C:\Users\Plazma\Desktop\306\Benchley_Celisti.pdb

PDB Name: Benchley_Celisti
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.4.2007
Modification Date: 13.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ČÁST PRVNÍ

Obrovská ryba neslyšně proplouvala noční vodou. Kupředu ji poháněly jen krátké údery srpovitě modelovaného ocasu. Tlamu měla otevřenou pouze natolik, aby jí přes žábry mohla proudit voda. Pohybovala se skoro neznatelně. Svou bezcílnou pouť usměrňovala tu a tam natočením prsní ploutve, jako když pták mění směr svého letu složením jednoho křídla a vztyčením druhého. Ve tmě ryba nic neviděla a ani ostatní smysly nepřenášely do malého primitivního mozku nic pozoruhodného. Mohla právě tak dobře spát, nebýt tohoto pohybu diktovaného pudem starým milióny let. Chyběl jí totiž plovací měchýř a pružné chlopně, běžné u ostatních ryb, které jemným chvěním vhánějí okysličenou vodu přes žábry. Udržovala se naživu jen nepřetržitým pohybem. Jakmile by znehybněla, klesla by ke dnu a nedostatkem kyslíku v krvi by se zadusila. Měsíc nesvítil a země se zdála stejně tmavá jako voda. Pevninu odděloval od moře jen dlouhý, rovný pruh pláže, tak bílý, že až svítil. Světlo z domu za dunami, místy porostlými chomáči trávy, vrhalo na písek žlutavé pablesky.

Dveře domu se otevřely a mladý muž s dívkou vyšli na dřevěnou verandu. Na okamžik se zastavili a zadívali se na moře. Pak se nedočkavě objali a klopýtali ze schodů. Muž byl opilý. Na posledním schodě zakopl a zapotácel se. Dívka se zasmála, vzala ho za ruku a běželi na pláž. Nejdřív se vykoupáme," navrhla. "Vyjasní se ti v hlavě." "Čert vem mou hlavu," smál se. Zvrátil se naznak do písku a strhl mladou ženu s sebou. Netrpělivými prsty svlékali jeden druhého, nohy propletené. Se spalující touhou se zmítali na chladném písku.

Potom se muž převalil na záda a zavřel oči. Děvče se na něj podívalo a usmálo se. "Tak co, zaplavem si?" zeptala se. "Jdi sama. Počkám tu na tebe." Dívka vstala a došla k místu, kde jí jemný příboj začal omývat kotníky. Voda byla studenější než vzduch; byla teprve polovina června. Otočila hlavu a zvolala: "Opravdu si nechceš zaplavat?" Mladík neodpověděl. Spal. Ustoupila o několik kroků a pak se rozeběhla do vody dlouhými ladnými skoky. Drobná vlna se jí roztříštila o kolena a dívka zakolísala. Rychle se napřímila a vrhla se vstříc další vlně.

Když se opět postavila, voda jí dosahovala k pasu. Shrnula si vlasy z očí a šla dál, dokud neměla ponořena i ramena. Pak, s hlavou vysoko nad hladinou, začala plavat trhavými tempy nezkušené plavkyně.

Přibližně devadesát metrů od břehu postřehla ryba v rytmu moře změnu. Ženu neviděla ani ji necítila. Pod kůží, po obou stranách jejího mohutného těla se táhly tenké kanálky, vyplněné slizovitou hmotou, jejichž nervová zakončení registrovala vibraci vody a signalizovala ji do mozku. Ryba se obrátila k pobřeží. Žena plavala dál do moře. Chvílemi se zastavovala a ověřovala si svou polohu podle světel z domu. Příliv byl slabý, a tak se příliš neodchýlila od místa, kde vstoupila do vody. Cítila však únavu. Několik vteřin šlapala vodu a pak se obrátila zpět ke břehu.

Vibrace zesílily a ryba zvětřila kořist. Údery ocasu se znásobily a obrovité tělo vyrazilo kupředu rychlostí, která vyděsila drobné fosforeskující mořské živočichy. Jejich záře vrhla na rybu plášť světélkujících odrazů.

Dohonila ženu a proplula kolem ní v hloubce čtyř metrů pod hladinou. Dívka pocítila, jak ji mocná vlna vyzvedla a opět jemně spustila. Přestala plavat a zadržela dech. Nic se nedělo.

Plavala tedy dál.

Vtom ji ryba ucítila. Ženiny pohyby - trhavé a nepravidelné signalizovaly neklid. Ryba začala kroužit těsně pod povrchem moře. Hřbetní ploutví pročísla vodu a silným ocasem tloukla sviště do skelně lesklé hladiny. Mohutné tělo se chvělo.

Teprve ted dívku přepadl strach, ačkoli si dosud neuvědomovala proč. Leknutím se jí po celém těle rozlil pocit palčivé horkosti a donutil ji plavat rychleji. Usoudila, že je asi padesát metrů od břehu. Rozeznávala hroty bílé pěny tam, kde se vlny tříštily o písek. Spatřila světlo v domě a v krátkém okamžiku úlevy se jí zdálo, že vidí někoho přecházet za okny.

Ryba zatím plula asi na dvanáct metrů od ženy. Najednou se prudce otočila doleva a celá se ponořila. Dva krátké údery ocasem a netvor zaútočil.

Žena zprvu myslela, že narazila pravou nohou na skálu nebo na kus plovoucího dřeva. Žádnou zvláštní bolest necítila, jen prudké trhnutí. Pokusila se nahmatat pravou nohu. Aby udržela hlavu nad hladinou, šlapala levou nohou vodu a nataženou paží zatápala v černé tmě. Pravou nohu nenašla. Sáhla výš. V té chvíli se jí udělalo zle a ochromila ji závrať. Tápající prsty narazily na pahýl kosti a rozervané maso. Pochopila, že teplý pulsující proud, tekoucí jí přes prsty, je její vlastní krev.

Bolest a hrůza ji zahltily. Zvrátila hlavu a vyrazila zoufalý skřek plný děsu.

Ryba se poněkud vzdálila. Ženinu nohu spolkla bez kousání.

Kosti i maso zmizely v masívním chřtánu po jediném chňapnutí, Jako se lod řídí jasným světlem majáku, tak se i ona znovu nechala vést proudem krve, který tryskal z ženiny stehenní tepny.

Tentokrát zaútočila zespodu. Přihnala se s rozevřenou tlamou.

Ohromná kónická hlava narazila na dívku silou lokomotivy a vyhodila ji nad vodu. Čelisti se sevřely kolem ženina pasu a rozdrtily kosti i trup. S kořistí v tlamě dopadla s mocným šplouchnutím zpět do vody. Pěna, krev i fosforeskující živočichové - to všechno zavířilo v barevné sprše.
Pod hladinou zatřásla ryba mohutnou hlavou, vyzbrojenou trojúhelníkovými pilovitými zuby, kterými se prokousávala zbytkem šlach. Ženin trup se rozpadl. Ryba polkla a otočila se, aby pokračovala v hodech. Její mozek pořád signalizoval blízkou kořist. Voda kolem ní byla plná krve a cárů masa a ryba nedovedla oddělit zdání od podstaty. Rozptýleným mrakem krve brázdila sem a tam, otvírala a zavíralá tlamu ve snaze ulovit další nahodilé sousto. Většina kusů se však již rozptýlila.
Několik jich pomalu kleslo k písčitému dnu, kde se pohybovaly v proudu. Jiných se zmocnily vzdouvající vlny a předaly je pěnivému příboji u břehu. V chladném jitru se mladý muž probral a zachvěl se zimou.
V ústech měl vyschlo. Říhl a ucítil chuť bourbonu a žitné.
Slunce ještě nevyšlo, ale růžová záře na východní obloze napovídala, že rozbřesk je nedaleko. Na blednoucím nebi ochable visely hvězdy. Muž vstal a počal se oblékat. Mrzelo ho, že jej děvče neprobudilo, když se vracelo do domu. Udiveně se zadíval na šaty, které ležely na písku. Zvedl je a šel k domu.
Přešel po špičkách verandu a opatrně otevřel skleněné dveře.
Pamatoval si, že skřípaly, kdykoli se do nich prudce strčilo.
Obývací pokoj vypadal temný a pustý. Povalovalo se tam několik poloprázdných sklenic, popelníků a špinavých talířů. Prošel místností a zamířil do haly. Minul dvoje zavřené dveře a zastavil se na prahu ložnice. kterou sdílel s děvčetem. Dveře byly dokořán a světlo na nočním stolku svítilo na dvě nerozestlané postele. Hodil šaty na jedno z lůžek a vrátil se do obývacího pokoje. Na gaučích nikdo neležel.
V domě byly ještě dvě ložnice. V jedné spali hostitelé. Další dva hosté obsadili druhou. Tak tiše jak dovedl, nahlédl do první.
Viděl dva spáče. Opatrně zavřel a přikradl se k vedlejší ložnici.
Jeho hostitel a hostitelka tvrdě spali v manželské posteli královských rozměrů. Mladík se vrátil do svého pokoje a podíval se na hodinky. Bylo skoro pět.
Posadil se na postel a tupě zíral na hromádku ženského šatstva. Byl si jist, že se dívka do domu nevrátila. U večeře nebyl přece nikdo, s kým by odešla, zatímco on spal na pláži.
Možná že potkala někoho známého a odešla s ním. Kdyby tomu tak opravdu bylo, pomyslel si nakonec, vzala by si s sebou alespoň nějaké šaty.
Teprve teď připustil možnost nehody. Možnost se velmi rychle měnila v jistotu. Znovu vešel do hostitelovy ložnice. Chvíli stál váhavě u postele svého přítele, ale pak mu lehce položil ruku na rameno.
"Jacku," řekl tiše a zesílil stisk. "Hej, Jacku." Spáč vzdychl a otevřel oči.
"Co je?" "To jsem já, Tom. Strašně nerad tě burcuju, ale myslím, že jsme se dostali do pěkného maléru." "Jakého maléru. " "Viděl jsi Chrissie?" "Jak to myslíš, jestli jsem viděl Chrissie? Copak není s tebou?" "Ne, není. Nemohu ji najít." Jack se posadil, rozsvítil a zamžoural na hodinky. Jeho manželka se zavrtěla a schovala hlavu pod pokrývku.
"Pane na nebesích, je pět hodin ráno a ty nemůžeš najít své děvče?" "Je mi líto," řekl Tom. "Vzpomínáš si, kdys ji posledně viděl?" "Samozřejmě. Povídala, že si jdete zaplavat, a oba jsme vyšli na verandu. Kdypak tys ji viděl naposled?" "Na pláži. Pak jsem usnul. Chceš říct, že se sem nevrátila?" „Neviděl jsem ji. Rozhodně ne před jednou hodinou, kdy jsme šli spát." "'Našel jsem její šaty." "Kde? Na písku?" „Ano, na písku." „Podíval ses do obýváku?" Tom přikývl. "Taky do Henkelsovy ložnice." "Cože ?" Tom se začervenal.
"Chápej, neznám ji moc dlouho. Muže být tak trochu do větru. Co já vím. A Henkels třeba... Nic netvrdím, jen uvažuju. Chtěl jsem si to ověřit, než tě vzbudím." „Co si o tom myslíš teď?" "Začínám mít strach, že se jí něco stalo. Třeba se utopila." Jack se na něj chvíli upřeně díval a pak pohlédl znovu na hodinky.
"Nemám tušení, v kolik hodin začíná policie v tomhle městě pracovat," řekl, "ale myslím, že je teď právě vhodná doba, abychom to zjistili."

Na policejní stanici v městě Amity seděl za stolem strážník Len Hendricks a četl detektivku nazvanou Smrti, jsem tvá. Ve chvíli, kdy zazvonil telefon, členové motocyklového klubu přepadli hrdinku románu, dívku jménem Hvízdající Dixie. Hendricks nechal telefon zvonit, dokud se nedověděl, že slečna Dixie pohotově vykastrovala prvního z útočníku nožem na krájení linolea, který lstivě ukrývala ve vlasech. Pak teprve zvedl sluchátko.
"Policie v Amity, strážník Hendricks,"ohlásil se. "Co si přejete ?" "U telefonu Jack Foote ze Staromlýnské cesty. Chci oznámit zmizení jisté osoby. Vlastně se zatím jenom domníváme, že zmizela. " "Opakujte to, pane." Hendricks sloužil v armádě ve Vietnamu jako radista a potrpěl si na vojenskou terminologii. , "Bylo u mě na návštěvě jisté děvče. Okolo jedné hodiny po půlnoci se šla vykoupat do moře a nevrátila se. Její mládenec našel její šaty na pláži." Hendricks rychle čmáral do bloku.
"Jméno té osoby, prosím." "Christine Watkinsová." "Stáří. " "Nevím... okamžik. Její přítel myslí, že pětadvacet je asi tak správný odhad." " Výška a váha." "Cože? Moment." Na okamžik se odmlčel a pak řekl: "Pravděpodobně sto šedesát a váha něco mezi šedesáti a pětašedesáti." "Barva vlasů a očí." "Poslyšte, člověče, nač tohle všechno potřebujete? Jestli se ta ženská utopila, najdete ji zaručeně ještě dnes ráno. Nebo počítáte s tím, že se vám jich utopí víc než jedna za noc?" "Kdo říká, že se utopila, pane Foote? Třeba si vyšla na procházku." "Nahá? V jednu hodinu v noci? Hlásil vám někdo, že potkal nahou ženskou, procházející se po městě?" Hendricks si liboval, že se naskytla příležitost pronést náležitě chladně a komisně:
"Dosud ne, pane Foote, ale těžko říct, co všechno se stane, když tady jednou začne letní sezóna. Vloni v srpnu zorganizovala skupina pásků nudistickou tancovačku. Tak tedy: barva vlasů a očí." "Vlasy - počkejte - ano, špinavě

blond, myslím. Barvu očí neznám. Musím se zeptat jejího mládence. On taky neví.
Nevšiml si. Napište oříškové."
"Dobrá, pane Foote. Podíváme se na to. Jakmile se něco dozvíme, dáme vám vědět." Hendricks zavěsil a podíval se na hodinky. Bylo deset minut po páté. Šéf nevstává dřív než před šestou a Hendricks neměl velkou chuť ho budit kvůli nejasnému hlášení o nějakém pohřešovaném děvčeti. Zrovna tak dobře mohla sbalit na pláži nějakého chlápka a ted se s ním válí v křoví. Jestli se však přece utopila, šéf policie Brody bude zaručeně chtít mít věc vyšetřenou dřív, než tělo najde nějaká chůva s kupou dětí a vznikne z toho veřejné pohoršení. Šéf mu neustále opakoval, že mu chybí bystrý postřeh, který dělá z člověka dobrého policajta. Právě snaha vyvinout postřeh byl jeden z důvodů, proč si po návratu z Vietnamu zvolil práci u policie. Plat měl slušný: devět tisíc dolarů ročně pro začátek a patnáct tisíc po patnácti letech plus různé přídavky. Tahle práce znamenala zabezpečení, pravidelné hodiny i případné povýšení, nejen pohlavkování místních puberťáků a vyhazování opilců z putyk. Čas od času bylo třeba vyšetřovat i vloupání, chytat nahodilé specialisty na přepadávání žen (vloni v létě znásilnil černý zahradník sedm zazobaných bílých žen a ani jedna nepřišla svědčit k soudu). A do budoucna se mu naskýtala příležitost stát se váženým a užitečným členem společnosti.
Služba obchůzkáře v Amity nebyla tak nebezpečná jako práce policie ve velkoměstě. V Amity přišel naposledy o život policista v roce 1957. Pokoušel se tehdy zastavit opilého řidiče,
který se hnal po Montaukské dálnici. Byl přitom odhozen přímo na kamennou zeď. Od té doby byl poměrně klid.
Hendricks byl přesvědčen, že jakmile se jednou zbaví té zatracené šichty mezi půlnocí a osmou ranní, práce se mu začne líbit. Prozatím to byla otrava. Moc dobře věděl, proč mu jeho šéf přidělil zrovna noční směnu. Rád zacvičoval mladé policisty pozvolna. Chtěl, aby si důkladně osvojili základy policejní práce: dobrý čich, zdravý úsudek, toleranci, zdvořilost... a to všechno v noční službě, kdy nejsou přetíženi povinnostmi.
Od osmi ráno do čtyř odpoledne byla denní služba.
Vyžadovala zkušenost a diplomacii. V této směně pracovalo šest mužů. Jeden řídil dopravu na křižovatce ulic Main a Water. Dva patrolovali v rychlých policejních vozech. Další obsluhoval telefon na policejní stanici a jiný vyřizoval administrativu. Sám šéf se staral o veřejnost: o dámy, které naříkaly, že nemohou spát, neboť je ruší hluk ve dvou městských putykách, U rozpustilého medvěda a U Saxona; o majitele domů, kteří si stěžovali na pobudy znečišťující pláže a narušující klid ve městě; o bankéře, burziány a právní zástupce, kteří se zdržovali ve městě a vedli dlouhé debaty, jak udělat z Amity nezkaženou a exkluzívní letní kolonii.
Nejhorší služba byla od čtyř hodin do půlnoci. U rozpustilého medvěda si dávala bene bujná mládež. Sleziny zhusta končívaly rvačkou. Někdy se mládenci zpili pod obraz a stávali se postrachem silnic. Tu a tam se v temných odlehlých uličkách města vynořil párek zlodějíčků a obíral kolemjdoucí. V letní sezóně, dvakrát či třikrát za měsíc, sebrala policie dostatečné množství důkazů a pokládala za svou povinnost uspořádat v jedné z velkých náleven na pobřeží šťáru. V době před půlnocí sloužilo šest nejsilnějších strážníků, ve stáří od třiceti do padesáti. Od půlnoci do osmi ráno byl obvykle klid.
Devět měsíců v roce spalo obyvatelstvo města poměrně klidně. Nejpozoruhodnější událostí právě uplynulé zimy byla elektrická bouře. Spustila tehdy poplašná zařízení mezi policejní stanicí a osmačtyřiceti největšími a nejbohatšími domy v Amity. V létě měli službu mezi půlnocí a osmou ráno pravidelně tři policisté. A však mladý Dick Angelo si právě vybíral čtrnáctidenní dovolenou, aby byl zpátky, než se letní sezóna rozjede naplno.
Druhý, třicetiletý veterán Henry Kimble, si vymohl noční šichtu, aby se mohl prospat. Přes den totiž pracoval U Saxona jako výčepní. Hendricks ho zkusil vyburcovat vysílačkou. Chtěl mu říct, aby prošel pláž v blízkosti Staromlýnské cesty. Věděl však, že všechno snažení bude k ničemu. Kimble jako obvykle tvrdě vyspával ve služebním voze, zaparkovaném za lékárnou. Hendricks zvedl tedy sluchátko a vytočil číslo šéfova bytu.
Brody spal neklidným, přerušovaným spánkem, který předchází probuzení a v němž se rychle mění a střídají okamžiky zastřeného polovědomí. První zadrnčení telefonu splynulo se snem. Zdálo se mu, že je ve škole a dotírá na schodišti na spolužačku. Druhé zazvonění sen ukončilo definitivně. Překulil se na bok a zvedl sluchátko.
"Co je?" "Šéfe, tady Hendricks. Hrozně nerad vás tak brzy ráno budím, ale... " "Kolik je hodin?" "Za deset minut půl šesté." "Ať to tedy stojí za to, Leonarde." "Podle všeho máme na krku vymáchance, šéfe." "Vymáchance? Co, k čertu, znamená vymáchanec?" Ten výraz měl Hendricks ze svého nočního počtení.
"Utopenec," vysvětloval v rozpacích. Pak pověděl Brodymu o telefonickém hlášení pana Footea.
"Myslel jsem si, že se na to budete chtít podívat, než se na pláži objeví první plavci. Dneska to vypadá na krásný teplý den. " Brody těžce povzdychl. "Kde je Kimble?" zeptal se a hned dodal: "Nevadí. To je blbá otázka. Jednoho krásného dne mu to jeho rádio spravím tak, že ho už nikdy nevypne." Hendricks okamžik čekal a pak řekl:
"Jak jsem už řekl, šéfe, nerad obtěžuju..." "Vím, Leonarde. Je to vaše povinnost. Když už jsem vzhůru, myslím, že vstanu. Oholím se, osprchnu a zhltnu trochu kafe.
Cestou na stanici zajdu na pláž u Staromlýnské, abych měl jistotu, že tam ten váš vymáchanec někde neleží. Až přijde do služby denní směna, půjdu si promluvit s Footem a mládencem toho děvčete. Zatím se mějte, Leonarde." Brody zavěsil a protáhl se. Jeho žena ležela vedle něho na široké manželské posteli. Podíval se na ni. Když telefon zazvonil, trochu se zavrtěla, ale jakmile pochopila, že nejde o nic naléhavého, znovu usnula.
Ellen Brodyové bylo šestatřicet. Byla o pět let mladší než její manžel. Vypadala sotva na třicet. Brodyho to těšilo a zároveň i mrzelo. Dělalo mu dobře, že je Ellen hezká a vypadá mladě. Byl si jist, že se na něho všichni dívají jako na přitažlivého muže s dobrým vkusem. Dráždilo ho však, že si jeho žena dokázala udržet půvab, přestože porodila tři děti, zatímco jemu, ačkoli nebyl výslovně tlustý, začínal dělat starosti krevní tlak a přibývající tuk v pase. Někdy v létě se přistihl, jak se s potěšením dívá na mladé dlouhonohé dívky, které pobíhaly po městě a jimž se pod tenkým úpletem svetříků pohupovaly pevné prsy. V takových chvílích byl zvědavý, jestli i Ellen cítí vzrušení, když spatří opálené a štíhlé mladíky, kteří tak dokonale doplňují dlouhonohá děvčata. Bývalo mu mizerně, zvláště když si vzpomněl, že už

překročil čtyřicítku a víc než polovinu života má za sebou. Ellen Brodyová neměla ráda léto. V ten čas jí vždycky mučily vzpomínky, které marně odháněla - vzpomínky na možnosti, jež v životě propásla. Myslela na prostředí, v němž vyrostla. Její spolužačky se většinou provdaly za bankéře a burziány. V létě jezdívaly do Amity a v zimě žily v New Yorku. Uměly hrát tenis a zábavně mluvit a obojí dělaly s lehkostí a půvabem. Ellen byla přesvědčena, že mezi sebou vtipkují o Ellen Shepherdové, která si vzala policajta, protože jí udělal dítě na zadním sedadle staré fordky, což nebylo pravda.
Poznala Brodyho ve svých jedenadvaceti letech. Právě absolvovala první rok ve škole ve Wellesley a odjela s rodiči na prázdniny do Amity. Jezdili tam každoročně po jedenáct let, od doby, kdy byl Ellenin otec přeložen z Los Angeles do New Yorku. Na rozdíl od svých přítelkyň Ellen Shepherdová o vdavky nestála. Počítala, že se za rok nebo dva po dokončení studií provdá za muže své společenské vrstvy. Nebyla tím ani nadšená, ani zklamaná. Uměla sice se stejným potěšením jako její matka využívat skromného jmění, které jim otec dokázal zabezpečit, ale netoužila žít stejně jako rodiče. Všední malicherné problémy, které byly na denním pořádku, ji k uzoufání nudily. Považovala se za jednoduché děvče a měla radost z toho, že v ročence své třídy z roku 1953 byla prohlášena za nejupřímnější. První setkání s Brodym bylo úřední. Jejího ctitele totiž zadržela policie. Jednou pozdě v noci seděla Ellen ve voze jaksepatří namáznutého mládence, který ji vezl domů. Chtěl se blýsknout svým řidičským uměním a řítil se jako šílenec úzkými uličkami města. Zastavil je mladý strážník. Svým příjemným zevnějškem, mládím a zdvořilým vystupováním udělal na Ellen dojem. Sepsal předvolání, zabavil klíčky od vozu a potom je oba odvezl svým autem domů.
Následující den zašla Ellen při nákupech až do blízkosti policejní stanice. Z legrace vešla dovnitř a zeptala se na jméno strážníka, který byl ve službě okolo půlnoci. Doma pak napsala Brodymu pár řádek a poděkovala mu za zdvořilé a vlídné jednání. Další dopis adresovala šéfovi městské policie a zmínila se pochvalně o mladém Martinu Brodym. Později jí Brody telefonicky poděkoval.
O nejbližším volném večeru ji pozval na večeři a do kina.
Trochu zvědavě pozvání přijala. Celkem nikdy s policajty nemluvila, natož aby si s některým vyšla. Brody byl zpočátku nervózní. Ellen se však s opravdovým zájmem vyptávala na jeho práci, takže se uklidnil a zábava plynula přirozeně. Brody byl roztomilý, silný, prostý, laskavý a upřímný. Pracoval u policie šest let. Pověděl jí o své touze stát se hlavou policie v Amity, mít syny, na podzim střílet kachny a ušetřit si tolik, aby si mohl každým druhým rokem dopřát skutečnou dovolenou. Vzali se v listopadu. Ellenini rodiče chtěli, aby dokončila studia, a Brody byl ochoten počkat do příštího léta. Avšak Ellen si nedovedla představit, proč by další rok školy měl znamenat nějaký podstatný rozdíl v životě, který si zvolila. V prvních letech manželství přicházely tu a tam trapné okamžiky. Elleniny přítelkyně je zvaly na obědy a večeře a lákaly je na pláž ke společnému koupání. Ellen by se byla účastnila častěji, ale Brody se mezi nimi necítil ve své kůži.
Kdykoli se sešli s jeho přáteli, ti se zase báli, že se dopustí nějakého společenského faux pas. Časem se vztahy urovnávaly, ale Elleniným přítelkyním se přesto, pokud to bylo jen trochu možné, vyhýbali. Ačkoli se zbavila puncu letního hosta a získala si sympatie amitských usedlíků, obětovala tomu všechno příjemné a známé, nač si zvykla do svých jedenadvaceti let. Někdy měla pocit, že se odstěhovala do jiné země. Odcizení bývalých přítelkyň jí nedělalo těžkou hlavu. Byla příliš šťastná, příliš zaměstnaná výchovou dětí a domácností, než aby měla čas myslet na minulost. Co však začalo chodit do školy nejmladší děcko, připadala si Ellen jako trosečník. Přemýšlela o své matce a jejím způsobu života v době, kdy ji děti už tolik nepotřebovaly. Vzpomínala, jak matka milovala nákupy a měla vždycky dost peněz, aby si mohla dopřát, po čem toužila, kromě příliš exkluzívních věcí. Maminka chodila na schůzky s přítelkyněmi, na tenis, na koktejlové večírky a víkendové výlety. Skoro zapomenutá minulost, která se jí kdysi jevila povrchní a nudná, se náhle prodrala do popředí Ellenina vědomí jako ztracený ráj.
Zprvu se pokusila obnovit přátelství s bývalými kamarádkami, které neviděla deset let, ale společné zájmy i zážitky už dávno vymizely. Ellen hovořila vesele o místních poměrech, o městské
společnosti, o své dobrovolné práci v Southamptonské nemocnici, avšak její staré známé - některé z nich přijížděly do Amity již třicet let - neprojevily o její činnost nejmenší zájem. Tlachaly o newyorské smetánce, o galeriích, malířích a spisovatelích, které znaly. Většina konverzací končívala mlžnými vzpomínkami a úvahami, jak se asi vede ostatním děvčatům. Vždycky si slibovaly, že si zavolají a znovu se sejdou.
Občas se snažila získat nové přátele mezi letními hosty, ale známost byla nucená a měla krátké trvání. Možná že ta přátelství by se byla lépe vyvinula, kdyby si Ellen nebyla stále vědoma zaměstnání svého muže, jeho mizerného platu a jejich nepříliš elegantního domu. Snažila se každému vyprávět, že jako mladé děvče žila na zcela jiné úrovni. Uvědomovala si, že mluví hloupě, a nenáviděla se za to. Ve skutečnosti svého muže hluboce milovala a své děti zbožňovala. Většinu roku byla se svým údělem docela spokojená.
Nyní se už dávno vzdala pokusů dostat se do společnosti letních hostů, ale rozmrzelost a touha zůstaly. Cítila se nešťastná a vylévala si svou nespokojenost na manželovi. Oba chápali, ale jen Brody sám to dovedl tolerovat. Přávala si, aby mohla letní sezónu každým rokem prospat. Brody zcela probuzen se otočil k Ellen. Opřel se o loket a podepřel si hlavu dlaní. Druhou rukou odhodil pramen vlasů, který šimral Ellen na nose. Právě zažitý sen ho vzrušil. Uvažoval, má-li ženu probudit a rychle se s ní pomilovat. Věděl, že se probouzí velmi zvolna a její nálady bývají po ránu spíše nevrlé než romantické. Přesto by to bylo vzrušující. V poslední době neužili u Brodyů mnoho sexu, jako vždycky, když Ellen upadla do své letní nálady.
V tom okamžiku Ellen otevřela ústa a začala chrápat. Brody měl pocit, jako by mu někdo nalil džber ledové vody na slabiny.
Vstal a šel do koupelny.
Bylo skoro půl sedmé, když Brody zabočil na Staromlýnskou cestu. Slunce už hřálo. Ztratilo červeň svítání a přecházelo z oranžové v jasně žlutou. Obloha byla bez jediného mráčku. Teoreticky měla být mezi každým domem

zákonem stanovená cesta, aby se lidé mohli dostat na pláž. Vlastník měl právo na území cesty jen k čáře nejvyššího přílivu. A však prostory mezi domy byly zastavěny garážemi nebo ohraničeny živými ploty. Ze silnice se nedalo dohlédnout na pláž. Brodymu se podařilo spatřit jen vršky dun. Musel zastavit každých sto metrů, vystoupit z vozu a projít silnicí až k bodu, odkud měl dobrý přehled.
Po těle utopené nebylo ani známky. Brody viděl jen pár kusů vyplaveného dřeva, tu a tam plechovku a dlouhý pás chaluh, vyvržených na břeh jižním větrem. Vlny nebyly příliš vysoké. Jestli tam ta utopená je, drží se pod povrchem a neuvidíme ji dřív, než ji příboj vyhodí na písek, uvažoval.
Do sedmi hodin prošel celým úsekem pláže mezi Staromlýnskou a Skotskou cestou. Jediná věc, kterou objevil, byl papírový talíř a na něm tři kousky pomerančové kůry. Znamenalo to, že pikniky letňáků jsou čím dál tím víc nóbl.
Jel nazpět po Skotské cestě, stočil vůz k severu a rozjel se po Bayberryské třídě k policejní stanici. Bylo deset minut po sedmé. Hendricks dokončoval právě papírování a vypadal zklamaně, že Brody za sebou netáhne utopené tělo.
"Neměl jste štěstí, šéfe?" zeptal se. "Přijde na to, co míníte štěstím, Leonarde. Tělo jsem nenašel, a jestli si myslíte, že je mi to líto, tak odpověď je taky ne. Už je tady Kimble?" "Není. " "Doufám, že už nespí. Vypadalo by to náramně, kdyby chrápal v policejním voze, když lidé začínají chodit na nákupy." "V osm tu bude. Jako vždycky." Brody si nalil šálek kávy, vstoupil do své kanceláře a začal obracet stránky ranního vydání newyorského Daily News a místního Leaderu, který vycházel v zimě týdně a v létě denně.
Kimble dorazil krátce před osmou. Vyhlížel neupraveně. Bylo vidět, že se v uniformě vyspal. Popíjel s Hendricksem kávu a čekal, až je vystřídá denní směna. Hendricksův zástupce přišel přesně. Hendricks si právě oblékal koženou bundu a chystal se k odchodu, když Brody vyšel ze své kanceláře.
"Jdu k Footeovi, Leonarde," řekl. "Chcete jít se mnou? Nemusíte, ale myslel jsem, že máte o toho svého vymáchance zájem," usmíval se Brody.
"Jistě. Půjdu. Nemám dnes nic zvláštního na práci a spát můžu až odpoledne." Nasedli do Brodyho vozu, a když vjížděli na příjezdovou cestu k Footeovým, Hendricks řekl:
"Vsadím se, že tady mají všichni ještě půlnoc. Pamatuji se, že vloni volala nějaká žena v jednu hodinu v noci a žádala, abych přišel časně ráno. Měla za to, že se jí vypařily nějaké šperky. Nabídl jsem se, že přijdu hned, ale namítala, že jde zrovna do postele. Objevil jsem se tam v deset dopoledne a ona mě vyhodila. Takhle brzo jsem nemyslela, poučila mě."
"Uvidíme. Třeba mají o tu ženskou opravdu starost a budou vzhůru. "
Dveře se otevřely, sotva Brody zaklepal. "Čekáme na vás," řekl mladý muž. "Jsem Tom Cassidy. Našli jste ji?" "Jsem šéf zdejší policie Brody. Tohle je strážník Hendricks. Bohužel, pane Cassidy. Nenašli. Můžeme dál?" "Ovšem, ovšem. Pojďte do obývacího pokoje. Skočím pro Footeovy." Za pět minut věděl Brody všechno, co potřeboval. Potom, spíše že chtěl působit dojmem důkladnosti, než z naděje, že se něco doví, požádal, aby mu ukázali ženiny šaty. Zavedli ho do její ložnice a Brody si oblečení prohlédl.
"Plavky neměla?" "Ne," odpověděl Cassidy. "Jsou v horní zásuvce. Podíval jsem se tam." Brody chvíli stál a pečlivě vybíral další slova.
„Pane Cassidy, nechci, abyste mi špatně rozuměl, ale potřeboval bych vědět, jestli tahle slečna Watkinsová měla ve zvyku dělat někdy dost podivné věci - například procházet se o půlnoci nahá." „Pokud vím, ne. Přiznám se vám, že ji moc dobře neznám." "Hm. Pak bude lepší jít znovu na pláž. Nemusíte nás doprovázet. My si s Hendricksem už poradíme." "Rád bych šel, jestli vám to nevadí." "Vůbec ne. Myslel jsem jen, že by to mohlo vadit vám." Všichni tři odešli na pláž. Cassidy ukázal policistům místo, kde usnul. Dosud tam v písku zůstal neporušený otisk jeho těla. Pověděl jim, kde ležely šaty.
Brody se rozhlédl. Bylo vidět víc než na míli daleko oběma směry. Pláž byla prázdná až na tmavé skvrny chaluh na bílém písku.
"Tak to tady projdeme. Leonarde, vy půjdete na východ. My, pane Cassidy, se dáme na západ. Máte u sebe píšťalku, Leonarde? Jen pro případ." "Mám, šéfe," přisvědčil Hendricks. „Myslím, že se zuju.
Lepší se mi v tom písku půjde. Nechci si zmáčet boty." "Jen si poslužte. Jste vlastně mimo službu. Jestli chcete, můžete si stáhnout i kaťata. Samozřejmě vás potom zavřu pro veřejné pohoršení." Hendricks se pustil k východu. Cítil pod nohama mokrý, studený a křehký písek. Kráčel se skloněnou hlavou, s rukama v kapsách a díval se na drobné mušle a chomáče chaluh.
Několik malých černých brouků mu přeběhlo přes cestu. Kdykoli ustoupila z pobřeží vlna, spatřil drobné bubliny nad dírami
písečných červů. Procházka se mu docela líbila. Zvláštní, pomyslel si, když člověk žije celou dobu v místě, téměř nikdy nedělá to, co turisté - nenapadne ho projít se po pláži jen tak a vykoupat se. Ani si nevzpomínal, kdy posledně plaval v moři. Pochyboval, zda má ještě plavky. Podobně na tom bude spousta lidí. Slyšel, že se polovina Newyorčanů nikdy nebyla podívat na sochu Svobody ani si nevylezla na Empire State Building.
Čas od času zvedl hlavu, aby zjistil, kam až došel. Jednou se otočil. Chtěl vědět, jestli Brody s Cassidym; kteří od něho byli tak na půl míle, něco našli.
Když se obrátil a začal se vracet, všiml si nezvykle velké hromady chaluh a řas. Měl k ní asi deset metrů. Napadlo ho, že chaluhy asi na něčem uvízly.
Došel k nim, sklonil se a rozhrnul je. Strnul a několik vteřin nevěřícně zíral. Pak šátral v kapse kalhot, vytáhl píšťalku a pokusil se hvízdnout. Vtom začal zvracet. Klopýtl o krok nazpět a klesl na kolena.
Zamotána v řasách tam ležela ženská hlava s rameny, s kusem jedné paže a asi třetinou trupu. Rozervané maso bylo modravě šedé. Zatímco Hendricks vyprazdňoval obsah žaludku do písku, napadlo ho, že zbývající ženské prso vypadá jako květina vylisovaná v památníku. Z téhle představy se mu udělalo ještě víc zle.
"Počkat," řekl Brody. Zastavil se a položil Cassidymu ruku na rameno. "Neslyšel jste něco?" Naslouchal a mžoural do

ranního slunce. V dálce uviděl klečící postavu a zaslechl nový hvizd, tentokrát zřetelný. "Jde se," řekl a oba se rozeběhli. Když k němu dorazili, byl Hendricks stále ještě na kolenou. Už nezvracel, ale hlava mu bezvládně visela na prsa, ústa měl otevřená a těžce dýchal. Brody běžel pár kroků před Cassidym.
„Pane Cassidy, počkejte moment, ano?" zvolal. Odtáhl část chaluh, a když uviděl, co je pod nimi, začal se mu zvedat žaludek. Polkl a zavřel oči. Po chvilce se vzpamatoval a obrátil se ke Cassidymu.
„Měl byste se podívat, pane Cassidy. Je to ona, nebo není?" Cassidy vypadal zděšeně. Pohledem těkal od vyčerpaného Hendrickse k hromadě mořských chaluh. "Tam?" zeptal se a ukázal na řasy. Bezděčně ucouvl.
"Támhleto? Vy myslíte, že to je ona?" Brody pořád ještě zápasil se svým žaludkem.
"Myslím, že je to možná všechno, co z ní zbylo."
Cassidy se váhavě přišoural. Brody přidržel kus chaluh, aby Cassidy dobře viděl na šedou rozšklebenou tvář.
"Ježíši Kriste," řekl a přitiskl si ruku na ústa.' "Je to ona?"
Cassidy přikývl. Nemohl odvrátit oči od strašného obličeje.
Potom se otočil a zeptal se:
"Co se jí stalo?" "Nevím to jistě," odpověděl Brody, "ale řekl bych, že ji napadl žralok." , Pod Cassidym povolila kolena. Klesl na písek. "Je mi zle. " Sklonil hlavu a dávil. Pach zvratků zasáhl Brodyho téměř okamžitě a přemohl ho.
"Tak a lítám v tom taky," řekl a začal zvracet.
Uběhlo několik minut, než se Brody tak dalece vzpamatoval, že byl schopen dojít ke svému vozu a zavolat do Southamptonské nemocnice o sanitku. Trvalo jim skoro hodinu, než se objevili, nacpali znetvořené lidské pozůstatky do gumového pytle a odjeli.
V jedenáct hodin byl Brody zpět ve své kanceláři a pustil se do vyplňování zprávy o případu. Zbývalo mu už jen vypsat rubriku Příčina smrti, když zazvonil telefon.
"Tady Carl Santos, Martine," ozval se hlas koronera.
"Nazdar, Carle. Copak pro mně máš?" "Věc se má takhle. Jestli nemáte podezření na vraždu, vyjádřil bych to stručně: žralok." "Proč mluvíš o vraždě? Máš k tomu důvod?" "Nemám. Chci jen říct, že v úvahu se musí vzít i vražda. Snad by to byl mohl dokázat nějaký blázen se sekerou a pilou." „Nemyslím, že jde o vraždu, Carle. Není tu ani motiv, ani vražedná zbraň, ani podezřelý." „Pak to tedy byl žralok. Zatraceně velká potvora. Ani lodní šroub zaoceánského parníku by ji tak nezřídil. Bezpochyby by ji rozpůlil, ale..." "Stačí, Carle. Podrobnosti si nech. Žaludek mám pořád ještě jako na vodě." „Promiň, Martine. Napíšu tedy napadení žralokem. To je snad přijatelné i pro tebe..., ledaže by se vyskytlo nějaké jiné podezření. "
"Tentokrát určitě ne," řekl Brody. "V každém případě dík, žes mi zavolal." Zavěsil a naklepl do příslušné rubriky: napadení žralokem. Pak se opřel nazad a přemýšlel. Aby hledal jinou příčinu smrti než napadaní žralokem, ho vůbec nenapadlo. Podobné úvahy byly nejožehavější stránkou jeho práce. Ustavičně musel vymýšlet, jak nejlépe chránit veřejné blaho, aniž by kompromitoval sebe nebo zákon.
Byl začátek letní sezóny a Brody dobře věděl, že na úspěchu či neúspěchu příštích dvanácti týdnů závisí finanční zaopatření města Amity na celý rok. Bohatá sezóna znamená prosperitu a bezpečně provede obyvatele hubenou zimou. V zimě činil počet obyvatelstva Amity kolem tisíce osob. V plné sezóně vyskočila číslice na deset tisíc. A právě těch devět tisíc letních hostů udržovalo místní usedlíky po zbytek roku.
Obchodníci - od majitelů železářství, sportovních potřeb, dvou benzínových pump až k místnímu lékárníkovi - potřebovali letní konjunkturu, aby vydrželi v zimních měsících, kdy bilance byla nepříznivá. Manželky tesařů, elektrikářů a instalatérů pracovaly v létě jako číšnice nebo agentky s realitami, čímž pomáhaly zachovat životní standard rodiny v rovnováze v zimě. V Amity existovaly jen dva podniky s celoročním povolením k prodeji lihovin. Pro většinu restaurací a hostinců bylo tedy oněch dvanáct týdnů v létě rozhodujících. Místní rybáři spoléhali na dobré počasí, hojné úlovky a příliv letních hostů, kteří si najímali jejich loďky a konzumovali ryby. Zimy v Amity bývaly tvrdé i po těch nejlepších sezónách. Třem z každých deseti rodin se musela přidělit sociální podpora. Muži odcházeli na zimu k severnímu pobřeží Long Islandu a sháněli tam práci. Obvykle vylupovali za pár dolarů denně ústřice.
Brody věděl, že jedno špatné léto zdvojnásobí počet sociálních podpor. Kdyby se všechny domy nepronajaly, černí obyvatelé Amity by nenašli zaměstnání. Pracovali většinou jako zahradníci, číšníci nebo barmani. Černošky pomáhaly jako servírky nebo služebné. Dvě nebo dokonce tři špatná léta po sobě by znamenala pohromu a zničení města. Kdyby lidé neměli dost peněz na nákup šatstva, benzínu a potravin a nemohli si dovolit vlastní domy a jejich údržbu, pak by obchodníci a živnostníci nevydělali tolik, aby se uživili až do příštího léta. Své podniky by zavřeli a obyvatelé Amity by byli nuceni nakupovat jinde.
Město by přišlo o daňové příjmy, městské služby by upadaly a lidé by se začali stěhovat pryč.
Mezi obyvateli města Amity panovala tichá dohoda zrozená z potřeby přežít. Očekávalo se, že každý přispěje svou trochou, aby město zůstalo i nadále vyhledávaným letoviskem. Brody si vzpomněl na jednoho mladého muže a jeho bratra, kteří se před několika léty přistěhovali do města a zavedli se jako tesaři a truhláři. Přišli na jaře, když bylo dost práce s přípravou domů pro letní hosty. Město je přijalo vlídně. Zdáli se zruční a několik firem jim předalo zakázky.
Uprostřed léta proskočily o bratřích Felixových zneklidňující zprávy: Albert Morris, majitel železářství v Amity, se dal slyšet, že nakupují nejlevnější druhy ocelových hřebíků, ale svým zákazníkům účtují hřebíky galvanicky pokovované - tedy mnohem dražší. V přímořském podnebí ocelové hřebíky za pár měsíců zrezivějí. Vedoucí dřevařské firmy Dick Spitzer někomu řekl, že bratři Felixové objednali náklad podřadného nevyzrálého dřeva a zhotovili z něho skříňky v jednom z domů na Skotské cestě. Dvířka skříněk se začala zanedlouho bortit. Starší Felix, Armando, se jednou naparoval před kumpánem v baru, že na zakázce, na které právě pracoval, mu platili za umísťování podpěrných kůlů ve vzdálenosti čtyřicet centimetrů; on je ale dával od sebe na půl metru, aby ušetřil. Trudovitý jedenadvacetiletý Danny Felix ukazoval kamarádům pornografické knížky, které, jak se chvástal, ukradl v domech, kde pracoval. Ostatní tesaři a

truhláři přestali bratrům Felixovým zadávat práci. Bratři si však zatím sehnali vlastní okruh zákazníků a zimy se nebáli. Město Felixovým nejprve naznačilo, že jejich přítomnost není již žádoucí. Armando reagoval arogantně. Brzy nato mu začaly otravovat život drobné nepříjemnosti. Do rána záhadně splaskly pneumatiky jeho dodávky, a když volal do městských garáží, dověděl se, že kompresor je, bohužel, porouchaný. Došel-li jim propan-butan pro kuchyňský sporák, místnímu skladu trvalo osm dní, než jim nádrž natankoval. Objednávky dřeva a jiných zásob se nevysvětlitelně ztrácely nebo zdržovaly. V obchodech, kde brali dříve na úvěr, museli ted platit hotově. Koncem října jejich podnikatelská činnost skončila a bratři Felixové se vystěhovali. Zpravidla se Brodyho účast na amitském veřejném dění omezovala - kromě toho, že dohlížel na dodržování paragrafů v mezích zdravého rozumu - na potlačování nepříjemných událostí. S Harry Meadowsem, vydavatelem místních novin, se dohodli, jak by měly vypadat občasné reportáže o nějakém průšvihu.
Loňská zpráva o znásilnění sedmi amitských žen byla v Leaderu uveřejněna, ale jen nenápadně pod titulkem Omezování osobní svobody. Brody se totiž s Meadowsem domluvil, že strach z černého násilníka, ohrožujícího kdejakou ženskou v Amity, by turistickému ruchu neprospěl. Navíc tu byla ještě skutečnost, že ženy znásilnění na policii sice oznámily, ale bylo jasné, že to už nikdy nikomu nebudou opakovat. Když byl některý člen amitské letní smetánky zadržen, protože byl namol a řídil auto, Brody byl benevolentní a pokutoval ho jen za jízdu bez řidičského průkazu, pokud šlo o první přestupek tohoto druhu. V tom smyslu přinesl zprávu i Leader. Brody však řidiče ujistil, že jestli jej ještě jednou nachytá opilého za volantem, dá mu pokutu a požene ho před soud za jízdu pod vlivem alkoholu.
Vztahy mezi Meadowsem a Brodym byly jemně vyvážené jako citlivé misky vah. Když omladina ze sousedního města vyvolala v Amity výtržnost, Meadows dostal od policie všechny podrobnosti... jména, věk i stupeň obvinění. Když však amitská mládež pořádala příliš hlučný mejdan na Staromlýnské cestě, Leader uvedl zprávu bez jmen a adres a jen stručně konstatoval, že přivolaní policisté vysvětlili mladým lidem nevhodnost jejich chování.
Několik letních hostů si pro legraci předplatilo Leader na celý rok. Tím se stávaly zprávy o zimním vandalismu v letních domech choulostivou záležitostí. Léta je Meadows prostě ignoroval. Ponechával na Brodym, aby někdo uvědomil majitele, potrestal viníky a poslal do domů opraváře. Ale v zimě roku 1968 vandalové zničili v několika týdnech šestnáct domů. Brody s Meadowsem se dohodli, že už je právě tak nejvyšší čas a rozpoutali v Leaderu proti vandalům kampaň. Výsledkem bylo, že si majitelé osmačtyřiceti domů dali zařídit poplašné zařízení propojené na policii. Jelikož veřejnost nevěděla, které domy jsou takto vybaveny a které ne, vandalismus poklesl. Brody měl usnadněnou práci a Meadows si vysloužil pověst průbojného novináře.
Čas od času se však názory Brodyho a Meadowse rozcházely.
Meadows byl až fanaticky proti užívání narkotik. Měl jaksepatří vyvinutý novinářský čich a sotva někde zvětřil sólokapra, šel za případem jako ohař po stopě. V létě roku 1971 zemřela na pláži poblíž Skotské cesty dcera z vlivné amitské rodiny. Brody neshledal žádné stopy násilí, a protože rodina odmítla pitvu, prohlásil za příčinu smrti utopení. Meadows si o tom myslel své: Vsadil by se, že dívka byla pod vlivem drog, které jí opatřoval syn polského pěstitele brambor.
Pátrání mu zabralo dva měsíce. Nakonec si však vynutil pitvu a ta prokázala, že se dívka utopila v bezvědomí po přílišné dávce heroinu. Vypátral i překupníka a odhalil v oblasti města Amity rozsáhlou partu narkomanů.
Tato příhoda vrhla nepříznivé světlo na město a ještě horší na šéfa policie. Protože šlo o několikeré překročení federálních zákonů, Brody si nemohl napravit reputaci ani zatčením viníků.
O to se postarala federální policie. Meadows dostal dvě oblastní žurnalistické ceny.
Teď přišel Brodyho čas, aby trval na zveřejnění strašného nálezu na pláži. Rozhodl se uzavřít pláže na několik dní, aby dal žralokovi čas vzdálit se od pobřeží. Věděl, že si někteří tygři potrpí na lidské maso, ale neměl tušení, jak je tomu u žraloků. Rozhodně nedá netvorovi další oběť. Tentokrát si přál, aby noviny přinesly podrobnou zprávu. Lidé se budou bát a nepůjdou do vody. Věděl, že se setká se značným odporem. Jako celá země i město Amity pociťovalo následky krize. Zatím to vypadalo na průměrné léto. Zájemců o domy bylo sice dost, ale nebyli to dvakrát vítaní nájemníci. Často šlo o skupinu deseti až patnácti mladých lidí z New Yorku, kteří se na nájemné složili. Nejméně tucet domů v přední frontě pláže, kde se nájemné pohybovalo od sedmi do deseti tisíc dolarů, nebylo dosud pronajato. Dokonce několik levnějších, za pět tisíc, bylo ještě volných. Senzační reportáže o útočícím žralokovi by mohly pro město skončit katastrofálně. Brody si řekl, že jedna smrt v polovině června, ještě před příchodem letních hostů, se bezpochyby brzo zapomene. Určitě způsobí méně zla, než by vyvolaly další dvě nebo tři. Možná že je ryba dávno pryč, ale Brody nemínil hazardovat s lidskými životy. Naděje by tu byla, ale sázka je neúnosně vysoká. Vytočil Meadowsovo telefonní číslo. "Nazdar, Harry. Máš volno na oběd?" "Byl jsem zvědavej, kdy se ozveš," řekl Meadows. "Tak jo. Kde to bude? U tebe, nebo u mne?" Brody zalitoval, že volal právě před polednem. Žaludek neměl ještě v pořádku a při pomyšlení na jídlo se mu dělalo zle. Pohlédl na kalendář na stěně. Byl čtvrtek. Brodyovi, právě tak jako jejich známí odkázaní na omezený a nevelký příjem nakupovali speciality dne. Pondělní specialita velké amitské samoobsluhy byla kuřata, úterní jehněčí a tak dál po celý týden. Sotva Ellen zásoby vypotřebovala, poznamenala si v zápisníku, čím má příští týden lednici doplnit. Jediným zpestřením byly ryby.
Objevovaly se na jídelním lístku, kdykoli jim některý přátelský rybář dal své přebytky. Čtvrteční specialitou byly vepřenky a Brody měl dnes sekaného masa zrovna tak dost. "U tebe," řekl. „Dej přinést něco z restaurace. Sníme to u tebe v kanceláři." „Prima," souhlasil Meadows. "Hned tam zavolám. Na co bys měl chuť?" "Na vajíčkový salát a sklenici mléka. Budu tam včas." Potom zavolal Ellen a řekl jí, aby ho na oběd nečekala.
Harry Meadows byl obrovský člověk, pro kterého pouhý nádech znamenal námahu, při níž se mu čelo orosilo potem. Blížil se spíš padesátce. Přejídal se, kouřil jedno laciné cigáro za druhým, pil značkový bourbon a podle názoru lékaře byl nejpravděpodobnějším kandidátem infarktu na celé západní polokouli.
Když Brody vstoupil, stál u psacího stolu a mával ručníkem směrem k otevřenému oknu.

"Tvůj výběr jídla mi napověděl, že je ti patrně nanic," poznamenal. "Pokouším se dostat ven ten smrad po doutnících."
"To mě těší," ocenil Brody. Rozhlédl se kolem sebe pátraje, kam by si sedl. Malá místnost byla přecpaná.
"Hoď ty krámy na zem," radil Meadows. "Jsou to vládní referáty z okresů, referáty od silniční správy a vodní správy. Stály patrně miliony dolarů, ale z hlediska informací nestojí bratru ani za groš." Brody zvedl haldu papíru a položil ji na radiátor ústředního topení. Pak si přitáhl k Meadowsovu psacímu stolu uvolněnou židli a posadil se.
Meadows se zatím přehraboval ve velikém pytli z hnědého papíru. Vytáhl plastikový kalíšek a sendvič zabalený v celofánu.
Přisunul obojí k Brodymu. Pak vylovil vlastní oběd... čtyři balíčky. Rozbalil je s pečlivostí klenotníka, který předkládá své nejvzácnější poklady zákazníkovi, a vyložil na desku psacího stolu: sendvič s velikým kulatým karbanátkem, z něhož prýštila rajská omáčka, kyselou okurku velikosti malé dýně, plastickou misku plnou mastných osmažených brambůrků a čtvrt citrónového koláče se sněhem. Sáhl za sebe a z malé ledničky vytáhl plechovku piva.
„Nádherné," řekl s úsměvem a zadíval se okouzleně na hostinu.
"Jedinečné," poznamenal Brody a potlačoval kyselé sliny deroucí se mu do krku. "Absolutně jedinečné. Vsadím se, že jsme
spolu jedli alespoň tisíckrát, Harry, ale dosud jsem si na tvé chutě nezvykl." "Každý z nás má své vlastní záliby, kamaráde," prohlásil Meadows a zdvihl sendvič. "Jedni se honí za vdanými paničkami, jiní se utápějí ve whisky. Já nacházím útěchu v jídle." „A pro tvou ženu bude zase útěcha, až tvé srdce řekne: adios, tlusťochu, to stačí. " "Tohle všechno jsme s Dorothy prodebatovali." Meadows mluvil nezřetelně s ústy plnými chleba a masa. "Shodli jsme se na tom, že jednou z mála výhod, které má člověk před jinými zvířaty, je možnost vybrat si vlastní způsob smrti. Možná že mě jídlo jednou oddělá, ale na druhé straně mi dělá ze života ráj.
Raději umřu přejedením, než abych skončil v břiše žraloka. Po dnešním ránu se mnou jistě souhlasíš." Brody se právě odhodlával spolknout kousek sendviče s vajíčkovým salátem. Násilím se přinutil potlačit vzrůstající nevolnost.
"Tohle mi nedělej," řekl.
Několik okamžiků jedli mlčky. Brody dojedl sendviče a vypil mléko. Zmačkal sáček a nacpal ho do plastikového kalíšku. Pohodlně se opřel v židli a zapálil si cigaretu. Meadows ještě jedl, ale Brody věděl, že mu rozmluva chuť nepokazí. Vzpomněl si, jak Meadows jednou přišel k automobilové nehodě. Všude bylo plno krve, ale Meadows interviewoval policisty i zraněné a cucal přitom lízátko s kokosovou příchutí.
"K případu Watkinsová," začal Brody. "Mám několik věcí a chci, aby sis je vyslechl." Meadows přikývl.
"Tak příčina smrti je jasná. Mluvil jsem se Santosem a..." "Já taky." "Víš tedy, co si o tom myslí. Bylo to napadení žralokem. Prosté a jasné. Kdybys byl viděl, co z ní zůstalo, souhlasil bys. Nejsou tam žádné..." "Viděl jsem to." Brody byl překvapen. Neuměl si totiž představit člověka, který tu hrůzu nedávno spatřil a který může tak labužnicky uždibovat citronový koláč.
"Takže souhlasíš?" "Jistě. Souhlasím, že ji zabil žralok, ale je tu ještě několik věcí, které mi nejsou dost jasné." "Co třeba?" "Proč se šla koupat v jednu v noci. Víš, kolik bylo stupňů?
Okolo dvanácti. A co teprve teplota vody! Musela se zbláznit, když lezla v takové zimě do moře."
"Třeba měla v hlavě. To je dost pravděpodobné." "Máš asi pravdu. Trochu jsem si to ověřoval. Ti Footeovi nemají nic společného s marjánkou ani meskalinem či podobným svinstvem. Je tu něco jiného, co se mi nelíbí." Brodyho to začalo otravovat.
"Propánakrále, Harry, přestaň vidět duchy! Lidé čas od času opravdu zahynou nešťastnou náhodou." "To vím taky, ale nezdá se ti zatraceně divný, že nám tady brousí žralok, když je voda tak ledová?" "Třeba existují žraloci, kteří si ve studené vodě libují. Co my víme?" "Ano, ano, jsou takoví. Například grónský žralok. Ten však nikdy netáhne tak daleko k jihu, a i kdyby, lidí si nevšímá. Ptáš se, co víme o žralocích. Tak poslyš. V téhle chvíli o nich vím mnohem víc, než jsem věděl dnes ráno. Když jsem viděl, co zbylo ze slečny Watkinsové, zavolal jsem mladému chlapíkovi, se kterým jsem se seznámil v Oceánografickém ústavu ve Woods Hole. Popsal jsem roztrhané tělo a on řekl, že to se vší pravděpodobností mohl způsobit jen jeden druh žraloka." "A to?" "Bílý žralok. I jiní žraloci napadají lidi zrovna jako tygři, kladivouni a snad někdy i modří žraloci, ale ten chlápek Hooper - Matt Hooper - mi vysvětlil, že překousnout člověka vejpůl dokáže jen ryba s takovouhle tlamou -," roztáhl paže asi na metr od sebe. „A jediný žralok, který je tak obrovský a napadá lidi, je velký bílý žralok. Říká se mu i jinak." "Jak?" zeptal se Brody, kterého to už přestávalo bavit.
"Lidožrout. I jiní žraloci někdy zabíjejí lidi, většinou z hladu nebo ve zmatku nebo proto, že ucítí ve vodě krev. Poslouchej, nemělo to děvče menstruaci?" "Jak to, k čertu, můžu vědět?" "To víš, jsem zvědavý. Hooper řekl, že je to jedna z příčin, proč žraloci zaútočí." "Co říkal té studené vodě?" "Prý je pro tu bílou bestii docela přirozené připlout do chladných vod. Vykládal, jak před několika lety zabil bílý žralok chlapce u San Franciska. Teplota vody byla tehdy deset stupňů." Brody si dal pořádného šluka. "Pustil ses do toho s vervou, Harry." "Zdálo se mi rozumné a v zájmu veřejnosti dozvědět se, co se skutečně událo a jestli existuje nějaká pravděpodobnost, že se to bude opakovat."
„Je taková možnost?" "Je, ale nás se, naštěstí, netýká. Podle mého soudu jde doopravdy o nešťastnou náhodu. Hooper tvrdí, že bílí žraloci jsou vzácní. Všechno nasvědčuje tomu, že bestie, která včera napadla děvče, je už dávno pryč. Nemáme tady žádné skalnaté útesy. Není tu ani továrna na zpracování ryb ani jatky, které odhazují vnitřnosti a sedlou krev do moře. Není tu nic, co by žraloka lákalo." Meadows se odmlčel a pohlédl na Brodyho, který mu pohled mlčky vrátil. "Řekl bych, Martine, že není zapotřebí vyděsit veřejnost něčím, co se téměř určitě nebude opakovat."
"Může být, Harry. Když je to takhle, nechápu, proč by se lidé o tom neměli dozvědět." Meadows vzdychl. Z novinářského hlediska můžeš mít pravdu. Myslím si však, že právě teď přišla chvíle, Martine, kdy musíme zapomenout na tisk a myslet na lidi. Nezdá se mi, že by bylo v zájmu veřejnosti tuhle tragédii rozpatlávat. Amitští o tom už stejně vědí, a ne-li, dovědí se to co nevidět. Co však čtenáři Leaderu v New Yorku a ve Filadelfii?" "Trochu si lichotíš, ne?"
"Nesmysl. Víš dobře, jak to myslím. Znáš zdejší situaci, pokud jde o pozemky a nemovitosti. Zatím to nevypadá nejhůř.

Jiná místa jsou na tom právě tak jako my. Třeba Nantucket, Vineyard a East Hampton. Lidé, kteří se dosud nerozhodli, kam v létě, si letos mohou vybrat z celé řady měst. Všude je volných domů ažaž. Jestli noviny přijdou s historkou, že žralok překousl vejpůl mladou ženskou u pláže v Amity, s pronájmem volných domů bude ámen, to ti garantuju. Žraloci jsou stejné bestie jako chlapi, co vraždí sekerou, Martine. Lidé se jich bojí, protože je v nich něco nevypočitatelného a hrůzného... něco, co se dá těžko zvládnout. Ve chvíli, kdy povíme čtenářům, že se ve zdejších vodách potuluje zabiják, můžeme se s celým létem rozloučit." Brody přikývl. „Proti tomu nic nemám, Harry. Nechci říkat lidem, že je tu žralok-zabiják. Jen na vteřinku se koukni na věc z mého hlediska. Nehodlám se s tebou přít o tvůj názor. Máš z velké části pravdu. Žralok je patrně na stovky mil daleko a nevrátí se. Nejnebezpečnější ve zdejším moři zůstanou jen spodní proudy. Ale dejme tomu, že se mýlíš. Smíme tolik riskovat? My se o příhodě v tisku vůbec nezmíníme a ryba napadne další osobu. Co potom? Uznej, že bych měl oprátku na krku. Mou povinností je zdejší lidi ochraňovat. Když je nemůžu chránit, musím je alespoň před nebezpečím varovat. I ty bys měl na krku oprátku, Harry. Na tobě je dát tu zprávu do novin. A napadení žralokem to je tedy šlágr: Poslyš, Harry, chci, abys to uveřejnil. Uzavřu pláže na den nebo dva kvůli bezpečnosti. Nezpůsobím tím nikomu nepříjemnosti. Proud letních hostí ještě nepřijel a voda je pořádně studená. Řeknu ti na rovinu: pověz lidem, co se stalo a proč děláme taková opatření. Budeme v suchu." Meadows se opíral nazad v židli a přemýšlel.
"Za tebe mluvit nemůžu, Martine, ale pokud jde o mě, už jsem se rozhodl." "Jak?" „Leader nepřinese o útoku žraloka ani řádek." "Tedy takhle." "Chápej, není to moje rozhodnutí, i když s ním souhlasím.
Jsem vydavatelem Leaderu, Martine, a část novin mi patří.
Ovšem ne taková, abych se mohl vzepřít určitému tlaku." "Jako například?" "Dnes ráno jsem měl šest telefonických dotazů. Pět od inzerentů - restaurace, hotel, dvě realitní firmy a obchod se zmrzlinou. Chtěli vědět, jestli se chystám publikovat zprávu o slečně Watkinsové. Důvěrně mi vysvětlovali, že totiž městu Amity nejlépe poslouží, když se celá záležitost ututlá. Šestý byl pan Coleman z New Yorku. Patří my pětapadesát procent Leaderu. Došlo mi, že ho už někdo volal. Řekl, že o tragédii nebude v Leaderu ani slovo." "Samozřejmě se nezmínil, že jeho ženě patří zdejší realitní kancelář - fakt, který souvisí s jeho příkazem." "Ne, o tom pomlčel." "To se rozumí. Podívejme se, Harry, jak to s námi vypadá. Ty zprávu neotiskneš, takže pro čtenáře Leaderu se vlastně docela nic nestalo. Já dám uzavřít pláže a umístit tam několik cedulí, aby lidi věděli proč." " "Oukej, Martine. To je tvoje věc. Ale chci ti jen něco připomenout. Ty jsi volený úředník, vid'?" Zrovna jako prezident Spojených států. Na čtyři roky plné vzrušení. " Volení úředníci mohou být odvoláni. To víš, ne?" Je to hrozba, Harry?" Meadows se usmál.
"Víš, že není. Kromě toho, kdo jsem já, abych mohl někomu vyhrožovat. Chci, aby sis uvědomil, co děláš, než začneš hýbat žlučí těm mudrcům a dobrákům, kteří tě zvolili." Brody vstal. "Díky, Harry. Vždycky mi říkali, že čím se člověk dostane výš, tím je osamělejší. Co stál ten oběd, Harry?" Na to zapomeň. Tvoje rodina bude zanedlouho žebrat o potravinové poukázky. Od takového člověka peníze neberu." Brody se zasmál.
„Jsi vedle, Harry. Zapomněl jsi, že policie je bezpečnost sama?"
Deset minut nato byl Brody zpět u sebe. Ozval se bzučák a neosobní hlas oznámil:
"Chce s vámi mluvit starosta, šéfe." Brody se usmál. Starosta! Nikoli Larry Vaughan, který si přišel poklábosit. Nikoli Lawrence Vaughan od firmy Vaughan a Penrose, realitní kancelář, aby si postěžoval na některého hlučného nájemníka. Tentokrát přichází sám starosta Lawrence P. Vaughan, kterého si lidé v posledních volbách zvolili jedenasedmdesáti hlasy.
"Ať pan starosta vstoupí," řekl Brody. Larry Vaughan byl hezký muž, který právě překročil padesátku. Měl husté prošedivělé vlasy. Pravidelným cvičením si udržel štíhlou a pružnou postavu. Ačkoli pocházel z Amity, osvojil si během let určitou eleganci ve vystupování. V Amity si poválečnými spekulacemi nadělal značné jmění a byl starším společníkem realitní kanceláře. Někteří lidé měli za to, že jediným, protože se nikdo nikdy v jeho kanceláři s člověkem jménem Penrose nesetkal.
Firma patřila mezi nejúspěšnější ve městě. Vaughan se oblékal s jednoduchou elegancí. Nosil anglická saka, která nikdy nevyjdou z módy, moderní propínací košile a lehké polobotky. Ellen Brodyová sestupovala po společenském žebříčku a nebyla schopna se přizpůsobit, kdežto Larry Vaughan se pomalu a úspěšně propracovával od nejnižší příčky až na vrchol. Jako místní obchodník nepatřil do kruhu letních hostů, proto nikdy nebyl vyzván, aby je navštívil v New Yorku nebo v Palm Beach.
V Amity se však mezi letními hosty volně pohyboval, s výjimkou těch nejvýlučnějších, a to přirozeně prospívalo jeho obchodu. Byl zván i na většinu večírků. Chodil vždycky sám. Málokdo věděl, že má doma manželku - prostou ženu, která ho milovala a trávila sama většinu času ručními pracemi nebo u televizoru.
Brody měl Vaughana rád. V létě se příliš často nestýkali, ale po Dni práce, kdy ustal letní shon, Vaughan setřásl společenské skupiny a zval Brodyho a Ellen vždy jednou za pár týdnů na večeři do některého z lepších restaurantů v Hamptonu. Ellen měla tyto večery ráda a Brody byl šťastný, když ji viděl spokojenou. Zdálo se, že Vaughan Ellen rozumí. Choval se k ní vždycky s přátelskou uctivostí. Vaughan vstoupil do Brodyho kanceláře a posadil se.
"Právě jsem mluvil s Harry Meadowsem" začal.
Brodyho udivilo, jak je Vaughan očividně rozčilený. Takovou reakci nečekal.
"No jo," řekl. "Je vidět, že Harry neztrácel čas." "Kdo ti dá povolení k uzavření pláží?" "Ptáš se jako starosta, nebo jako majitel realitního podniku?
Nebo jde o čistě přátelský zájem, Larry?" Vaughan stiskl rty. Brody viděl, že se stěží ovládá.
"Chci vědět, kdo ti k tomu dá oprávnění. Odpověz mi ihned." "Abych řekl pravdu, úřední povolení nemám," řekl Brody. „Někde v občanském zákoníku stojí, že v případě naléhavé nutnosti smím jednat podle vlastního uvážení, ale přepokládám, že naši radní budou muset tuto nutnost potvrdit. Nevěřím, že bys to chtěl mít se všemi formalitami, Larry." "Vyloučeno!" "V tom případě se domnívám, že zodpovídám za bezpečnost zdejších lidí, a v této chvíli si myslím,

že je třeba na pár dní uzavřít pláže. Pochybuju, že bych měl pravomoc zatknout někoho, kdo by si chtěl zaplavat..." Brody se usmál, "leda, že bych ho obvinil z kriminální blbosti." Vaughan jeho poznámku ignoroval.
"Nepřeji si, aby se pláže uzavíraly." "To pozoruju." "Dobře víš proč. Blíží se čtvrtý červenec a to je rozhodující víkend. Sami bychom se tím zničili." "Tohle znám a jsem si jist, že víš, proč chci pláže uzavřít. Je ti snad jasné, že já osobně z toho nic nemám." "Řekl bych, že platí pravý opak, Martine. Uvědom si, že tohle město nepotřebuje takový druh reklamy." "Hlavně nemůže potřebovat další oběti." "Nikdo už nebude zabit. Pochop to, k čertu! Zavřeš-Ii pláže, přitáhnou sem hordy novinářů. Budou tady čmuchat a strkat nos do věcí, po kterých jim nic není." "Myslíš? Jen ať přijdou. Když tady nic zvláštního nenajdou, vrátí se, odkud přišli. Pochybuju, že by New York Times projevily zájem o popis zdejších pikniků nebo zahradních slavností." "My je tady nechceme. Co kdyby na něco přece jen přišli; strhl by se poprask a to by nikomu neprospělo." "Co by tak mohli objevit, Larry? Já osobně nemám, co bych skrýval. Ty snad jo?" "Samozřejmě že nemám. Myslel jsem... na ta loňská znásilnění... prostě něco nechutného." "Blbost. Na to už se dávno zapomnělo." "Zatraceně. Copak se s tebou nedá rozumně mluvit?" Vaughan se odmlčel a snažil se uklidnit. Poslouchej mě ted jako svého přítele. Nejsem tady sám za sebe, ale mí společníci mě uhánějí. Povídám ti, že by nás něco takového mohlo zničit." Brody se zasmál.
"To je poprvé; co tě slyším mluvit o společnících, Larry.
Vždycky jsem měl za to, že jsi ve svém podniku samovládcem." Vaughan upadl do rozpaků, jako kdyby cítil, že řekl příliš mnoho.
"Moje záležitosti jsou složité. Někdy se v nich už ani sám nevyznám. Prokaž mi tu službu, Martine. Jen pro tentokrát." Brody se zadíval na Vaughana a snažil se pochopit jeho důvody.
"Lituji, Larry. Nemohu. Zanedbal bych svou povinnost." "Když mě neposlechneš, můžeš přijít i o místo." "Nemáš nade mnou žádnou pravomoc. V tomhle městě nemůžeš vyhodit ani jednoho policajta." "To vím, ale věř, nebo nevěř, mám neomezenou pravomoc nad šéfem zdejší policie." "Nevěřím ti." Vaughan vytáhl z kapsy kopii smlouvy stanov města Amity.
"Přečti si to sám," řekl a nalistoval příslušnou stránku. "Tady je to." Podal listinu přes stůl Brodymu. "Říká se tam, že i když jsi byl zvolen šéfem policie obyvateli města, místní rada má právo tě propustit." Brody si přečetl paragraf, který mu Vaughan předem zatrhl lužkou.
"Vypadá to, že máš pravdu," připustil. "Hrozně rád bych však věděl, jaké náležité a dostatečné důvody k mému vyhození bys uvedl. " "Pevně věřím, Martine, že k tomu nedojde. Doufal jsem, že se v našem rozhovoru takhle daleko nedostaneme. Věřil jsem, že jakmile situaci pochopíš, pochopíš i mne a celou městskou radu. " "Celou?" "Většinu. " "Koho, například?" "Podívej se, nebudu tady sedět a vypočítávat jména. Nemusím. Všechno, co si máš uvědomit, je, že mám za sebou radu, a jestli neuděláš to, co je správné, dosadíme na tvé místo člověka, který to udělá." Brody ještě nikdy neviděl Vaughana v tak šeredně agresívní náladě, žasl a byl i trochu otřesen.
"Ty si to opravdu moc přeješ, viď, Larry?" "Ovšem." Vaughan cítil blízkost vítězstvi. "Důvěřuj mi, Martine. Nebudeš toho litovat." Brody vzdychl.
"Jdi se bodnout! Mně se to nelíbí. Smrdí to lumpámou. Jestli si ale myslíš, že je to tak důležité, tak dobře. Ať je po tvém." "Je to důležité. "Poprvé od svého příchodu se Vaughan usmál. „Díky, Martine," řekl a vstal. "Teď mě čeká nepříjemný úkol. Musím navštívit Footeovy." "Jak jim zacpeš hubu, aby to nevyžvanili newyorským novinám?" "Chci se dovolávat jejich smyslu pro veřejné blaho. Doufám, že je přesvědčím, jako jsem přesvědčil tebe." "To jsou kecy." "Jedna věc je v náš prospěch, Martine. Slečna Watkinsová byla bezvýznamná. Neměla rodinu ani přátele, ani trvalý domov. Footeovi říkali, že cestovala stopem z Idaha na východ. Nikdo se po ní nebude shánět."
Brody se dostal domů krátce před pátou. Bylo mu už natolik dobře, že si mohl dovolit před večeří pivo. Ellen byla v kuchyni, dosud oblečena v růžové uniformě dobrovolné nemocniční sestry, a hnětla mleté maso do tvaru veky.
"Ahoj," přivítala ho a obrátila k němu hlavu, aby ji mohl políbit na tvář. "Co se dnes u vás dělo?" "Bylas v nemocnici? Nic jsi tam neslyšela?" „Ne. Dnes byl den, kdy koupáme staré paní. Vůbec jsem z Fergusonova oddělení nevytáhla paty." "Nějaké děvče ze Staromlýnské bylo zabito." "Jak?" "Žralokem." Brody sáhl do lednice a vytáhl plechovku s pivem.
Ellen ustala v práci a podívala se na něho. "Žralokem? Jakživa jsem neslyšela, že by tady byl žralok. Tu a tam se prý nějaký objevil, ale nikomu neublížil." "I mne to překvapilo." "Co uděláš?" "Nic." "Jak to nic? Copak se v téhle věci nedá nic dělat?" Dá. Teoreticky toho můžu udělat až dost. Ve skutečnosti docela nic. Co si myslíme my dva, na tom vůbec nesejde. Městští hlavouni mají plné kalhoty strachu, abych nevyvolal ve městě paniku jen proto, že nějaká neznámá žena byla zabita rybou. Sázejí na to, že šlo o nešťastnou náhodu, která se nebude opakovat.
Jinými slovy jsou ochotní svalit riziko na moje ramena. Kdyby se něco stalo, oni si to neodskáčou." Koho myslíš těmi hlavouny?" V první řadě Larryho Vaughana." Ach tak. Neuvědomila jsem si, že jsi mluvil s Larrym." Přiběhl, jakmile se doslechl, že chci dát uzavřít pláže. Nešel na mne polehounku, to mi věř. Přímo mi poručil, že nic takového nesmím udělat. Jinak prý mě vyhodí." Tohle ti nemohu věřit, Martine. Larry takový není." "Taky jsem si to myslel. Poslyš, Ellen, co víš o jeho společnících ?" Ve firmě? Říká se, že žádné nemá. Penrose je prý jeho prostřední jméno nebo něco takového. Podle mne patří podnik jen jemu. " "Zdá se, že tomu tak není." Jsem ráda, že jsi s ním mluvil dřív, než ses rozhodl. Larry má mnohem lepší přehled a úsudek než ostatní. Bezpochyby ví, co je v tomto případě nejlepší." Brody cítil ,jak mu krev stoupá do hlavy.
Ten ví hovno," zavrčel a odtrhl kovový uzávěr plechovky a odhodil ho do odpadové nádoby. Pak šel do obývacího pokoje a pustil si večerní zprávy.
Ellen volala z kuchyně:
Zapomněla jsem ti říct, že tě před chvílí někdo volal." Kdo?" "To neřekl. Chtěl, abych ti vyřídila, že jsi člověk na svém místě: To bylo od něho hezké, nemyslíš?" Několik následujících dní se udrželo jasné a nezvykle klidné počasí. Od

jihozápadu foukal slabý vítr a mírně čeřil hladinu.
Noci zůstávaly chladné, ale dny plné slunce prohřály zem i písek.
Byla neděle dvacátého června. Na státních školách se doposud vyučovalo. Školní rok skončí za týden nebo za dva. Avšak soukromé školy v New Yorku své žáky již propustily. Od počátku května přijížděly na víkendy rodiny, které měly v Amity vlastní vilky. Letní hosté, jejichž nájemní smlouvy trvaly od patnáctého června do patnáctého září, měli už vybaleno. Věděli, kde najdou šatníky, prádelníky, police na nádobí a ostatní potřeby. Libovali si měkké pohodlné postele a začínali se v Amity cítit jako doma. V poledne byla pláž před Skotskou a Staromlýnskou cestou plná lidí. Ženatí muži podřimovali na osuškách a čerpali silu k odpolední partii tenisu a k návratu do New Yorku. Ženy phodlně odpočívaly na nízkých hliníkových židličkách a četly romány od Heleny Maclnnesové, Johna Clieevera a Taylor Caldwellové. Tu a tam si z termosky nalily pohárek chladného hořkého vermutu.
Mladí leželi v těsných symetrických řadách. Chlapci cítili vzrušení, když se tiskli břichem do písku a mysleli přitom na děvčata. Co chvíli natahovali krky a snažili se zachytit pohled některého děvčete, které se, ať vědomě nebo náhodou, slunilo na písku s roztaženýma nohama.
O koupání nestáli. Náleželi ke generaci, která má svůj názor na veřejné otázky, na míru znečišťování vod a ovzduší, na spravedlnost či revoluci. Původ a výchova jim daly určité výsady. Právě tak jako modré či hnědé oči, záliby a svědomí jim byly předurčeny dřívějšími generacemi. Nechyběly jim vitamíny a srpkovitou chudokrevností netrpěli. Dík péči rodiny a zubních lékařů měli rovné, souměrné a bílé zuby. Těla štíhlá a svaly pevné. V devíti letech začínali s lekcemi boxu, ve dvanácti jízdou na koni a později tenisem. Hoši kolem sebe šířili vůni čistoty.
Když se potila děvčata, voněla slabě po voňavce.
O žádném z nich se nedalo říct, že je hloupý nebo zlý. Kdyby byly jejich inteligenční testy brány hromadně, svou vrozenou schopností by se zařadili mezi nejlepších deset procent.
Vzdělávali se na školách, kde se jim poskytovala všestranná výchova včetně disciplíny. Byli vystaveni problémům přecitlivělých menšin, revolučním filozofiím, ekologickým hypotézám, mocenské politické taktice, drogám a sexu. Pokud jde o znalosti, věděli toho spoustu. V praxi se raději nezabývali ničím. Byli vychováváni, aby věřili - nebo alespoň vycítili - že
svět je irelevantní. Nic si nepřipouštěli, ani rasové bouře v městech jako Trenton, New Jersey nebo Gary v Indianě; ani skutečnost, že části řeky Missouri jsou tak znečištěné, že voda někdy vzplane sama od sebe, ani zkorumpovanou policii v New Yorku; ani stoupající počet vražd v San Francisku; ani fakt, že se do párků přidávají insekticidy, které mohou poškodit mozek. Přivykli hospodářským křečím, které ničily ostatní Ameriku.
Rozkolísanost na trhu cenných papírů je nudila a dotýkala s jich jen tehdy, když jejich otcové začali naříkat nad pravdivými nebo zdánlivými rozmařilostmi. Tato zlatá mládež se rok co rok v létě objevovala v Amity. Někteří z nich - i takoví se vyskytli - pochodovali, bouřili, shromažďovali se, organizovali podpisové akce a trávili letní měsíce prací pro sociálně revoluční skupiny. Protože však zavrhli Amity a přijížděli tam jen občas o víkendu nebo v Den práce, i oni byli irelevantní.
Malé děti si hrály na písku. Byly ve věku, kdy si ještě neuvědomovaly, čím jednou budou, a bylo jim to jedno. Hloubily rybníčky a házely po sobě mokrým pískem.
Šestiletého hošíka omrzelo sbírat ploché kamínky a dělat na vodě žabky. Šel po pláži k místu, kde dřímala jeho matka, a svalil se na písek vedle její osušky.
"Mami, " začal a čmáral prstem v písku. Matka se k němu otočila a zastínila si oči před sluncem.
"Co chceš?" "Já se nudím." "Prosím tě, jak se můžeš nudit. Vždyť jsme sem teprve přijeli. " "To je fuk. Nudím se. Nemám co dělat." "Hraj si na pláži. Je dost velká." "Co tam mám dělat? Je tady otrava." "Hraj si s míčem." "S kým? Nikdo tu není." "Vidím spoustu lidí. Podívej se po Harrisových. A co Tommy Gloverse?" "Nejsou tady. Nikdo tu není a já se otravuju." "Dej už pokoj, Alexi." "Smím si jít zaplavat?" "Ne, voda je moc studená." "Jak to víš?" "Jednoduše to vím. Samotného tě do vody stejně nepustím." "Tak pojd se mnou." "Do vody? Ani nápad." "Nemusíš se koupat. Jen se na mne dívej." "Alexi, jsem celá rozlámaná a hrozně unavená. Nemůžeš si najít nějakou jinou zábavu?" "Smím si vzít nafukovací matraci?" "Až kam?" "Zůstanu blízko u břehu. Nebudu se koupat, jen si lehnu na matračku. " Matka se posadila a nasadila si černé brýle proti slunci. Rozhlédla se po pláži. Všimla si muže stojícího po pás ve vodě. Na ramenou měl děcko. Žena se na něj podívala a v té chvíli se litovala, protože neměla možnost přesunout zodpovědnost za zábavu synka na manžela. Než mohla obrátit hlavu, chlapec vytušil, nač myslí.
"Vsad se, že by mi to táta dovolil" "Už bys mohl vědět, že si s tímhle na mne nepřijdeš, Alexi." Podívala se na opačný konec pláže. Až na několik dvojic byla už prázdná. „Dobře tedy," řekla. "Jdi si. Ale nepouštěj se daleko a rozhodně se nekoupej." Obrátila se obličejem k chlapci, a aby mu dokázala, že to myslí vážně, sejmula brýle, takže mohl vidět její přísný pohled.
"Oukej," kluk vstal, popadl gumovou matraci a táhl ji za sebou k vodě. Tam ji zvedl a nesl před sebou, dokud mu voda nedosahovala až k pasu. Vlna matraci nadnesla a chlapec se na ni vyhoupl. Položil se na záda a pádloval zvolna oběma rukama.
Kotníky nohou mu přečnívaly přes okraj matrace. Uplaval kousek od břehu, pak se otočil a začal pádlovat nahoru a dolů podél pobřeží. Ačkoli si toho nevšiml, mírný proud ho pomalu unášel od břehu. Mořské dno se asi padesát metrů od pobřeží svažovalo do jakési propasti, nikoli příkře jako stěna kaňonu, ale v úhlu mezi deseti a pětačtyřiceti stupni. V místech, kde se svah počínal měnit, byla přibližně pětimetrová hloubka. Brzo dno kleslo na osm, dvanáct a konečně osmnáct metrů. V hloubce třiatřiceti metrů zůstávalo mořské dno víceméně rovné na délku půl míle.
Pak se prudce zvedalo do písčité mělčiny, která asi jednu míli od pláže dosahovala k hladině. Od písčiny ven do moře se dno opět prudce snižovalo až do hloubky šedesáti metrů. Dál už následovala skutečná mořská hlubina. Obrovská ryba pomalu plavala v hloubce dvanácti metrů. V pohybu ji udržovaly jen mírné údery ocasu. Spletí chaluh a řas nic

neviděla. Pohybovala se souběžně s pobřežím. Teď se otočila a zamířila vzhůru. Bylo tam sice víc světla, ale přesto ještě nic nezpozorovala.
Chlapec odpočíval. Při každém pohybu vln mu voda smáčela ruce i nohy, které visely přes okraj matrace. Obrátil hlavu ke břehu a zjistil, že ho vlny zanesly dál, než by matka schvalovala. Viděl ji klidně ležet na osušce a všiml si muže, který si hrál s děckem ve vlnách při okraji vody. Nebál se. Moře bylo klidné. Ve skutečnosti nebyl daleko od pobřeží - jenom asi čtyřicet metrů. Přesto se chtěl dostat blíž. Matka by se mohla posadit, vypátrat ho a poručit mu, aby šel z vody. Posunul se na matraci o něco níž, aby se mohl odrážet i nohama. Současně plácal do
vody rukama a mířil ke břehu. Pohyby rukou mnoho hluku nenadělaly, ale kopání způsobilo prudké spršky a zanechávalo za matrací víry zpěněných bublin.
Ryba zvuk neslyšela, ale zaregistrovala ostré a trhavé impulsy vyvolané kopáním. Signály byly slabé, ale určité a ryba na ně okamžitě zareagovala. Zpočátku pomalu, ale jak signál sílil, nabírala rychlost. Hoch přestal na chvíli pádlovat. I signály ustaly. Ryba zpomalila, otáčela hlavu ze strany na stranu a snažila se je znovu zachytit. Chlapec ležel naprosto klidně. Ryba ho podplula a lehce se otřela břichem o písčité dno. Znovu se obrátila. Chlapec začal opět pádlovat. Při každém třetím nebo čtvrtém záběru rukama kopl jednou nohou. Kopání bylo únavnější než vytrvalé pádlování. Právě ta občasná kopnutí vyslala k rybě nové signály. Tentokrát je zachytila téměř okamžitě, protože byla přímo pod chlapcem. Zpozorněla. Dostala se do svislé polohy a uviděla čeření na hladině. Nevěděla, jestli to, co se nad ní plácá, je potrava. Jenomže pojem potravy nebyl pro ni to nejdůležitější. Zaútočit prostě musela. Když to, co spolkne, bude stravitelné - pak jde o potravu. Jestli to stravitelné nebude, později to vyvrhne. S rozevřenou tlamou a s rozhodným pohybem mohutného srpovitého ocasu ryba udeřila.
Chlapcovou poslední a jedinou myšlenkou bylo, že ho něco praštilo do žaludku. Rána mu vyrazila dech. Neměl čas vykřiknout. Stejně by nevěděl, co má křičet, neboť rybu neviděl.
Obrovitá hlava vyhodila gumovou matraci z vody. Čelisti se sevřely a zhltly chlapcovu hlavu, ramena, trup, pánev i větší část matrace. Ryba se přitom vymrštila téměř půlkou těla z vody, naklonila se kupředu a dopadla břichem zpět na vodu, drtíc v zubech maso, kosti i gumu. Chlapcovy nohy, urvané v bocích, klesaly zvolna se otáčejíce ke dnu.
Muž s děckem na pláži vykřikl:
"Hej !" Nebyl si jist tím, co viděl. Právě odvracel hlavu od hladiny, když zachytil koutkem oka nějaký rozruch. Rychle pohlédl na moře, ale spatřil už jen vlny, rozbíhající se ve velkých kruzích od středu silné spršky.
"Viděl jsi to?" zvolal. "Viděl jsi to?' "Co, tatí co?" Dítě na něho hledělo rozčileně.
"Tam! Žralok nebo velryba nebo něco takového. Bylo to obrovské. " Alexova matka ležela v polospánku na osušce. Otevřela oči a podívala se bez velkého zájmu na muže. Viděla, že ukazuje na vodu,a slyšela, jak něco povídá dítěti, které hned nato utíkalo po pláži k hromádce šatstva. Muž se k ní rozběhl. Posadila se. Nerozuměla, co jí říká. Ukazoval na moře. Zaclonila si tedy rukou oči a pohlédla směrem, který jí naznačoval. Zpočátku ji ani neudivovalo, že docela nic nevidí. Potom se vzpamatovala a pochopila.
"Alex."
Brody právě obědval. Měl pečené kuře s nádivkou, bramborovou kaši a hrášek.
"Bramborová kaše?" poznamenal. když Ellen nosila na stůl.
"Co mi to chceš udělat?" "Nechci abys zhubl. Kromě toho vypadáš hezky, když jsi silnější. " Zazvonil telefon. ElIen řekla: "Vezmu to." ale Brody už vstával. Zpravidla se Ellen nabídla: "Vezmu to." ale byl to Brody. kdo zvedl sluchátko první. Stejně si počínal, když něco zapomněla v kuchyni. Řekla třeba: "Zapomněla jsem ubrousky. Přinesu je." Oba však věděli. že Brody vyskočí a ubrousky donese.
"To je v pořádku! Bude to asi pro mne." Vyslovoval to podvědomě, i když byl přesvědčen že hovor je pro Ellen. Volal ho strážník z policejní stanice.
"Tady Bixby, šéfe." "Co je, Bixby?" "Měl byste sem přijít." "Proč?" "No... totiž..." Bixby zřejmě nechtěl zacházet do podrobností.
Brody slyšel. jak s někým mluví a pak se vrací k aparátu.
"Máme tady hysterickou ženskou, šéfe." "Co se jí stalo?" "Jí nic, ale jejímu dítěti. Tam na pláži." Brody pocítil svíravý neklid až v žaludku.
"Co se stalo?" "Je to... jako..." Bixby se odmlčel a pak rychle odpověděl: "Jako ve čtvrtek." "Co je to za pitomost..." Vtom se zarazil. Už chápal. "Hned jsem tam" řekl a zavěsil.
Cítil se jako v horečce. Strach, pocit viny a zuřivý vztek přivodily bolest, jako by mu někdo rval vnitřnosti. Cítil se podveden a zároveň podvodníkem. Zrazen a zároveň zrádcem. Stal se z něj zločinec přinucený ke spáchání zločinu. Byl prostě hnusná svině. Vina zůstane na něm, i když za to nemůže.
Hlavním viníkem je Larry Vaughan a jeho partneři, ať už je to kdo chce. Sám chtěl učinit opatření, ale oni ho donutili, aby od nich upustil. Kdo jsou, že mají právo mu poroučet? Co je za policajta, když se nedovedl vzepřít? Měl dát pláže zavřít.
Dejme tomu, že by to byl udělal. Ryba by byla odplula podél pobřeží k... řekněme East Hamptonu a zabila někoho tam. Tohle se ovšem nestalo. Pláže zůstaly přístupné a kvůli tomu přišlo o život dítě. Až moc jednoduché. Příčina a následek. Brody pohrdal sám sebou a současně se litoval.
"Co se stalo?" zeptala se Ellen.
"Nějaké děcko bylo zabito." "Jak?" "Tou proklatou žraločí bestií." "Panebože! Kdybys byl dal uzavřít pláže...." zarazila se a zrozpačitěla. "To vím taky."
Když Brody přijel na parkoviště za policejní stanicí, Harry Meadows tam už na něj čekal. Otevřel dvířka a vecpal své mohutné tělo na sedadlo vedle Brodyho. "Tak to nevyšlo." poznamenal. "Jo. Kdo všechno tam je, Harry?" "Jeden chlap z Timesů, dva z Newsday a můj člověk. Taky ta žena a muž, který tvrdí, že viděl, jak se to stalo." "Jak se o tom

Timesy tak rychle dozvěděly?" "Reportér byl na pláži. Tomu se říká pech. Byl tam taky jeden z Newsday. Jsou tu na víkendu u známých. Netrvalo ani dvě minuty a už jsme je měli na krku. " "Kdy se to stalo?" Meadows pohlédl na hodinky.
"Před patnácti, nanejvýš dvaceti minutami." "Vědí o té Watkinsové?" "Nemám tušení. Můj člověk to ví, ale ten bude mlčet. Pokud jde o ostatní, záleží na tom, s kým mluvili. Pochybuju, že o tom vědí. Neměli dost času, aby to vyčmuchali." "Dříve či později se to stejně dozvědí." "To je pravda. Jsem v mizerné situaci." "Ty? Ty bys mě pobavil!" "Vážně, Martine. Jestli někdo z Timesů tu historku vyslídí,. objeví se v zítřejších novinách současně s dnešním útokem žraloka. Leader bude vypadat úplně nemožně. Musím s tím jít honem ven, abych byl v suchu, i když se to druhým nebude líbit." "Otiskneš to tedy, Harry? Co řekneš?" "Ještě nevím. Jak jsem řekl, jsem v tom až po uši." "Kdo řekneš, že nařídil abys to ututlal? Larry Vaughan?" "To sotva." "Já?"
"Neblbni, Martine. Ani mi nenapadne napsat, že to někdo chtěl ututlat. Nejde o spiknutí. Promluvím si s Carlem Santosem. Jestli se mi podaří vložit mu do úst patřičná slova, snad nám to ušetří kus maléru." "A co takhle říct pravdu?" "Co jako?" "Říct čtenářům, co se doopravdy stalo. Říct, že jsem chtěl dát pláže uzavřít, ale že se mnou městská rada nesouhlasila. Říct, že jsem byl příliš slaboch, než abych se postavil proti a riskoval vyhazov. Místo toho jsem s nimi táhl za jeden provaz. Říct, jak si všichni hlavouni v Amity notovali, že je zbytečné poplašit veřejnost jen proto, že se tu potuluje žralok, který si rád pochutnává na dětech." "No tak, Martine, uklidni se. Tvoje vina to nebyla. Nebyla to ničí vina. Prostě jsme se rozhodli riskovat a nevyšlo to. To je všechno. " "Skvělé! Máme tedy říct matce toho dítěte, že je nám náramně líto, ale že jsme museli použít jejího synka jako sázku do hry." Brody vylezl z vozu a zamířil k zadnímu vchodu do budovy. Meadows šel pár kroků za ním, protože chvíli trvalo, než se vysoukal z auta. Brody se zastavil.
"Víš, co bych rád věděl, Harry? Kdo vlastně za tím rozhodnutím vězí? Ty jsi plnil rozkaz a já jsem plnil rozkaz. Nevěřím, že Larry Vaughan je chlap, který o tom sám rozhodl.
Asi taky plnil rozkaz." "Jak jsi na tohle přišel?" "Jistotu nemám. Co víš o jeho společnících ve firmě?" "Co já vím, žádné nemá." "Začíná mi to vrtat hlavou. Zatím se na to vykašlu." Brody udělal další krok, když však ho Meadows následoval, řekl: "Měl bys jít hlavním vchodem. Bude to líp vypadat." Brody vešel do kanceláře postranními dveřmi. Chlapcova matka seděla u psacího stolu a svírala v ruce kapesník. Přes plavky si natáhla krátký koupací plášť. Byla bosa. Brody se na ni nervózně podíval a znovu ho zaskočil pocit viny a studu. Na očích měla velké hranaté tmavé brýle, a tak nerozeznal, jestli pláče.
U stěny stál nějaký muž. Roztržitě si prohlížel Brodyho sbírku diplomů, vyznamenání a fotografií, na nichž byl Brody ve společnosti významných osobností. Nebylo na tom nic k vidění, ale nechtělo se mu riskovat hovor se ženou.
Brody nedovedl utěšovat lidi. Proto se ženě prostě představil a začal jí dávat otázky. Řekla mu, že ona sama nic neviděla. V jedné chvíli byl hoch ve vodě a v následující zmizel. "Všechno, co jsem viděla, byly cáry gumové matrace." Hlas měla tichý, ale pevný. Pak začal popisovat muž, co viděl, nebo co si myslel, že viděl. ‚Nikdo tedy žraloka doopravdy nespatřil," konstatoval Brody a v podvědomí se mu zrodila mlhavá naděje.
‚Ne," připustil muž. ‚Myslím, že ne. Co jiného by to mohlo být?" „Možností je víc." Brody obelhával sebe i je. Chtěl zkusit, jak dalece dokáže uvěřit vlastním lžím, a uvažoval, zda existuje nějaká jiná věrohodná alternativa. „Matrace mohla splasknout a chlapec se utopil." "Alex umí dobře plavat," protestovala žena. "Vlastně... uměl." "Čím vysvětlíte to silné šplouchnutí?" zeptal se muž.
"Snad sebou chlapec ve vodě házel." "Nevykřikl. Ani slovo." Brody si uvědomil, že pokus nevyšel. "Dobrá," řekl. "Brzo budeme vědět asi víc." "Jak to myslíte?" zeptal se muž.
"Vlny utopence obvykle někde vyvrhnou. Jestli to byl žralok, pak to samozřejmě poznáme." Žena se schoulila a Brody se proklínal za svou neomalenost.
Je mi to strašně líto. Omlouvám se." Žena potřásla hlavou a rozplakala se.
Brody je požádal, aby počkali v kanceláři, a vyšel před policejní stanici. Meadows se opíral o zeď hned blízko hlavního vchodu a nějaký mladík - nejspíš reportér z Timesů, napadlo Brodyho - z něj tahal rozumy a doprovázel se živými gesty. Byl vysoký a štíhlý. Na nohou měl sandály a přes plavky si natáhl košili s krátkými rukávy. Na levé kapse košile byl přišit znak krokodýla. Brody k němu pocítil okamžitou nechuť. Jako kluk považoval takové košile za symbol bohatství a důležitosti. Všichni letní hosté je nosili. Škemral tak dlouho, až mu ji matka koupila. „Dvoudolarová košile s šestidolarovou ještěrkou," řekla tehdy. Když Brody zjistil, že se na něj letňáci nedívají ani s úctou, ani s obdivem, cítil pokoření. Odtrhl krokodýla z kapsičky a košili používal k čištění trávní sekačky. Každé léto si přivydělával sekáním zahrad. Nedávno si Ellen usmyslila, že si koupí několikeré volné letní šaty vyráběné stejnou firmou. Zaplatila za obleky značkované krokodýlem víc, než si mohli dovolit. Zřejmě si tak chtěla usnadnit pokus o návrat do svého starého prostředí. Brody ani sám nevěděl proč, ale jednou si neodpustil štiplavou poznámku, že si koupila desetidolarové šaty s dvacetidolarovou ještěrkou. Později ho to mrzelo.
Na lavici seděli dva muži - reportéři z Newsday. Jeden z nich byl v plavkách. Druhý měl na sobě nylonovou bundu a kalhoty. Meadowsův člověk - Brody ho znal jen jako Natta - se opíral o psací stůl a povídal si s Bixbym. Když ho uviděli, zmlkli.
"Mohu vám nějak posloužit pánové?" zeptal se Brody.
Mladík vedle Meadowse postoupil o krok kupředu a oznámil:
"Jsem Bill Whitman z newyorských Timesu.
"A?" řekl Brody a pomyslil si, co mám asi dělat? Padnout před tebou na zadek?
"Byl jsem na pláži." "Co jste viděl?" "Neviděli jsme nic." ozvaly se Newsday. "Taky jsem tam byl. Nikdo nic neviděl, jen ten člověk ve vaší kanceláři. Alespoň to tvrdí. " "Vím." přikývl Brody. "Není si jistý, co to bylo." "Uvedete to jako útok žraloka?" chtěly vědět Timesy.

"Zatím nebudu uvádět vůbec nic a i vám bych doporučoval, abyste nic takového neuveřejňovali, dokud o tom nebudete vědět víc než teď."
"Jděte, šéfe." pokračovaly Timesy. "Co vlastně chcete, abychom udělali? Nazvali to záhadným zmizením? Nebo snad, že se chlapec ztratil nevysvětlitelným způsobem v moři?" Brody se měl co držet, aby odolal pokušení povědět reportérovi z Timesu něco jaksepatří ostrého.
"Poslyšte, pane... Whitman se jmenujete, že? Poslyšte tedy,
pane Whitmane. Nemáme ani jediného svědka, který by viděl víc než silné šplouchnutí a rozvířenou vodu. Muž v mé kanceláři se domnívá, že viděl něco stříbřitě zbarveného a hádá, že to byl žralok. Přiznává, že v životě žádného živého žraloka neviděl.
Tohle nemůžete nazvat svědectvím. Nemáme tělo ani důkazy, že chlapec zahynul násilnou smrtí.... chci říct, až na to, že zmizel. Je možné, že utonul, je možné, že dostal záchvat nebo křeč a proto se utopil. Je možné, že ho napadla ryba nebo nějaké jiné zvíře... nebo dokonce člověk. To všechno je možné, a dokud nebudeme mít..." Skřípění pneumatik na písku veřejného parkoviště přerušilo Brodyho řeč. Dveře vozu bouchly a ke stanici se přiřítil Len Hendricks. Byl jen v plavkách. Jeho tělo mělo šedobílou barvu pěnové hmoty a kůže na stehnech byla plná pupínků. "Šéfe... " "To jste si byl zaplavat, Leonarde?" "Žralok zaútočil znovu." "Copak zaútočil už jednou?" čile se zajímaly Timesy. Než mohl Hendricks odpovědět, Brody řekl: Právě jsme o tom hovořili, Leonarde. Nechci, abyste vy nebo kdo jiný dělal neuvážené závěry, dokud nevíte o čem mluvíte.
Prokristapána, vždyť se ten chlapec mohl docela prostě utopit." "Chlapec?" žasl Hendricks. "Jaký chlapec? Jde o muže, staršího muže. Stalo se to před pěti minutami. Plaval v pásmu za příbojem a najednou začal řvát. Hned nato se potopil a když se zase vynořil, vykřikl a zmizel. Voda se tam strašně mlela a pěna byla zrudlá krví. Ryba se vracela a znovu a znovu ho napadala. Je to největší bestie, jakou jsem kdy viděl. Obrovská jako vagón.
Vlezl jsem do moře a snažil jsem se tomu člověku pomoct, ale ryba byla pořád kolem něj." Hendricks se odmlčel a zadíval se na podlahu. Prudce a hvízdavě funěl. "Pak se ryba vzdala. Snad odplavala, já nevím. Dostal jsem se k tomu ubožákovi. Ležel obličejem ve vodě. Chytil jsem ho za paži a zatáhl." "Co dál?" zeptal se Brody. "Paže mi zůstala v ruce. Ryba mu ji musela ukousnout. Držela jen na kousku kůže." Hendricks vzhlédl. Oči se mu naplnily slzami z vyčerpání a právě prožité hrůzy. "Dělá se vám špatně, Leonarde?" "Ani ne." "Zavolal jste sanitku?" Hendricks potřásl hlavou. "Sanitku?" ozvaly se Timesy. "To mi připadá jako zamknout stáj, když už koně někdo ukradl." "Držte hubu, frajírku," obořil se na něj Brody. "Bixby, hned zavolejte do nemocnice. Leonarde, jste schopen něco dělat?" Hendricks přikývl. "Jděte se tedy obléknout a najděte nějaké cedule. Uzavřeme pláže hned teď." "Máme takové cedule?" "Nevím, ale něco bude ve skladišti. Jsou tam jedny s nápisem CHRÁNĚNO POLICIÍ. Jestli je nenajdete, musíme nějaké narychlo napsat a teprve potom je dáme udělat. Na tom teď nesejde. Hlavně že ty zatracené pláže uzavřeme.
V pondělí ráno přišel Brody na policejní stanici krátce po sedmé. "Máte noviny?" zeptal se Hendrickse. "Leží na vašem stole." "Dobré zprávy, nebo špatné? No, teď už je to stejně jedno. Podívám se." "Nebudete muset moc dlouho hledat, šéfe." Městské vydání newyorských Timesů leželo uprostřed stolu.
V pravé třetině první stránky byl sloupec s titulkem:
ŽRALOK ZABIL DVA LIDI NA LONG ISLANDU „Do prdele." ulevil si Brody a začal číst.
Od Williama F. Whitmana pro New York Times
AMITY, LONG ISLAND, 20. června. šestiletý chlapec a pětašedesátiletý muž byli dnes zabiti při dvou útocích žraloka. Útoky za sebou následovaly v rozmezí přibližně jedné hodiny. Místem neštěstí byla pláž v tomto letovisku. Tělo chlapce, Alexandra Kintnera, se nenašlo, ale úřední místa tvrdí, že není pochyb, že šlo o napadení žralokem. Svědek, pan Thomas Daguerree z New Yorku, vypověděl, že viděl, jak se obrovský stříbřitý objekt vynořil z vody a zhltl chlapce i s gumovou matrací. Nato zmizel se siným šplouchnutím ve vodě.
Amitský koroner Cad Santos zjistil stopy krve na cárech matrace, které se nalezly později. Nepochybuje, že hoch zemřel násilnou smrtí.
Nejméně patnáct osob bylo svědky útoku na pětašedesátiletého Morrise Catera krátce po druhé hodině odpolední asi čtvrt míle od místa, kde byl zabit mladý Kintner. Pan Cater plaval za hranici příboje a byl napaden zezadu. Volal o pomoc, ale všechny pokusy o jeho záchranu byly marné. Šel jsem do vody až po pás," říká amitský strážník Len Hendricks, který byl přítomen na pláži. "Chtěl jsem ho přitáhnout, ale ryba na něj nepřestávala útočit." Pan Cater, velkoobchodník s klenoty na třídě Americas, zemřel při převozu do Southamptonské nemocnice.
Tyto incidenty jsou v posledních dvaceti letech prvními potvrzenými případy útoku žraloka na plavce na východním pobřeží.
Ze slov dr. Davida Dietera, ichtyologa zaměstnaného v newyorském Akváriu na Coney Islandu, vyplývá logická domněnka, že oba útoky byly dílem stejného zvířete - není to ovšem stoprocentní.
"V oněch vodách se v této roční době," řekl dr. Dieter, "vyskytuje jen málo žraloků. Jejich výskyt je vzácný v tak těsné blízkosti pláže v kterékoli době. Není pravděpodobné, že by dva různí žraloci zaútočili ve stejnou dobu." Když se dr. Dieter dozvěděl, že svědek tragédie popsal žraloka, který napadl pana Catera, jako železniční vagón, prohlásil, že žralok bezpochyby náleží do skupiny "velkých bílých" (Carcharodon carcharias), kteří jsou po celém světě známí svou žravostí a útočností. "V roce 1916," řekl dále, „zabil velký bílý žralok v jediném dni čtyři plavce v New Jersey. Až dosud to byl jediný případ několikanásobného smrtelného útoku žraloka ve Spojených státech v tomto století." Dr. Dieter považuje útoky za stejné neštěstí, jako když blesk zapálí dům. Je možné, že žralok plul kolem pobřeží náhodou. Den byl hezký a lidé se koupali právě ve chvíli, kdy se žralok ocitl u pláže. Byla to čirá náhoda. Amity je letovisko na jižním pobřeží Long Islandu, přibližně v polovině cesty mezi Bridgehamptonem a East Hamptonem. V zimě má město tisíc obyvatel, v létě vzroste tento počet na deset tisíc.
Brody dočetl a položil noviny na stůl. Náhoda, řekl dr. Dieter, čirá náhoda. Co by asi řekl, kdyby věděl o prvním útoku

na slečnu Watkinsovou? Také čirá náhoda? Nebo kolosální a neprominutelné zanedbání povinnosti? Tři lidé zemřeli a dva z nich mohli ještě žít, kdyby Brody byl...
"Vidím, žes už Timesy četl," ozval se Meadows, který stál ve dveřích.
"Četl. O Watkinsové nic nevědi." "Všiml jsem si. Dost divné, zvláště po Leonardově podřeknutí. " "Tys její případ samozřejmě uvedl." „Musel jsem." Meadows mu podal výtisk Leaderu. Tučný titulek na první stránce se táhl přes šest sloupců.
DVĚ OBĚTI OBROVITÉHO ŽRALOKA U AMITSKÉ PLÁŽE
Následoval podtitulek.
Počet obětí zabijáka tím stoupl na tři. "Pospíšil sis, Harry." "Čti dál." Brody četl:
Dva letní hosté v Amity byli včera brutálně zabiti lidožravým žralokem, který je napadl, když se bezstarostně koupali v chladných vodách poblíž pláže u Skotské cesty.
Šestiletý Alexandr Kintner, který bydlel se svou matkou v ulici Goose Neck v domě pana a paní R. Packerovýcb, byl první, kdo přišel o život. Byl napaden, když se houpal na vlnách na gumové matraci. Tělo se nenašlo.
Za půl hodiny nato byl pětašedesátiletý Morris Cater, který trávil víkend v hotelu Abelard Arms, rovněž napaden zezadu, když plaval v mírné vodě za čarou příboje.
Obrovitá ryba útočila znovu a znovu. Rvala pana Catera, zatímco volal o pomoc. Strážník Leonard Hendricks, který se náhodou po pěti letech koupal poblíž, učinil statečný pokus o záchranu zápasící oběti. Ryba se však nevzdávala. Když se konečně podařilo vytáhnout pana Catera z vody, byl už mrtev. To byl druhý a třetí vražedný útok žraloka v Amity v posledních pěti dnech.
Minulou středu v noci se slečna Christine Watkinsová, host pana a paní Footeových ze Staromlýnské cesty, šla vykoupat do moře a zmizela.
Ve čtvrtek ráno našel její tělo šéf místní policie Martin Brody spolu se strážníkem L. Hendricksem. Podle koronera Carla Santose bylo příčinou smrti s naprostou určitostí a nepochybností napadení žralokem. Když byl požádán, aby vysvětlil, proč její smrt nebyla uveřejněna, Carl Santos to odmíd komentovat. Brody vzhlédl od novin a řekl: "Santos opravdu odmítl?" "Ne. Řekl, že kromě tebe se nikdo neptal po příčině smrti slečny Watkinsové, a tak necítil povinnost něco objasňovat.
Chápeš, doufám, že jsem tohle nemohl otisknout, jinak by se všechno svezlo na tebe a na mne. Věřil jsem, že ho přiměju, aby řekl něco jako, že její rodina požádala, aby se příčina smrti nedostala na veřejnost, a protože nešlo o zločin, souhlasil. On ale odmítl a nemohu mu to mít ze zlé." "Cos tedy udělal?" "Pokusil jsem se najít Larryho Vaughana. Bohužel odjel na víkend z města. Myslel jsem si, že by úřední prohlášení nejlíp vyšlo od něho." "Dobře, ale cos udělal, když jsi ho nenašel?" "Přečti si to." Nelze pochybovat o tom, že se amitská policie a městští radní rozhodli zadržet informaci čistě v zájmu veřejnosti. "Lidé příliš silně reagují, kdykoli slyší o útoku žraloka," řekl člen městské rady. "Nechtěli jsme vyvolat paniku. Kromě toho jsme si vyžádali názor odborníka, který nás ujistil, že pravděpodobnost dalšího útoku je značně mizivá."
"Kdo byl ten výřečný radní?" zeptal se Brody.
"Všichni a žádný," řekl Meadows. "Takhle mluvili v zásadě všichni. Nikoho jsme necitovali zvlášt." "A co o tom, že pláže zůstaly otevřené? O tom ses nezmínil?" "Ty ses zmínil." "Já?"
Na dotaz, proč nenařídil uzavření pláží, šéf policie Brody odpověděl:“Atlantský oceán je ohromný. Ryby se v něm pohybují všemi směry.
Málokdy se zdržují v jedné oblasti, zvláště nenajdou-li tam zdroj potravy. Co jsme měli udělat? Uzavřít v Amity pláže? Lidé by se odjeli koupat do East Hamptonu. Mohli být zcela stejným způsobem zabiti v East Hamptonu jako v Amity."
Avšak po včerejším útoku dal šéf policie Brody uzavřít pláže s okamžitou platností. "Ježíšmarjá, tys mě do toho kapitálně navezl," řekl Brody. "Necháš mě tady vykládat věci, kterým vůbec nevěřím, a pak, když to nevyšlo, tvrdíš, že jsem konečně udělal to, co jsem měl udělat hned na začátku. To je od tebe pěkná všivárna, Harry." "Jaká všivárna? Musel jsem uvést nějakou úřední osobu, když tu Larry nebyl. Ty ses zdál nejvhodnější. Připouštíš, žes poslechl rozkazy - ať už ochotně, nebo neochotně - a provedl jsi je. Proč jsem měl v článku provětrávat špínu soukromých diskusí?" "Už se stalo. Je tu ještě něco, co bych měl číst?" "Není. Cituju ještě Matta Hoopera, toho chlápka z Oceánografického ústavu ve Woods Hole. Říká, že by ho hrozně překvapilo, kdyby přišel další útok. Tentokrát si však už není tak jist, jako když jsem s ním mluvil poprvé." "Domnívá se, že je to dílo téže ryby?" "Neví, ale myslí, že je. Tvrdí, že jde o velkého bílého žraloka-zabijáka." "Taky bych řekl. Nerozeznám sice bílého žraloka od zeleného nebo modrého, ale myslím, že jde opravdu o stejnou rybu." "Proč?" "Nabeton to nevím, abych se přiznal. Včera odpoledne jsem volal pobřežní hlídce v Montauku. Řekli mi, že od letošního jara neviděli ani jediného žraloka. Doba je časná, takže je to neudivuje. Slíbili mi, že sem pošlou člun a zavolají hned, jakmile něco zjistí. Později jsem je volal sám. Křižovali prý moře v té oblasti dobré dvě hodiny a nic nezpozorovali. Mnoho žraloků tu určitě nebude. Taky povídali, že i kdyby se tu nějací objevili, byli by pravděpodobně střední velikosti - metr a půl až tři metry - modří nebo píseční žraloci, ale ti zpravidla lidi nenapadají. Podle toho, co včera viděl Leonard, nejde vůbec o modrého žraloka střední velikosti."
"Hooper navrhoval jednu věc," řekl Meadows. "Že bychom měli žraloka chytit. Ted, když jsi dal uzavřít pláže, mohli bychom to zkusit. Naházíme do vody rybí vnitřnosti a podobné svinstvo. Jestli se ten neřád tady někde poflakuje, určitě ho to přitáhne. "Skvělé! To právě potřebujeme. Nalákat sem žraloky. Dejme tomu, že se ten náš ukáže. Co potom?" "Chytíme ho." "Jak? Na naviják a udičku?" "Budeme ho harpunovat." "Harpunovat, Harry! Zdejší policie nemá ani jeden mizerný člun, natožpak rybářský vybavený harpunou." "Je tu spousta rybářů se čluny." "A chtějí za ně stovku i víc za den." "Pravda, ale přece jen bych řekl..." Rozruch na chodbě přerušil Meadowse uprostřed věty. Oba slyšeli, jak Bixby někomu vysvětluje:
Už jsem vám řekl, paní, že má poradu." ženský hlas odpovídal:

"Kašlu na jeho poradu. Jděte mi z cesty!" Bylo slyšet, jak někdo běží po chodbě. Nejprve jedna osoba, pak druhá. Dveře Brodyho kanceláře se rozletěly a na prahu stála Alexandrova matka. V ruce držela noviny a po tvářích jí tekly slzy.
Bixby se postavil za ženu a omlouval se:
"Lituji. Dělal jsem, co jsem mohl, ale nedala se zadržet." "To je v pořádku, Bixby," řekl Brody. "Pojdte dál, paní Kintnerová. " Meadows vstal a nabídl jí židli. Nevěnovala mu ani pohled, ale přikročila přímo k Brodymu, který stál za stolem. Co mohu pro vás...," začal. Žena ho udeřila novinami přes obličej. Nebolelo to, spíše ho poděsil ostrý zvuk, který mu zazněl v uších. Noviny spadly na podlahu.
"Co to znamená?" křičela. "Chci vědět, co to znamená?" "Nevím, co máte na mysli." "Co znamenají tyhle zprávy? Že jste věděl o nebezpečí, protože žralok už předtím někoho zabil. Že jste si to prostě nechal pro sebe." Brody nevěděl co říct. Všechno, z čeho ho žena obviňovala, bylo alespoň po technické stránce pravdivé. Nemohl popřít ani slovo. Přesto se musel proti takovému obvinění vzepřít, neboť v něm nebyla celá skutečnost. "Něco na tom je," přiznával. "Podívejte se, paní Kintnerová...," prosil ji, aby se ovládla a vyslechla ho.
"Vy jste zabil mého Alexe!" vykřikla a Brodymu připadalo, že to musí být slyšet na parkovišti, na ulici, až ve středu města, na plážích, po celé Amity. Že to slyšela i jeho manželka a děti.
Pomyslel si: udělej něco, ať už je ztícha! Ale zmohl se jen na nejapné: "Počkejte přece..." "Vy jste ho zabil! Vy jste ho zabil!" ječela a nakláněla se k němu obličejem, jako kdyby ho chtěla svými slovy probodnout. „;Tohle vám neprojde!"
"Prosím vás, paní Kintnerová, uklidněte se. Jen na minutku. Dovolte, abych vám to vysvětlil." Natáhl ruku k jejímu rameni, aby ji dovedl k židli. Uhnula. "Dejte pryč ty své sviňácké pracky! Věděl jste o tom. Věděl, ale nikomu jste nic neřekl. Můj šestiletý hošík, můj krásný synáček, můj Alex..." Chvěla se vztekem a slzy, které jí tryskaly z očí, jí stékaly po tvářích. "Vy jste to věděl! Proč jste o tom nikomu neřekl? Proč?" Schoulila se do sebe, ovinula si paže těsně kolem těla a pohlédla Brodymu přímo do očí. "Proč? Proč?" "To je...," Brody pracně shledával slova. "To je dlouhá historie;" Cítil se zraněný a k ničemu. Bylo mu jako člověku, kterého někdo postřelil. Nevěděl, má-li jí říct pravdu právě teď. Nevěděl, jestli vůbec dokáže promluvit. "To bych řekla, vy darebáku! Vy zloduchu, vy..." "Tak dost!" vykřikl Brody. V jeho slovech zazněl rozkaz i prosba. Žena zmlkla. "Podívejte se, paní Kintnerová, vy se mýlíte. Zeptejte se tady pana Meadowse. " Meadows, ještě celý pryč z té scény, mlčky přikývl. "To se ví, že bude při vás! Proč by nebyl? Vždyť je to váš člověk. Táhnete za jeden provaz." Upadla do nového záchvatu vzteku, který vyvrcholil výbuchem zuřivosti.
"Vsadím se, že jste to rozhodli společně. Tak je to lehčí, co?
Kolik jste za to dostali?" "Cože?" "Kolik jste vydělali na krvi mého synka? Kdo vám zaplatil, abyste drželi huby?"
"Proboha, paní Kintnerová, co si to myslíte?" zděsil se Brody.
"Tak proč tedy. Proč? Proč? Řekněte mi to hned. Zaplatím vám. Chci vědět proč!"
„Protože jsme mysleli, že se to už nemůže opakovat," řekl Brody a sám byl překvapen svou strohostí. Vždyť tomu tak bylo, nebo ne? Žena na chvíli ztichla. Vstřebávala Brodyho slova a zkoumala je ve své zmatené mysli. Zdálo se, že si je několikrát opakuje.
Řekla: "Bože," a o několik vteřin později: "Ježíši Kriste." Náhle, jako by v ní někdo otočil vypínačem a vypnul v ní všechnu sílu, ztratila sebeovládání. Zhroutila se na židli vedle Meadowse a začala plakat těžkými, dusivými vzlyky. Meadows se ji pokoušel uklidnit, ale nevnímala ho. Neslyšela, jak Brody nařizuje Bixbymu, aby zavolal lékaře. Vůbec nevěděla, že lékař vstoupil, mluvil na ni a píchl jí injekci libria.
Potom ji, za pomoci jednoho z Brodyho lidí, odvedl do svého auta a odvezl do nemocnice.
Sotva byla pryč, Brody se podíval na hodinky.
"Ještě není devět, ale jestli jsem se někdy potřeboval napít, tak je to zrovna teď." "Jestli to myslíš vážně, mám ve své kanceláři láhev bourbonu," nabízel se Meadows.
"Ne, rozmyslel jsem si to. Tohle by mohla být předehra k dnešnímu dni a v tom případě si raději zachovám jasnou hlavu." "Chápu, že je to těžké, ale neměl bys to brát tak vážně, Martine. Ta žena je šokovaná." "Vím, Harry. Každý lékař by řekl, že nevěděla, co říká. Potíž je v tom, že si tohle myslím taky. Ne stejnými slovy, samozřejmě, ale smysl je tentýž."
„Ale jdi, Martine. Nesmíš se obviňovat." "Pravda. Mohl bych to hodit na Larryho Vaughana. Nebo na tebe. Oběma včerejším tragédiím jsme mohli zabránit, to je fakt.
A já jsem to neudělal. Tím to končí." Zazvonil telefon. Zvedl ho někdo ve vedlejší místnosti a hned nato se v mikrofonu ozvalo: "Pan Vaughan." Brody zmáčkl svítící knoflík, zvedl sluchátko a řekl: "Ahoj, Larry. Jak sis užíval víkend?" „Až do jedenácti včera večer bylo všechno v nejlepším pořádku. Pak jsem si pustil ve voze rádio. Měl jsem sto chutí zavolat ti ještě v noci, ale řekl jsem si, že máš za sebou perný den, a nechtěl jsem tě v tak nemožnou hodinu vyrušovat."
"Konečně něco, v čem s tebou souhlasím." "Nevyčítej, Martine. Je mi tak dost mizerně." Brody měl chuť říct: Opravdu, Larry? Zatoužil drásat ránu do krve a svalit svou úzkost na někoho jiného. Věděl však, že je to nemožné a že to není fér. A tak jen stručně podotkl: "Rád věřím." "Dnes ráno zrušili dva velmi dobří zákazníci své objednávky - značné objednávky. Škoda. Listiny byly už podepsány. Řekl jsem jim, že bych se s nimi mohl soudit. Povídali, abych si posloužil, že stejně půjdou jinam. Bojím se zvednout sluchátko. Kromě toho mám na srpen ještě dvacet nepronajatých domů." "S radostí bych ti řekl něco příjemného, Larry, ale bojím se, že to bude ještě horší." "Jak to myslíš?" "Dal jsem zavřít pláže." "Na jak dlouho?" "Nevím. Dokud to bude zapotřebí. Několik dní... snad déle." "Víš, že je příští víkend čtvrtého července?" "Ovšemže vím." "S vyhlídkou na úspěšné léto se už můžeme rozloučit, ale snad bychom dokázali ještě něco zachránit na srpen, kdyby ten čtvrtý červenec vyšel." Brody z Vaughanova hlasu nepoznal, jak to myslí.
"Chceš mě zase přesvědčovat, Larry?" "Vůbec ne. Jen jsem hlasitě uvažoval. Snad jsem se nahlas modlil. Pláže necháš tedy uzavřené... dokdy? Na neurčito? Jak poznáš, že ta bestie odtáhla?" "Tak daleko jsem ještě neměl čas myslet. Nemám tušení, proč se ten zabiják ve zdejších vodách vůbec zdržuje. Dovol, abych se tě na něco zeptal, Larry. Čistě ze zvědavosti." "Na co?" "Kdo jsou tví obchodní společníci?"

Trvalo dost dlouho, než dostal odpověď. "Proč to chceš vědět? Co to má společného s našimi problémy?" "Nic. Řekl jsem ti, že jsem zvědavý." "Uplatňuj tedy svou zvědavost ve svém zaměstnání, Martine, a nech mě, abych se staral o svůj vlastní obchod sám." "Dobře, dobře, Larry. Nic jsem tím nemyslel" "Co teď uděláš? Nemůžem jen sedět a doufat, že žralok odtáhne. To bychom mohli všichni umřít hlady." "Vím. Právě probíráme s Meadowsem různé možnosti. Harry má známého, který se vyzná v rybách, a ten doporučuje, abychom se pokusili žraloka chytit. Sehnal bys pár set dolarů? Najali bychom si na den nebo dva Bena Gardnera s jeho člunem. Nemám zdání, jestli už nějakého žraloka dostal, ale za pokus by to stálo." "Cokoli stojí za pokus, jen když se té potvory zbavíme. Potřebujeme se vrátit k normální práci, Martine. Pusť se do toho.
Řekni mu, že peníze někde seženu." Brody zavěsil a obrátil se k Meadowsovi.
Rád bych věděl, proč mě to tak zajímá, ale dal bych za to nevím co, kdybych se dozvěděl něco bližšího o obchodních machinacích přítele Vaughana." „Proč prosím tě?" "Je zazobaný. Ta záležitost se žralokem mu moc neublíží, i kdyby trvala sebedéle. Jistě na tom nějaké prachy prodělá, ale mluví, jako kdyby mu šlo o život. Na město nemyslí, myslí na sebe. " "Třeba je tak svědomitý." Na jeho svědomitost bych nevsadil ani cent. Věř mi, Harry, já vím, co znamená svědomitost."
Deset mil na jih od východního výběžku Long Islandu unášel proud rybářskou loď. V mastné vodě za lodí se ochable táhly dva dráty. Kapitán lodi, vysoký a sporý, seděl na lavici na můstku a pozoroval vodu. Pod ním v kokpitu odpočívali dva muži, kteří si lod najali. Jeden z nich četl knihu a druhý newyorské Timesy.
"Hej, Quinte." prohodil muž s novinami. ..četl jste článek o žralokovi, který usmrtil už dva lidi?" "Jo," odpověděl kapitán.
"Myslíte, že na něj někde narazíme?" Ne." Jak to víte?" Tak." "Co kdyby jsme se po něm porozhlédli?" Ne. " "Proč ne?" Nevede se nám tady bezvadně? Zůstaneme, kde jsme." Muž potřásl hlavou a usmál se.
„Páni, tomu bych říkal sport." "Taková žraločí svině není sport." poznamenal kapitán.
Jak je odtud daleko do Amity?" "Kus dolů podél pobřeží." "Jestli se potlouká někde nablízku, snad na něj některý den narazíme." „Najdem jinýho, žádný strachy. Dneska to ale nebude."
Čtvrteční ráno bylo zamlžené. Vlhká přízemní mlha byla hustá a chutnala po soli a koření. Lidé řídili vozy opatrně a pomalu a rozsvěcovali světla. Okolo poledne se mlha zvedla a chuchvalce načepýřených mraků se válely po šedé obloze. Jako odpadávají kousky dřeva od lupenkové pilky, tak se v pět hodin odpoledne počal mračný příkrov rozpadat. Trhlinami v mracích prosvítalo slunce a vysílalo leskle modré skvrny na šedozelený povrch moře.
Brody seděl na pláži. Lokty se opíral o kolena a v rukou držel dalekohled. Pouhýma očima viděl člun jen velmi nezřetelně jako bílou skvrnu, která mizela a opět se objevovala na vzdouvajících se vlnách oceánu. Silné čočky dalekohledu loďku přiblížily, i když roztřeseně. Brody tak seděl skoro hodinu. Snažil se zaostřit a namáhal se, aby viděl jasněji to, co stejně už viděl. Stále nebyl spokojený. Zaklel a pustil dalekohled, který mu zůstal viset na řemínku kolem krku.
"Hej, šéfe!" volal Hendricks a mířil k němu. Kde se tady berete, Leonarde?" Jdu náhodou okolo a co nevidím, jako váš vůz. Co tu děláte?" Chci vědět, co tam ten zatracený Gardner dělá." Chytá toho žraloka, nebo ne?" "Za to mu platíme. Sakra práce! Tohle je ten nejblbější lov, jaký jsem kdy viděl. Dřepím tady už hodinu a za celou tu dobu se na lodi nic nepohnulo." Můžu se taky kouknout?" Brody mu podal dalekohled a Hendricks se zahleděl na moře.
"Máte pravdu. Jak dlouho je už na moři?" "Celý den, co já vím. Mluvil jsem s ním včera večer a říkal, že vyrazí v šest ráno." "Je tam sám?" Nevím. Říkal. že si s sebou vezme kámoše Dannyho.... jméno jsem zapomněl, ale ten musel jít zrovna k zubaři. Jenom doufám, že do toho Ben nešel sám." Přesvědčíme se, chcete? Bude ještě dobré dvě hodiny vidět." Jak se k němu chcete dostat?" Vypůjčíme si Chickeringův motorový člun. Má Aquasport s motorem o osmdesáti koních. Budeme tam našup." Brodymu přejel mráz po zádech. Byl špatný plavec a vyhlídka na to, že se octne na moři, případně po krk ve vodě, přivodila to,
čemu jeho matka říkávala "mravenčení". Začaly se mu potit
dlaně, musel ustavičně polykat a svíral se mu žaludek. Podobně se někteří lidé cítí před cestou letadlem. Jako klukovi se mu občas zdávalo, že hluboká voda je obydlena divokými slizkými potvorami nebo skučícími dábly, kteří mu trhají maso na cáry.
"Oukej," souhlasil nakonec. „Nemám na vybranou. Připravte člun, Leonarde. Já se zatím stavím na stanici a zavolám Benově ženě. Uvidíme, jestli se jí ozval rádiem." Amitské přístaviště bylo malé, jen s dvaceti vyhrazenými místy pro čluny a s jedním dokem pro tankování paliva. Stála tam dřevěná bouda, kde se prodávaly horké párky a smažené škeble. Přístaviště bylo v malém zálivu, chráněném od otevřeného moře kamenným vlnolamem, který se táhl do poloviny jeho šíře. Hendricks stál v Aquasportu s nastartovaným motorem a hovořil s někým v asi osmimetrové kabinové jachtě, zakotvené hned vedle. Brody přešel po dřevěném molu a pak sešplhal po krátkém žebříku do člunu.
"Co jste se dozvěděl?" zeptal se Hendricks.
„Nic. Benova manželka se ho půl hodiny marně snaží dovolat.
Říkala, že patrně vypnul rádio." ‚Je na lodi sám?" "Vypadá to tak. Ten kámoš měl zánět zubu moudrosti a dnes mu ho trhali." Muž z jachty poznamenal:
"Jestli vám nevadí, že se vám pletu do řeči, tak bych řekl, že je to moc divný." "Co je divné?" zajímal se Brody.
"Vypnout rádio, když jste na lodi sám. To obvykle nikdo neudělá. " "V tom se nevyznám. Ben věčně nadává na kecání mezi lodmi.
Možná že mu to šlo na nervy a rádio vypnul," uvažoval Hendricks. „Může být." "Tak jedem, Leonarde. Dovedete s touhle hračkou zacházet?" přerušil je Brody. Hendricks uvolnil přední úvazné lano a přešel na zád. Tam uvolnil zadní úvazné lano a hodil je na palubu. Vrátil se k motoru. Stiskem knoflíku uvolnil plynovou páku a posunul ji po segmentu dopředu. Člun se poněkud naklonil a o boky mu zapleskaly vlnky. Narůstající rychlostí se zád člunu začala zanořovat a

příd se zvedla. Jakmile zatočila kolem vlnolamu, stlačil páku na plný plyn. „A jedem," poznamenal. Brody se držel ocelové rukojeti.
"Jsou tady nějaké záchranné vesty?" zeptal se. "Jen polštářky. Ty unesou tak osmiletého kluka." "Vřelé díky." Před chvílí ještě vál slabý vánek. Teď ustal. Moře se mírně čeřilo. Člun najížděl ostře na vlny a rozrážel je. Kymácení a otřesy Brodyho znervózňovaly.
"Ta kocábka se pod námi rozsype, jestli nepřibrzdíte," řekl.
Hendricks se usmíval a vychutnával chvilku své převahy.
"Bez starosti, šéfe. Kdybych zpomalil, to by to s námi teprv házelo. A hrabali bychom se tam celou věčnost. Za chvíli byste měl dojem, že máte v břiše veverky." Gardnerův člun byl asi tři čtvrtě míle od pobřeží. Jak se k němu blížili, Brody viděl, že se mírně pohupuje na vlnách. Na boku kabiny rozeznával černá písmena FLICKA.
"Zakotvil," řekl Hendricks. "Páni, on si zakotví v takové spoustě vody! Tady musí být nejmíň třicetimetrová hloubka."
„Prima," poznamenal Brody. "Zrovna tohle jsem chtěl slyšet." Asi čtyřicet metrů od Flicky ubral Hendricks plyn. Aquasport zpomalil a začal se houpat na vlnách. Setrvačností se celkem rychle přibližoval ke Gardnerově lodi. Brody šel dopředu a vylezl na příďovou palubu. Benova lod nejevila známky života. Držáky na rybářské pruty byly prázdné.
"Hej, Bene!" zvolal, ale nikdo neodpovídal.
"Bude asi dole," soudil Hendricks. Brody znovu zavolal: "Hej, Bene!" Příď Aquasportu byla jen několik stop od levého boku Flicky. Hendricks posunul páku na neutrál a pak hbitě zařadil zpátečku. Aquasport se zastavil na hřebeni příští vlny a přitiskl se k zvýšenému boku Flicky. Brody se zachytil borty. "Hej, Bene!" Hendricks vytáhl provaz z bedny pod palubou, šel na příd a pevně ho omotal kolem úvazného pacholete. Druhý konec pak přehodil přes zábradlí Flicky a uvázal hrubý uzel. "Chcete jít na palubu?" zeptal se.
"To se rozumí." Brody přelezl na palubu Flicky. Hendricks ho následoval. Zastavili se v kokpitu. Hendricks zvedl poklop v palubě a vstrčil tam hlavu. "Jste tam, Bene?" Rozhlížel se kolem sebe a pak řekl: "Není tam." "Na lodi není. To je jistý," konstatoval Brody.
"Copak je tohle?" zeptal se Hendricks a ukázal na vědro, stojící na zádi.
Brody došel k vědru a shýbl se. Do nosu mu vnikl pach ryb a oleje. Vědro bylo plné vnitřností a krve. "Zřejmě návnada," řekl. "Rybí vnitřnosti a jiné sračky. Hází se to do vody a pak se čeká, jestli se na to žralok nachytá."
Nenadálý hřmot způsobil, že Brody nadskočil.
"Whisky, zebra, echo, dvě, pět, devět," zahalasil prskavý hlas z rádia. "Tady Pretty Belle. Jsi tam, Jakeu?" "No tak prosím," řekl Brody. "Radiostanici nevypnul." "Nejde mi to do hlavy, šéfe. Pruty tady nejsou. Nafukovací člun neměl, takže ke břehu neodjel. Uměl plavat líp než ryba, a kdyby spadl přes palubu, hned by zas vylezl nazpátek." "Vidíte někde harpunu?" "Jak vypadá?" "To nevím. Asi jako harpuna. A co barely? Těch se přece užívá, aby se kořist udržela při hladině." "Nic takovýho tady není." Brody stál u pravého boku lodi a civěl do středu plavidla. Loď se lehce zhoupla a Brody se přidržel pravou rukou burty, aby neztratil rovnováhu. Pod prsty ucítil něco neobvyklého. Podíval se pozorněji. V místě, kde mělo být úvazné pachole, spatřil čtyři rozervané otvory po vrutech, které zaručeně nebyly odšroubovány úmyslně. Dřevo kolem nich bylo roztříštěné.
"Pojďte se mrknout na tohle, Leonarde." Hendricks přejel rukou po otvorech. Podíval se na levobok, ale tam bylo všechno v pořádku.
"Myslíte, že to, co bylo na tomhle boku, bylo stejně velké jako támhleto?" zeptal se. "Kristepane, kdo to dokázal vyrvat?" "A tady! Podívejte, Leonarde." Brody přejel ukazováčkem po vnějším okraji burty. Byla v ní dvaceticentimetrová rýha. Barva v tom místě byla sedřená a dřevo rozryté.
"Jako od pilky." "Mohlo to právě tak dobře rozedřít i ocelové lano." Brody přešel k levoboku a ohmatával okraj burty po celé délce.
"Je to jen na tom jediném místě," řekl, když se dostal na záď.
Opřel se o zábradlí a díval se soustředěně do vody. Pak se nepřítomným pohledem zadíval na trup lodi. Věc, na kterou upíral zrak, na sebe začínala pojednou brát určitý tvar. Několik děr a hlubokých žlábků ve dřevě tvořilo docela zřetelný hluboký půlkruh v rozpětí více než jednoho metru. Hned vedle byl další a na spodku trupu, právě u čáry ponoru, tři krátké krvavé šmouhy.
Prosím tě, bože, už dost! modlil se v duchu a nahlas řekl:
„Pojďte sem, Leonarde." Hendricks přešel na záď a rozhlédl se.
"Co je, šéfe?" "Nakloňte se přes burtu. Podržím vás za nohy. Prohlédněte důkladně ty otvory a pokuste se usoudit, jak vznikly." "Kdo myslíte, že je tam udělal?" "Nevím. Někdo nebo něco. Chci to vědět. Tak dělejte. Jestli to nemůžete zjistit za minutu nebo dvě, zapomeneme na to a vrátíme se domů. Oukej?" „Platí, šéfe." Hendricks se naklonil přes burtu. "Držte pořádně... prosím vás." Brody se předklonil a uchopil ho za nohy.
„Nebojte se," ujišťoval ho. Zaklesl si Hendricksovy nohy pod rameny a zvedl ho. Hendricks se nahnul co nejhlouběji.
"Jde to?" zeptal se Brody.
"Ještě trochu níž. Ne, tolik ne! Málem jste mi namočil celou hlavu. " "Odpusťte. Teď je to dobře? "Jo, teď je to prima."
Hendricks začal zkoumat otvory. "Co kdyby se tady teď objevil žralok," zabručel. "Vyrval by mě z vašich rukou, než byste řekl švec." "Na to nemyslete. Hlavně se dobře dívejte." "Dívám se." Za okamžik dodal: "Ten mizernej ksindl! Podívejte se na tohle. Hej, vytáhněte mě. Potřebuju nůž." "Co je?" zeptal se Brody, sotva se Hendricks postavil na palubu. Hendricks rozevřel svůj velký kapesní nůž a vytáhl nejdelší želízko. "Nevím, vyhlíží to jako velká bílá tříska nebo něco takovýho. Vězí to v jedný z těch děr." S nožem v ruce se dal znovu spustit přes burtu. Pracoval rychle, a jak se namáhal dostat tu věc ven, kroutil celým tělem. Pak zavolal: "Mám to! Vytáhněte mě." Brody ustoupil o krok dozadu, vyzvedl Hendrickse a spustil mu nohy na palubu.
"Tak se na to podíváme," řekl a natáhl ruku. Hendricks mu položil na dlaň trojúhelníkový lesklý bílý zub, alespoň pět

centimetrů dlouhý. Hrany vypadaly jako pilky. Brody jím přejel po burtě a ve dřevě se ihned objevily rýhy. Zahleděl se přes vodu a potřásl hlavou. "Panebože." "Je to zub, nebo není?" zeptal se Hendricks. "Všemohoucí na nebesích, myslíte, že žralok dostal Bena?" "Co jiného si mám myslet?" vzdychl Brody a znovu si prohlédl zub. Potom ho vstrčil do kapsy. "Pojďme pryč. Nejsme tady už k ničemu." "Co s Benovou lodí?" "Necháme ji do zítřka, kde je. Pak pro ni někoho pošleme." "Jestli chcete, odvezu ji sám." "A mě necháte v tomhle člunu samotného. Ani nápad." "Vezmem tedy jednu z lodí do vleku." "Ne. Stmívá se. Ani mě nenapadne potulovat se ve tmě a po vlnách se dvěma čluny. Benově lodi se přes noc nic nestane. Jděte se přesvědčit, jestli je dobře zakotvená, to je všechno. Pak odtud vypadneme. Flicku do zítřka nikdo potřebovat nebude, nejmíň chudák Ben Gardner." Do přístaviště se dostali už skoro za tmy. Čekal na ně Harry Meadows s nějakým mužem, kterého neznali. "Máš dobrý čich, Harry," poznamenal Brody, když lezl po žebříku na molo. Meadows se polichoceně zazubil.
"To už patří k řemeslu." Ukázal na svého společníka. "Matt Hooper, Martine. Tohle je šéf zdejší policie, Matte." Oba muži si stiskli ruce.
"Vy jste z Woods Hole, viďte?" zeptal se Brody a namáhal se, aby v šeru rozeznal rysy Hooperova obličeje. Byl mladý - mezi dvaceti a třiceti - hezký, opálený, s vlasy vybělenými sluncem. Byl přibližně tak vysoký jako Brody, asi dva centimetry přes sto osmdesát, ale hubenější. Mohl vážit okolo osmdesáti kil proti Brodyho devadesáti. Brody v duchu hledal v Hooperově obličeji náznak případného nebezpečí. S klukovskou pýchou si uvědomil, že kdyby k něčemu došlo, na něj by vždycky stačil. Měl větší zkušenosti. "Správně," odpověděl Hooper. "Harry z vás tahal rozumy na dálku," řekl Brody. "Co to, že jste tady?" "Pozval jsem ho," ozval se Meadows. "Napadlo mě, že by asi mohl nejspíš poznat, co se tady děje." "Jdi se vycpat, Harry. Proč ses nezeptal mne? Já bych ti přece pověděl, co se tady děje. Víš, tam v moři je nějaká ryba a..." "Ale vždyť víš, jak to myslím, Martine." Brody pocítil rozmrzelost při pomyšlení na komplikace, které Hooperova expertiza určitě způsobí, na naznačené rozdělení autority, vyvolané Hooperovou přítomností. Pochopil však, že jeho nevrlost nemá smysl.
"V pořádku, Harry. Žádné problémy, jen den byl poněkud dlouhý." "Co jste tam našli?" zajímal se Meadows. Brody sáhl do kapsy pro zub, ale zarazil se. V houstnoucí tmě v přístavišti se mu nechtělo celou tragédii znovu přetřásat.
"Nevím to jistě. Pojďte se mnou na stanici a tam vás budu informovat. " "Ben zůstane na moři celou noc?" "Vypadá to tak, Harry." Brody se obrátil k Hendricksovi, který zatím uvázal Aquasport. "Jdete domů, Leonarde?" "Jdu. Chci se dát do pořádku, než půjdu do služby." Brody byl na policejní stanici dřív než Meadows s Hooperem.
Bylo skoro osm hodin. Potřeboval zavolat Ellen a zeptat se, zdali mu může ohřát zbytky večeře, nebo jestli se má někde po cestě zastavit. Nevyhnutelného hovoru se Sally Gardnerovou se bál. Ellen mu řekla, že mají k večeři pečeni a že se dá ohřát. Možná že bude chutnat jako podešev, ale bude teplá. Zavěsil. Pak vyhledal číslo Bena Gardnera a vytočil je.
"Sally? Tady Martin Brody." Náhle zalitoval, že si hovor nepromyslil předem. Co jí vlastně má říct? Raději méně než více, rozhodl se. Alespoň do té doby, než se dohodne s Hooperem, je-li jeho teorie pravděpodobná nebo šílená. "Kde je Ben?" ozval se klidný hlas, i když o něco vyšší než obvykle. "Nevím, Sally." "Jak to, že nevíte, Martine? Byl jste za ním přece na moři, nebo ne?" "To je fakt, ale Ben na lodi nebyl." „Loď tam ale byla, že?" "Ano, byla." "Šel jste na palubu? Prohledal jste ji? Podíval jste se taky dolů?" "Ano." Pak mu svitla slabounká naděje. "Ben s sebou nevozil nafukovací člun, viďte?" "Ne. Jak je možné, že tam nebyl?" Hlas se teď přiostřil. "Já... " "Kde je?" I Brody rozpoznával první známky hysterie. Bylo by asi lepší, aby šel za Sally osobně. "Jste sama, Sally?" „Ne. Jsou tu děti." Zdálo se, že se trochu uklidnila, ale Brody v tom tušil klid před výbuchem žalu, který nevyhnutelně přijde. Až si Sally uvědomí, že strach, v němž žila ze dne na den po celých šestnáct let Benova zaměstnání na moři - tajný strach uložený do mozkových závitů a nikdy nedávaný najevo, protože by to vypadalo směšně -, ten strach bude teď odůvodněný. Brody doloval v paměti, jak jsou Benovy děti staré. Dvanáct snad, pak devět a okolo šesti. Je nejstarší děcko hoch, nebo děvče? Neměl tušení, kdo jsou Benovi sousedé. Zatraceně! Proč na tohle nepomyslel dřív? Už to má! Finleyovi!
„Moment, Sally." Zavolal na strážníka u předního stolku:
"Clementsi, zatelefonujte Grace Finleyové a řekněte jí, aby se sebrala a okamžitě šla k Sally Gardnerové. Ať sebou hodí." „A když se bude ptát proč?" "Vyřiďte jí, že jsem řekl, aby šla. Vysvětlím jí to později." Obrátil se zpět k telefonu. "Promiňte, Sally. Jediné, co vám mohu říct, je, že jsem jel až k místu, kde byl zakotven Benův člun. Šli jsme s Hendricksém na palubu, ale Ben tam nebyl. Dívali jsme se všude. Nebyl tam." Vtom vešel Meadows s Hooperem. Brody jim naznačil, aby se posadili. "Kde by mohl být?" ptala se Sally Gardnerová. „Nemůže přece jen tak zmizet z lodi zakotvené uprostřed oceánu." "Ne, to opravdu nemůže." "Do vody nespadl. Totiž, mohl spadnout, ale byl by se zase hned dostal nahoru." "To je pravda." "Snad ho vzal někdo k sobě na loď. Třeba ho zlobil motor a svezl se na břeh s někým jiným. Prohlédli jste motor?" "Neprohlédli," přiznal Brody rozpačitě.
"To bude ten důvod!" Hlas zněl lehčeji, skoro mladistvě, neboť se v něm chvěla naděje. Brody věděl, že až se ta naděje rozpadne, rozletí se jako rozbitý křišťál. "Jestli měl vybitou baterii, vysvětlovalo by to, proč se nehlásil rádiem." "Jeho radiostanice byla v pořádku, Sally." "Počkejte moment, Martine. Kdo je tady? Á, to jsi ty..." Chvíli bylo ticho. Brody slyšel Sally mluvit s Grace Finleyovou.
Pak se Sally vrátila k telefonu. "Grace mi právě říká, že jste ji požádal, aby ke mně přišla. Proč?" "Myslel jsem, že..." "... že je Ben mrtvý, viďte? Myslíte si, že se utopil" Její naděje se rozpadala. Začala vzlykat. "Bojím se, že je to tak, Sally. Nic jiného mě v této chvíli nenapadá. Dovolte, abych si promluvil s Grace, prosím." Za dvě vteřiny se ozvala Grace Finleyová. „Přejete si, Martine?" "Je mi líto, že jsem vám tohle provedl, ale na nic lepšího jsem nepřišel. Můžete u ní nějakou dobu zůstat?"
"Celou noc, to je samozřejmé." "Výborně! Později zkusím znovu zavolat. A děkuji, Grace." "Co se stalo, Martine?" .„Nic určitého nevíme." "Je to... je to zase ten..." "Snad. Právě se to snažím zjistit. Udělejte něco pro mne, Grace. Nemluvte před Sally o žralokovi. Je to pro ni už tak dost zlé. " „Dobře, Martine. Počkejte minutku." Zakryla mluvítko dlaní a Brody slyšel jen zdušená nezřetelná slova. Potom vzala telefon opět Sally Gardnerová.

„Proč jste to udělal, Martine?" "Udělal? Co?" Bylo zřejmé, že jí Grace Finleyová chce vzít sluchátko z ruky, neboť slyšel zcela zřetelný Sallyin hlas, říkající: „Nech mě mluvit, sakra!" Pak se znovu zeptala: "Proč jste ho tam poslal? Proč právě Bena?" Nemluvila zvlášť hlasitě, ale s naléhavostí, která bušila Brodymu do uší stejně, jako kdyby křičela.
"Sally, vy..." začal. „Nemuselo se to stát. Mohl jste tomu zabránit." Brody chtěl zavěsit. Nestál o to, aby se opakovala stejná scéna jako s matkou mladého Kintnera. Musel se však hájit. Sally musela pochopit, že to není jeho vina. Proč padají všechna obvinění jen na jeho hlavu? "Hergot! Ben byl rybář a dobrý rybář. Věděl, do čeho jde." "Kdybyste nebyl..." "Dost už, Sally," zarazil ji. "Zkuste si na chvíli lehnout." Zavěsil. Popadl ho hněv, ale byl to zmatený hněv. Měl zlost na Sally Gardnerovou, protože ho obviňovala. Měl vztek na sebe, že byl na ni zlý. Kdyby nebyl, řekla. Kdyby nebyl, co? Kdyby nebyl poslal Bena na moře -tak to myslela. A kdyby vepři měli křídla, létali by jako orli. Kdyby byl šel na moře sám... Ale to přece není jeho povolání. Poslal tam odborníka. Pohlédl na Meadowse a řekl: "Slyšel jsi?" "Všechno ne, ale dost, aby mi došlo, že se Ben Gardner stal obětí číslo čtyři." Brody přikývl. Pověděl Meadowsovi a Hooperovi o plavbě s Hendricksem na Aquasportu. Jednou nebo dvakrát ho Meadows přerušil otázkou. Hooper naslouchal - jeho hranatá tvář byla klidná, světle modré oči upřené na Brodyho, který dokončil vyprávění a sáhl do kapsy kalhot.
"Tohle jsme našli. Leonard to vyrýpl nožem ze dřeva." Podal zub Hooperovi. Ten ho obracel v prstech. "Co si o tom myslíte, Matte?" zeptal se Meadows. "Jde o bílého žraloka." "Jak velkého?" "Nejsem si jist, ale pořádně velkého. Pět až šest metrů. Musí to být fantastická ryba." Podíval se na Meadowse. "Díky, že jste mě sem zavolal. Třeba bych strávil celý život mezi žraloky a nikdy bych na takovouhle bestii nenarazil." "Kolik asi taková ryba váží?" zeptal se Brody.
"Dvě a půl až tři tuny." Brody hvízdl. "Tři tuny!" "Máte nějakou představu. jak se to Benovi stalo?" chtěl vědět Meadows. Podle toho, co říká šéf, ryba pana Gardnera bezpochyby zabila. " "Jak?" "Možností je víc. Gardner mohl spadnout do moře. Mnohem pravděpodobněji byl stržen z paluby. Mohl se zaplést nohama do lana harpuny. Mohl být napaden ve chvíli, kdy se nahýbal přes burtu. " "Jak vysvětlíte stopy zubů na zádi?" "Ryba člun napadla." "Proč, k čertu. ' "Žraloci nevynikají bystrostí, šéfe. Vede je pud a instinkt.
Nutkání nasytit se je velmi silné." "Ale devítimetrová lod?" "Žralok nepřemýšlí. Pro něho to nebyla loď. Bylo to prostě něco velkého." "Ale nestravitelného." "Dokud se o tom nepřesvědčil, tak ne. Žralokům musíte rozumět. V celém moři neexistuje nic, čeho by se báli. Menší ryby prchají před většími. To je instinkt. Tahle ryba neprchá nikdy před ničím. Nezná strach. Snad je opatrná - je-li nablízku ještě větší bílý žralok. Ale pocit strachu? Ten nepřichází v úvahu." "Co ještě napadají? ' "Cokoli." "To máte pravdu. Cokoli. Rád bych věděl, proč se tady tak dlouho zdržuje. Nevím, jak mnoho toho víte o zdejších vodách,
ale... " " Vyrostl jsem tady." "Opravdu? V Amity?" "Ne, v Southamptonu. Strávil jsem každé léto tady - od obecné školy až po univerzitu." "Každé léto! Pak jste tady ve skutečnosti nevyrostl." Brody hledal něco, co by ho postavilo na stejný stupeň nebo ho dokonce zařadilo nad mladšího muže. To, k čemu se uchýlil, bylo naruby obrácené snobství. Postoj celkem běžný u starousedlíků všech letovisek. Obrňovali se tak proti pohrdání, které vyzařovalo z bohatých letních hostů. Něco jako: já pán, ty pán.
Šlo o postoj společenského machismu, v němž se bohatství pokládalo za dekadenci, hloupost za dobrotivost a chudoba - po určitou hranici - za počestnost. Byl to postoj, který Brodymu připadal odpuzující a nesmyslný. Ale aniž věděl proč, cítil se mladším mužem ohrožen. Potřeboval se nějak ubránit pocitu méněcennosti a využil proti Hooperovi první příležitost, která se naskytla. "Co v tom hledáte vši?" ozval se Hooper podrážděně. "Dobře tedy. Nenarodil jsem se tady. Ale strávil jsem spoustu času ve zdejších vodách a napsal studii o místním pobřeží. Vím, co si myslíte, a máte pravdu. Tohle pobřeží není oblastí, v níž by se za normálních okolností žralok dlouhodobě zdržoval." "Proč u nás tedy zrovna tenhle zůstává tak dlouho?" "Těžko říct. Je to naprosto necharakteristické, ale žraloci dělají tolik necharakteristických věcí, že se u nich úchylky stávají normálem. Každý, kdo by sázel peníze - neřkuli život na to, co takový velký žralok udělá v určité situaci, je blázen.
Možná že je tenhle žralok nemocný. Neovládá vnitřní mechanické pochody svého těla a sebemenší poškození jedné malé části tohoto mechanismu může způsobit jeho naprostou dezorientaci a ryba se pak chová velmi podivně." "Jestli se chová tímto způsobem, když je nemocný," poznamenal Brody "nepřál bych si vidět, jak se chová při plném zdraví. " "Já osobně si nemyslím, že je nemocný. Může být mnoho jiných důvodů, proč se tu zdržuje. Jsou to přírodní faktory nebo rozmary - věci, které třeba nikdy nepochopíme." "Například?" "Změny v teplotě vody, změna ve směru proudu nebo potrava.
Hne-li se zásobárna potravy, hne se i dravec. Před několika roky se například odehrál nevysvětlitelný úkaz blíže pobřeží části Connecticutu a Rhode Islandu. Celé pobřežní pásmo bylo neočekávaně zaplaveno velkými sleďovitými rybami druhu menhaden.
Rybáři jim mezi sebou říkají placka. Obrovská hejna. Milióny.
Potáhly vodu jako olejová vrstva. Bylo jich tolik, že jste mohl hodit do vody udici a hned navíjet. Mohl jste je chytit jen na prázdný háček. Objevily se náhle i spousty zlaků a amerických mořských okounků, protože se jimi sledi živí. Krmili se v hejnech, těsně u pobřeží. Ve Watch na Rhode Islandu se lidé brouzdali v příboji a chytali zlaky hráběmi. Zahradními hráběmi. Prostě je vybírali z vody. Pak přišli velcí dravci - tuňáci dvě až tři sta kilogramů. Rybářské lodi chytaly modré tuňáky necelých sto metrů od pobřeží. Někdy i v přístavech. Najednou to skončilo. Sledi odpluli a s nimi i ostatní ryby. Strávil jsem tam tři týdny, abych zjistil, co se tam děje. Nevím to dodnes. Je v tom prostě kus ekologické rovnováhy. Jakmile se něco převáží příliš daleko jedním nebo druhým směrem, přiházejí se prapodivné věci." "Náš případ je ještě podivnější," řekl Brody. "Tahle ryba zůstává již přes týden na jednom místě, v jedné oblasti moře v rozpětí jedné nebo dvou čtverečních mil. Nehne se ani vzhůru, ani dolů podél pobřeží. Nedotkla se nikoho v East Hamptonu nebo v Southamptonu. Proč si vybrala právě Amity?" "To nevím a pochybuju, že vám na to může někdo správně odpovědět." Meadows se vložil do hovoru.

"Minnie Eldridgeová zná jistě odpověď." "Blbost," zavrčel Brody. "Kdo je Minnie Eldridgeová?" zeptal se Hooper. "Poštmistrová," vysvětloval Brody. "Tvrdí, že je ve všem vůle boží. Že nás trestá za naše hříchy." Hooper se usmál: "No, dobrá. To je taky odpověď." "Povzbuzující," řekl Brody. "Máte nějaký nápad, jak tomu přijít na kloub?" "Něco bych mohl zkusit. Vezmu vzorky vody tady a v East Hamptonu. Pokusím se zjistit, jak se chovají ostatní ryby - jestli je tu něco neobvyklého nebo naopak, jestli by tu nemělo být něco, co tu chybí. Pokusím se toho žraloka lokalizovat. Teď mi napadá - sežene se tady člun?" "Benův. Dovezem vás k němu zítra ráno a můžete ho používat, dokud se nedohodneme jinak s jeho ženou. Myslíte, že ho po tom, co se stalo Benu Gardnerovi, dokážete nějak chytit?" "Neřekl jsem, že ho chci chytit. Nemyslím, že bych se o to chtěl pokusit. Rozhodně ne sám." "Co tedy, k čertu, chcete dělat?" "Ještě nevím..." Brody pohlédl Hooperovi do očí a řekl:
"Chci vidět tu bestii mrtvou. Jestli to neuděláte vy, najdeme někoho, kdo to dokáže." Hooper se rozchechtal. "Mluvíte jako gangster: chci, aby někdo tu rybu zabil! Tak si najděte nějakého zabijáka. Koho na to seženete?" "To nevím. Co ty na to, Harry? Měl bys přece vědět o všem, co se tady šustne. Copak není na celém tomhle proklatém ostrově nějaký rybář s vybavením na lov velkých žraloků?" Než Meadows odpověděl, chvíli uvažoval.
„Možná že bych o jednom věděl. Neznám ho osobně, ale myslím, že se jmenuje Quint. Mám takový dojem, že je k mání u nějakého soukromého přístaviště poblíž Promised Land. Jestli chceš, seženu ti o něm informace." "Proč ne?" řekl Brody. "Mohlo by to vyjít." "Podívejte se, šéfe," začal Hooper, "nemůžete se takhle zčistajasna rozhodnout, že se té rybě pomstíte. Ten žralok není zlý. Není vrah. Jednoduše poslouchá své vlastní instinkty. Chystat pomstu proti rybě je nesmyslné." „Poslouchejte, vy..." V Brodym kypěl vztek - vztek zrozený z pokoření a podrážděnosti. Uvědomoval si, že má Hooper pravdu, ale zdálo se mu bezpředmětné dělat v této situaci rozdíl v tom, co je správné a co ne. Ryba byla nepřítel. Vrhla se na obec a zabila dva muže, jednu ženu a dítě. Amitští budou vyžadovat její smrt. Musí ji vidět mrtvou, aby se zase mohli cítit v bezpečí a vrátit se k normálnímu životu. Po smrti žraloka toužil ze všeho nejvíc Brody, protože by to pro něj znamenalo duševní očistu. Hooper se dotkl citlivého bodu a podrážděl ho ještě víc. Přesto však potlačil hněv a řekl:
"Zapomeňte na to." Zazvonil telefon.
"Pro vás, šéfe," ohlašoval Clements. „Pan Vaughan." "Ohromný! Toho jsem zrovna potřeboval!" Zmáčkl světelný knoflík na telefonním přístroji a zvedl sluchátko. "Ahoj, Larry." "Nazdar, Martine. Jak se vede?" Vaughan mluvil přívětivě, až příliš přívětivě. Brody si pomyslil, že si pravděpodobně dal nějakého panáka. "Tak dobře, jak se dá v dané situaci očekávat, Larry." "Máš dlouhé pracovní hodiny. Zkoušel jsem tě zastihnout doma. " "Když je člověk jednou hlavou policie a poplatníci se nechávají požírat každých dvacet minut žralokem, tak tě to sakramentsky zaměstná." "Doslechl jsem se o Benu Gardnerovi." "Co?" Že se ztratil." "Novinky se šíří hezky rychle." "Je to jisté, že v tom byl zase ten žralok?" "Jo, počítám, že je to naprosto jisté. Nic jiného nedává smysl, Larry . " "Co Budeš dělat, Martine?" Ve Vaughanově hlase se zachvěla patetická naléhavost. "Případná otázka, Larry. Právě teď děláme, co se dá. Dali jsme uzavřít pláže a ..." "Toho jsem si přinejmenším vědom." "Co tím chceš říct?" "Snažil ses někdy prodat zdravým lidem nemovitost v kolonii malomocných?" "To tedy ne, Larry," řekl Brody unaveně. "Denně mi docházejí nové a nové odvolávky. Lidé ruší pronájmy. Od neděle jsem neměl ani jediného zákazníka." "No a co vlastně po mně chceš, abych udělal?" "Myslel jsem si... chci říct, že jsem uvažoval, jestli to všechno nepřeháníš. " "To snad nemyslíš vážně! Přiznej se, že si děláš srandu." "Uklidni se, Martine. Podíváme se na to rozumně." "Jsem rozumný, ale o tobě začínám pochybovat." Chvíli bylo ticho a pak Vaughan prohodil: "Co bys říkal otevření všech pláží pouze na víkend čtvrtého července?" "Ani nápad! S takovými návrhy můžeš jít do hajzlu." "Poslouchej mě, Martine..." "Ne,ty poslouchej mě! Posledně, když jsem na tvoje návrhy přistoupil, zaplatili to dva lidé životem. Jestli tu rybu dostanem, jestli tu mrchu zabijem, teprve pak dám pláže otevřít. Do té doby s tím na mě nechoď." "Uvažoval jsi o sítích?" "Co s nimi?" "Proč bychom nemohli natáhnout ocelové sítě a ochránit tak hlavní pláže. Někde jsem slyšel, že to tak dělají v Austrálii." Brodyho napadlo, jestli není Vaughan pod párou. "Tady není rovné pobřeží, Larry. Chceš snad natáhnout sítě na dvě stě až tři sta mil podél břehu? Dobře, ale peníze seženeš ty. Řekl bych tak milión dolarů pro začátek." "Mám ještě jiný návrh. Najmeme lidi a ti budou hlídkovat podél pobřeží na loďkách." "To nestačí, Larry. Co je dneska s tebou? Nakopávají tě tví partneři zase do zadku?" "Do toho ti nic není, Martine. Prokristapána, uvědom si, že město pomalu umírá." "To vím, Larry," řekl Brody tiše. "A pokud je mi známo, neexistuje nic, co bychom proti tomu mohli udělat. Dobrou noc." Brody zavěsil. Meadows a Hooper se zvedli k odchodu. Brody je vyprovodil až k hlavnímu vchodu budovy. Když vycházeli ze dveří, řekl náhle: "Harry, nechal sis u mě na stole zapalovač." Meadows začal něco vykládat, ale Brody ho přerušil: "Jen se vrať, hned ti ho dám. Jestli ho tady necháš přes noc, určitě se ztratí." Pokynul rukou Hooperovi: "Na shledanou." V Brodyho kanceláři vytáhl Meadows zapalovač z kapsy a řekl: "Pochopil jsem, že mi chceš něco mezi čtyřma očima." Brody zavřel dveře. „Mohl bys nenápadně zjistit něco o Larryho obchodních společnících?" „Mohl. Proč?" "Od chvíle, kdy začal ten tanec, Larry na mne nepřestal naléhat, abych nechal pláže přístupné veřejnosti. I teď, po všem, co se stalo, mě nutí, abych je otevřel na čtvrtého července. Nedávno se prořekl, že ho k tomu mají jeho partneři. O tom jsem ti už povídal." "A dál?" "Chtěl bych o nich vědět něco bližšího. Kdo jsou a kde vzali právo zacházet s Larrym jako s kusem hadru? Kdyby nebyl starostou města, vykašlal bych se na to. Jestli však existují lidé, kteří mu nařizují, co má dělat, měli bychom vědět, kdo to je." Meadows vzdychl. "Oukej, Martine. Udělám, co budu moct. Ujišťuji tě však, že rozvrtávat aféry Larryho Vaughana vůbec není moje představa o správné legraci.
"V posledních dnech jsme si moc legrace neužili. " Brody došel s Meadowsem ke dveřím, pak se vrátil ke svému psacímu stolu a posadil se. Vaughan má pravdu v jedné věci, pomyslel si. V Amity se začínají projevovat všechny známky blížící se smrti. Nejen na trhu realit, ačkoli přirovnáno k nemoci, to bylo asi tak nakažlivé jako neštovice. Žena Brodyho zaměstnance, Evelyn Bixbyová, přišla o práci v realitním podniku a pracovala teď jako servírka v jídelně na dálnici číslo 27. Dva nové obchody, které měly být otevřeny příští týden, odložily zahájení prodeje až na třetí červenec.

Oba majitelé navštívili Brodyho a sdělili mu, že budou-li pláže v té době ještě zavřeny, s prodejem nezačnou. Jeden z nich už hledal vhodné místo v East Hamptonu. Sklad sportovních potřeb vyvěsil cedule oznamující zlevněný výprodej zboží, což se obvykle dělalo na konci léta po Dni práce. Jediný prospěch z hynoucího amitského hospodářství měl Brody. U Saxona se nehýbaly obchody, a tak vyhodili Henryho Kimblea. Jakmile ztratil vedlejší zaměstnání jako barman, vyspal se ve dne a dokázal přežít směnu u policie v bdělém stavu. Počínaje pondělním ránem - prvním dnem zavřených pláží Brody určil dva strážníky jako hlídku na pobřeží. Měli celkem sedmnáct nepříjemností s lidmi, kteří si umínili, že si zaplavou. Nějaký muž jménem Robert Dexter prohlašoval, že mu ústava dává právo plavat u vlastní pláže a poštval na službu konajícího strážníka psa.
Umoudřil se teprve tehdy, když strážník vytáhl pistoli a pohrozil, že psa odstřelí. Jiná hádka se odehrála na veřejné pláži, kde newyorský advokát začal citovat ústavu Spojených států policistovi a skupince hlasitě ho povzbuzující mládeže. Přesto byl Brody přesvědčen, že se alespoň zatím nikdo nekoupal. Ve středu si dva hoši najali skif a veslovali asi tři sta metrů od pobřeží. Zůstali tam celou hodinu. Nabírali sběračkou krev, kuřecí vnitřnosti a kachní krky a házeli to do moře. Posádka jednoho rybářského člunu je zpozorovala a zavolala Brodyho vysílačkou. Brody okamžitě telefonoval Hooperovi a společně šli na palubu Flicky. Zahnali kluky ke břehu. Hoši si ke skifu připevnili vlastní harpunu, přivázanou na dvoumetrové šňůře na prádlo a upevněnou k přídi uzlem. Povídali, že chtěli chytit žraloka harpunou a táhnout ho na projížďku podél pobřeží. Brody jim pohrozil, že jestli se o něco takového ještě jednou pokusí, zavře je pro sebevražedný pokus. Došly čtyři zprávy o spatření žraloka. V prvním případě šlo o plovoucí trám. V dalších dvou nešlo o žraloka, ale o hejno malých ryb, jak vypovídali rybáři, kteří je sledovali. Poslední hlášení se ukázalo být zřejmým výplodem fantazie. V úterý večer za soumraku přijal Brody anonymní telefonický vzkaz, že nějaký muž hází do moře žraločí návnadu nedaleko veřejné pláže. Ukázalo se, že nejde o muže, ale o ženu v mužském pršiplášti - Jessie Parkerovou, jednu ze zaměstnankyň Waldenova papírnictví. Nejprve popřela, že by vůbec něco házela do moře, ale potom přiznala, že tam vhodila papírový pytel se třemi prázdnými láhvemi od vermutu. "Proč jste je nevstrčila do nádoby na popel?" zeptal se Brody. "Nechtěla jsem, aby si popeláři mysleli, že jsem ochmelka." "Měla jste je hodit do popelnice někomu jinému." "To by nebylo správné. Popelnice - patří jaksi k soukromí, nemyslíte?" Brody ji poučil, aby příště vložila prázdné lahve do plastikového sáčku, pak ještě do papírového pytle a kladivem roztloukla na kousky. Nikdo ze střepů nepozná, o jaké láhve jde. Podíval se na hodinky. Bylo devět pryč. Příliš pozdě, aby zašel k Sally Gardnerové. Doufal, že spí. Snad jí Grace Finleyová dala nějaký uklidňující prášek nebo sklenici whisky. Než opustil kancelář, zavolal stanici pobřežní hlídky v Montauku a pověděl službu konajícímu důstojníkovi o Benu Gardnerovi. Muž slíbil, že ihned vyšle hlídkový člun, aby po mrtvole pátral. "Díky," řekl Brody. "Doufám, že to najdete dřív, než to vlny vyplaví." Lekl se vlastních slov. Šlo přece o Bena Gardnera, přítele. Patnáct let přátelství bylo smazáno, zapomenuto. Ben Gardner už neexistoval. Zůstalo jen to, co musí být nalezeno, než se z toho stane krvavá senzace. "Pokusíme se," ujistil ho důstojník. "Cítíme s vámi, chlapci. Tohle léto budete mít peklo." "Doufám jen, že to nebude naše poslední léto." Brody zavěsil, zhasl světlo a šel ke svému vozu.
Když zatáčel na cestu k domu, uviděl známé modrošedé světlo v oknech obývacího pokoje. Hoši se dívají na televizi. Prošel hlavním vchodem, zhasl venkovní žárovku a nakoukl do ztemnělého pokoje. Nejstarší chlapec, Billy, ležel na gauči a opíral se o lokty. Prostřední, dvanáctiletý Martin, se rozvaloval v ušáku a nohy si položil na malý stolek. Osmiletý Sean seděl na podlaze, zády se opíral o gauč a hladil kočku, kterou choval na klíně.
"Jaký je program, kluci?" zeptal se Brody. "Prima, tati," řekl Billy, aniž odvrátil oči od obrazovky. "Kde je máma?" "Nahoře. Máme ti vyřídit, že máš večeři v kuchyni." "Oukej. Není na tebe trochu pozdě, Seane? Je skoro půl desáté. " "Ano, táto," řekl Sean poslušně.
Brody šel do kuchyně, otevřel lednici a vytáhl pivo. Na kuchyňském stole byly na pánvi zbytky večeře, obklopené sedlou mastnotou. Maso mělo hnědošedou barvu a vypadalo šlachovitě. "Večeře?" zeptal se Brody sám sebe. Prohlížel obsah lednice a hledal, z čeho by si upravil sendvič. Našel vepřenku, balíček s kuřecími stehny, tucet vajec, sklenici okurek a dvanáct sodovek. Pak vydoloval kus sýra, okorálého a pokrouceného.
Stočil ho do roličky a vsunul do úst. Uvažoval, má-li si pečeni ohřát, a pak řekl hlasitě: "K čertu s tím!" Vzal dva krajíce chleba, namazal je hořčicí a nožem který visel na magnetické podložce na zdi, ukrojil kus pečeně. Položil maso na jeden krajíc, posázel ho okurkami, přikryl druhým krajícem a důkladně připleskl dlaní. Hotový sendvič dal na talíř, vzal pivo a vystoupil po schodech do ložnice. Ellen seděla v posteli a četla časopis Cosmopolitan.
"Ahoj," řekla. "Perný den? V telefonu jsi nic neříkal." "Perný. Ostatně teď jsou všechny dny perné. Slyšelas o Benu Gardnerovi? Když jsem s tebou mluvil, ještě jsem to úplně jistě nevěděl" Postavil talíř a pivo na prádelník, posadil se na pelest postele a zul se.
"Volala Grace Finleyová a ptala se, jestli nevím, kde je doktor Craig. Jeho sestra nevěděla. Grace chtěla nějaké sedativum.'" "Našlas doktora?" "Nenašla. Ale poslala jsem k ní Billa se seconalem." "Co je to?" "Prášky pro spaní." "Nevěděl jsem, že bereš prášky pro spaní." "Nedělám to moc často. Jen tu a tam." "Kdes je sehnala?" "Od doktora Craiga, když jsem byla u něho naposledy s nervy. Vždyť jsem ti to povídala." Brody hodil střevíce do kouta, vstal, stáhl si kalhoty a pečlivě složené je přehodil přes opěradlo židle. Svlékl si košili, zavěsil ji na ramínko a uklidil do skříně. V tričku a spodkách se posadil opět na postel a pustil, se do sendviče. Maso bylo vyschlé a šlachovité. Jedině hořčice měla nějakou chuť.
"Copak jsi nenašel pečeni?" zeptala se Ellen. Brody měl plná ústa, proto jen kývl hlavou.
"Co to, prosím tě, jíš?" "No, tu pečeni." "Ohřál sis ji?" "Ne. Studená taky ujde." Ellen zkřivila tvář a řekla: "Brr." Brody jedl a mlčel. Ellen obracela stránky časopisu. Po chvilce ho zavřela, položila si ho na klín a řekla: "Ach bože." "Co je?" "Myslela jsem právě na Sally Gardnerovou. Je to tak strašné. Co asi teď Sally dělá?" "To nevím. Mám o ni velkou starost. Mluvilas s ní někdy o penězích?" "Nikdy. Moc jich jistě nemá. Myslím, že nekoupila dětem nové šaty alespoň rok a často říkávala, že by dala kdovíco, kdyby si mohli dovolit maso častěji než jednou týdně. Jinak jedli jen to, co Ben

ulovil. Dostane nějaké pojištění?" "Doufám, ale nebude nijak skvělé. Je tu ještě sociální podpora. " "Ach, to ne!" "Hrdost je něco, co si Sally nebude moct dovolit. Teď nebude mít ani ty ryby." "Mohli bychom pro ni něco udělat?" „My? Nevím, co. Ani my se netopíme v penězích. Něco by pro ni mohlo udělat město. Promluvím si o tom s Vaughanem." „Měli jste dnes nějaký úspěch?" "Jestli tím myslíš toho mizerného žraloka, tak naprosto žádný. Meadows zavolal nějakého chlapíka z Oceánografického ústavu ve Woods Hole. Je tady, ale není mi jasné, k čemu nám bude dobrý. " "Jaký je?" "Ujde. Mladý, slušně vyhlížející chlapík. Je tak trochu: všechno vím, všechno znám. Ale to mě nepřekvapuje. Zdá se, že to tady velmi dobře zná." "Jak to?" "Povídal, že vyrostl v Southamptonu a tady trávil prázdniny." "Pracoval tady?" "Nevím. Asi tu byl s rodiči. Vypadá na to." „Na co?" "Bohatý. Z dobré rodiny. Typ southamptonského letňáka. Ty bys to měla přece nejlíp znát." "Nezlob se. Jen jsem se ptala." „Nezlobím se. Řekl jsem jenom, že bys to měla nejlíp znát, protože jsi zrovna takový typ." Ellen se usmála.
"Bývala jsem. Teď už je ze mne stará paní." "Nepovídej. Devět z deseti zdejších obézních letňaček nepředvede v plavkách to, co ty." Měl radost, když viděl, jak ji lichotka těší, a ještě šťastnější, že to dovedl. Byla to jejich obvyklá předehra k milování. Vlasy po obou stranách obličeje jí spadaly na ramena a na koncích se stáčely. Noční košile měla hluboký výstřih a odhalovala obě ňadra. Látka byla tak průhledná, že jasně viděl tmavší zbarvení bradavek.
"Vyčistím si zuby," řekl. "Hned jsem zpátky." Když se vrátil z koupelny, připraven k milování, došel k prádelníku, aby zhasl světlo. "Víš," řekla Ellen, "myslím, že by naši chlapci měli brát lekce v tenisu." „Proč? Říkali, že o to stojí?" „Ne, ale je to dobrý sport. Pomůže jim to, až dospějí. Je to jakýsi druh entrée." "Entrée? K čemu, prosím tě?" "K lidem, se kterými by se měli seznámit. Hraješ-li tenis dobře, můžeš přijít do jakéhokoli klubu a kamkoli. Tam poznáš nové lidi. Je načase, aby s tím začali." "Kde budou brát lekce?" "Pomýšlím na Field klub." "Pokud je mi známo, nejsme členy Field klubu." "Snad se tam dostaneme. Znám několik lidí, kteří jsou členy. Ptala jsem se jich a povídali, že nás navrhnou." "Na to zapomeň." "Proč ?" "Předně si to nemůžeme dovolit. Sázím se, že členství stojí nejméně tisíc dolarů a k tomu připočti několik stovek ročního příspěvku. Na tohle peníze nemáme." "Máme přece úspory." "Ale ne na lekce tenisu. Nechme toho." Natáhl ruku po vypínači.
"Pro chlapce by to bylo dobré." Brody nechal klesnout ruku na desku prádelníku.
"Pochop, že nejsme typ lidí, kteří hrají tenis. Necítili bychom se mezi nimi volně. Já bych se tam určitě necítil dobře. Ostatně, oni o nás nestojí." "Jak to víš? Nezkoušeli jsme to." "Zapomeň na to, povídám." Otočil vypínačem, šel k posteli, odhodil pokrývky a vklouzl vedle Ellen. "Kromě toho," řekl, líbaje ji na krk, "existuje ještě jeden sport a v tom jsem lepší." "Chlapci jsou ještě vzhůru." "Dívají se na televizi. Nevěděli by nic, ani kdyby tady vybuchla bomba." Políbil ji znovu na krk a pak jí počal hladit břicho. Každým krouživým pohybem se dostával výše. Ellen zívla. "Jsem tak ospalá. Vzala jsem si prášek, než jsi přišel domů." Brody ji přestal hladit. "Rád bych věděl proč?" „Minulou noc jsem nespala. Nechci se probudit, když přijdeš domů tak pozdě. Proto jsem ten prášek vzala." "Zítra to zatracené svinstvo vyhodím." Políbil ji na tvář. Právě když ji chtěl políbit na rty, opět zívla.
"Promiň," řekla. "Obávám se, že to dnes nepůjde." "Ale půjde. Přemoz se přece trochu." "Jsem hrozně unavená. Ale ty to zkus, jestli chceš. Vynasnažím se neusnout." "Himl," zaklel Brody a odvalil se na svou polovinu postele. „Nejsem zrovna sekáč na spaní s mrtvolou." "To je trochu přehnané, nemyslíš?" Brody neodpověděl. Ležel na zádech, díval se na strop a cítil, jak vzrušení zvolna slábne. Tlak uvnitř však setrvával stejně jako tupá bolest ve slabinách.
O chvíli později Ellen řekla: "Jak se jmenuje ten přítel Harryho Meadowse?" "Hooper. " "Snad ne David Hooper!" „Ne. Myslím, že se jmenuje Matt." „Zamlada jsem chodila s nějakým Davidem Hooperem. Vzpomínám si..." Než mohla dokončit, oči se jí zavřely a začala pravidelně oddychovat. O několik bloků dál, v malém dřevěném domku, černý muž seděl na posteli svého synka. "Jakou pohádku ti mám dnes přečíst?" zeptal se.
„Nechci, abys mi četl," řekl hoch, jemuž mohlo být tak sedm let. "Chci, abys mi něco vypravoval." "Dobrá, a co?" "Povídej o žralokovi." Muž se otřásl. "Ne, povím ti třeba o... medvědovi." "Chci slyšet o žralokovi." "Chceš, aby to byla pohádka?" „Ano, ano. Začni: jednou dávno žil byl velký žralok a ten žral lidi." ""To není vhodná pohádka před spaním." "Proč žerou žraloci lidi?" "Asi proto, že mají hlad." "Teče ti krev, když tě žere žralok?" "To víš, že jo. Podívej se, budu ti vyprávět o nějakém jiném zvířeti. Kdybych mluvil o žralocích, tlačila by tě v noci můra." „Netlačila. "Tak už dost.... "Kdyby chtěl žralok sežrat mě, praštil bych ho do nosu." "Žádný žralok se tě nepokusí sežrat." "Proč ne? Vsadím se s tebou, že se o to pokusí, jestli si půjdu zaplavat. Žerou žraloci taky černé lidi?" „Povídám, přestaň! O žralocích už nechci slyšet ani slovo!" Muž zvedl hromádku knih z nočního stolku.
"Tady je Peter Pan. To si budeme číst.

ČÁST DRUHÁ
V pátek v poledne, po skončení služby v Southamptonské nemocnici, se na zpáteční cestě Ellen zastavila na poště. Chtěla si vyzvednout korespondenci a koupit aršík známek. V Amity se pošta do domů nedoručovala. Teoreticky měly být dodávány expresní dopisy až ke dveřím - ke kterýmkoli dveřím v okruhu jedné míle od poštovního úřadu. Ve skutečnosti zůstávaly však i ty na poště, až si pro ně někdo přišel (kromě těch, jež byly jasně označeny jako vládní). Poštovní úřad byl v malé čtverhranné budově v ulici Teal, ústící do Hlavní třídy. Z celkového počtu pěti set schránek bylo tři sta čtyřicet pronajato celoročním obyvatelům Amity. Ostatních jedno sto šedesát bylo přiděleno letním hostům, čistě podle rozmaru Minnie Eldridgeové, paní poštmistrové. Těm, kterým byla příznivě nakloněna, dovolovala najímat si schránky na letní sezónu. Druzí, jimž náklonnost neprojevovala, museli stát ve frontě u přepážky. Rozhodně odmítala přenechat schránku letnímu hostu celoročně, a tím se stalo, že si žádný z nich nebyl jist, zda příští červen vůbec nějakou schránku dostane.
Všeobecně se předpokládalo, že Minnie Eldridgeové je něco málo přes sedmdesát. Zřejmě se jí nějak podařilo přesvědčit úřady ve Washingtonu, že jí chybí ještě řada let do věku, kdy se odchází do důchodu. Byla malá a vypadala křehce. Bylo to ovšem jen zdání, neboť dovedla odbavovat balíky a krabice skoro tak rychle jako dva mladíci, kteří s ní

na poště pracovali. Jakživa nemluvila o své minulosti nebo o soukromém životě. Jedině se vědělo, že se narodila na Nantucket Islandu a odešla odtamtud někdy brzo po první světové válce. Pokud sahala paměť současníků, byla stále v Amity, jako kdyby tam žila odjakživa. Pokládala se nejen za místní občanku, ale i za výbornou znalkyni historie města Amity.
Nebylo třeba ji nijak povzbuzovat, aby se pustila do vyprávění o ženě žijící v Amity v sedmnáctém století - Amity Hopewellové , po které město zřejmě podědilo jméno. Byla odsouzena jako čarodějnice. Minnie Eldridgeová vypočítávala s nadšením všechny důležité historické události tohoto města: přistání britských vojenských oddílů během revoluce při nešťastném pokusu udržet koloniální moc. Po vylodění Britové zabloudili a bezcílně pochodovali sem a tam napříč Long Islandem; požár z roku 1823, který zničil všechna stavení kromě jediného, městského kostela; ztroskotání podloudnické lodi v roce 1921 (náklad byl vyložen, aby se trhlina mohla spravit, ale než práce skončily a loď byla znovu schopna plavby, náklad zmizel); uragán z roku 1938 a halasně propagované - nikdy však nedoložené - přistání tří německých špiónů na pláži u Skotské cesty v roce 1942.
Ellen a Minnie si šly na nervy. Ellen vycítila, že ji starší žena nemá ráda, a měla pravdu. Minnie se necítila vedle Ellen ve své kůži, protože ji nemohla nikam zařadit. Ellen nenáležela ani k místním obyvatelům, ani k letním hostům. Na celoroční schránku neměla, podle Minnie Eldridgeové, nejmenší nárok. Pouze ji vyvdala. Minnie byla na poště sama a třídila dopisy, když Ellen vstoupila. "Dobré ráno, Minnie," pozdravila ji. Minnie vzhlédla na hodiny nad přepážkou a řekla: „Dobré odpoledne." „Mohla bych dostat aršík osmicentových známek, prosím?" Ellen položila na desku pětidolarovou bankovku a tři dolarové mince.
Minnie zastrčila ještě několik dopisů do schránek, zbytek odložila a přistoupila k přepážce. Podala Ellen známky a uložila peníze do zásuvky. "Co chce Martin udělat s tím žralokem?" zeptala se. „Nevím. Počítám, že ho bude chtít chytit." "Vytáhneš livjatána udicí a zkrotíš provazem jeho jazyk?" "Promiňte, co jste říkala?" "Kniha Jobova," vysvětlila Minnie stručně. „Žádný smrtelník tu rybu nemůže dostat." "Proč myslíte?" "Nám není určeno ji ulovit. Ona nás má jenom připravit." Na co? "To se dozvíte, až přijde čas." "Chápu," řekla Ellen, ukládajíc známky do kabelky. "Mohla byste mít pravdu. Děkuji, Minnie." Obrátila se a šla ke dveřím. "O tom není nejmenší pochybnost," pronesla Minnie k Elleniným zádům.
Ellen kráčela po Hlavní třídě a zabočila kolem starožitnictví a dalšího obchodu doprava. Zastavila se u amitského železářství a vešla dovnitř. Na zacinkáni zvonečku nepřišla žádná odpověď. Ellen několik vteřin počkala a pak zavolala: „Alberte !" Zašla dál do prodejny, až k otevřeným dveřím vedoucím do sklepa. Zezdola se ozývaly dva mužské hlasy. "Už jdu!" volal Albert Morris a pak říkal nějakému muži: „Je jich tu celá bedna. Prohlédněte si to a vyberte si, co potřebujete." Morris došel k patě schodiště a počal pomalu a rozvážně vystupovat. Přidržoval se zábradlí. Mohlo mu být maličko přes šedesát. Před dvěma roky prodělal srdeční záchvat. "Úvazná pacholata," prohlásil, když se vyhrabal na poslední schod.
"Cože?" "Úvazná pacholata. Ten chlápek shání pacholata pro svou kocábku. Podle velikosti, jakou požaduje, musí být přinejmenším kapitánem válečného křižníku. Copak jste si přála?" "Gumová hadička u mého dřezu je celá popraskaná. Víte, co myslím. Taková, co má zařízení k rozprašováni. Chtěla bych si koupit novou." „Nic snazšího. Mám je támhle." Morris ji vedl k zasklené skříni uprostřed místnosti. "Myslela jste tohle?" Zvedl gumový nástavec.
„Přesně. " "Osmdesát centů. Platíte hotově, nebo šekem?" "Hotově. Nebudete se přece trápit vypisováním položky na pouhých osmdesát centů." „Píšu ještě menší obnosy. Mohl bych vám o tom vyprávět, až by vám v uších hučelo." Přešli úzkou místnost k pokladně, a když Morris namarkoval obnos, řekl: "Spousta lidí se rozčiluje kvůli tomu žralokovi." „Já vím. Není divu." "Říkají, že by se měly pláže zase otevřít. "Tedy..." "Chcete říct, že jsou - promiňte mi ten výraz - pitomci, viďte? Já sám si myslím, že Martin jedná správně." "To je dobře, Alberte."
„Dost možná, že nás z toho vytáhne ten nový chlápek." "Kdo ?" „Nějaký expert na ryby z Massachusetts." „Ach ano. Slyšela jsem, že je ve městě." „Je zrovinka tady." Ellen se bezděčně rozhlédla, ale nikoho neviděla. „Jak to myslíte?" „Dole ve sklepě. To je ten, co chce ty pacholata." Vtom se na schodech ozvaly kroky. Ellen se otočila a uviděla Hoopera procházet dveřmi. Nečekaně ji zaplavila vlna dívčí nervozity: jako kdyby spatřila ctitele, kterého už léta neviděla. Muž byl cizí, a přece v něm bylo něco známého.
„Našel jsem je," řekl Hooper. V ruce držel dvě velká pacholata z nerezivějící oceli. Přistoupil k pultu a podal Morrisovi dvacetidolarovou bankovku.
Ellen se podívala na Hoopera a snažila se upřesnit si své vzpomínky. Doufala, že je Albert Morris vzájemně představí, ale očividně to neměl ani trochu v úmyslu.
„Promiňte," řekla tedy k Hooperovi, "mohu se vás na něco zeptat?" Hooper na ni pohlédl a znovu se usmál - příjemným, přátelským úsměvem, který zjemnil ostrost jeho rysů a rozjasnil modré oči. „Zajisté, jen se ptejte." „Nejste náhodou příbuzný Davida Hoopera?" "To je můj starší bratr. Znáte ho?" „Ano, znám... nebo spíše jsem ho znávala. Před léty jsme spolu chodili. Jsem Ellen Brodyová. Dříve jsem se jmenovala Shepherdová. Tenkrát, víte?" "Ovšem. Pamatuji se na vás." "To není možné!" „Je, opravdu. Nedělám si legraci. Dokážu vám to. Počkejte..., tenkrát jste nosila vlasy kratší, něco jako pážecí účes. A na ruce jste měla náramek s přívěsky pro štěstí. Pamatuji si to, protože jeden z nich vypadal jako Eiffelovka. Často jste zpívala tu písničku..., jak se jenom jmenuje? Sh-Boom, je to tak?" „Panečku, vy máte paměť," zasmála se Ellen. „Na tu písničku jsem už zapomněla." „Je až k nevíře, jak některé věci na dítě zapůsobí. Chodila jste s mým bratrem asi... asi dva roky." „Dvoje prázdniny. Bylo to prima. V posledních letech jsem na něj docela zapomněla." „Mne si pamatujete?" „Matně. Nejsem si jistá. Vzpomínám si, že měl David mladšího bratra. Mohlo vám být tak devět nebo deset." "Tak nějak. David je o deset let starší. Ještě jednu věc si pamatuji: všichni mě nazývali Matt. Dělalo mi to dobře. Znělo to tak dospěle. Jen vy jste mi říkala Matthew. Tvrdila jste, že je to důstojnější. Zdá se mi, že jsem byl do vás zamilovaný." Ellen se začervenala. Albert Morris se rozesmál. "Často jsem se zamiloval do děvčat, se kterými David chodil," usmíval se Hooper. Vzal si od Morrise drobné a obrátil se k Ellen.

„Mohu vás někam odvézt?" „Děkuji, mám tu vůz." Poděkovala Morrisovi a s Hooperem v patách vyšla z obchodu. "Je z vás tedy vědec," řekla venku. „Náhodou. Začal jsem studovat na univerzitě a dal jsem se zapsat do kursu mořské biologie, abych uspokojil své vědecké sklony. A bác! Už jsem v tom vězel až po uši." "Co vás tak zaujalo? Oceán?" „Ne - vlastně ano i ne. Odjakživa jsem byl zblázněný do moře. Když mi bylo dvanáct nebo třináct, bylo pro mne největším štěstím vzít si spací pytel na pláž a strávit noc na písku. Poslouchal jsem vlny a představoval si, odkud asi přicházejí a s jakými fantastickými věcmi se na své pouti setkaly. Nejvíc mě zaujaly ryby, nebo abych se vyjádřil co nejpřesněji - žraloci." Ellen se rozesmála. „Do jakých hrozných stvoření se dovedou muži zamilovat. Jako kdybyste měl vášeň pro krysy." "To si lidé jen myslí," řekl Hooper. „Mýlí se však. Žraloci mají při sobě všechno, o čem vědec sní. Jsou krásní - bože, jak jsou krásní! Jsou jako dokonale fungující stroj. Jsou ladní jako ptáci. Jsou stejně tajemní jako nejtajemnější suchozemská zvířata. Nikdo prostě neví, jak dlouho žijí nebo na jaké impulsy - kromě hladu - reagují. Existuje více než dvě stě druhů žraloků. Každý druh je jedinečný. Spousta vědců se celý život snaží nalézt odpovědi na otázky týkající se žraloků. Ale sotva přijdou s nějakou skvělou všeobecně přijatelnou teorií, narazí se na něco nového, co ji vyvrátí. Již přes dva tisíce let hledají lidé cokoli, co by žraloka odpuzovalo, ale zatím nenašli nic." Odmlčel se a pohlédl na Ellen s úsměvem. „Promiňte, nechtěl jsem tady přednášet. Jak vidíte, jsem prostě fanda. " „A jak vy vidíte," řekla Ellen, já o nich skoro nic nevím. Patrně jste studoval v Yale." "Ovšem. Kde jinde? Za celé čtyři generace jen jediný mužský člen naší rodiny nestudoval v Yale. Byl to jeden z mých strýců. Vyhodili ho z Andoveru a skončil na škole v Ohiu. Po studiích v Yale jsem šel na postgraduální studium na Floridu a potom jsem se dva roky honil za žraloky po světě." "To muselo být zajímavé." „Pro mne to znamenalo hotový ráj. Jako kdybyste dala pijanovi klíče od vinopalny. Značkoval jsem žraloky v Rudém moři a potápěl se mezi nimi u břehů Austrálie." "Vy jste se potápěl?" Hooper přikývl. "Většinou v kleci, ale někdy taky ne. Vím, co si asi myslíte. Spousta lidí soudí, že si zahrávám se smrtí - v první řadě moje matka. Ale když víte co dělat, můžete snížit nebezpečí na minimum." "Jste zřejmě největší současný odborník na žraloky." "To sotva," usmál se Hooper. "Snažím se. Jediná cesta, kterou jsem propásl a za kterou bych byl dal nevímco, byla výprava Petera Gimbela. Pak to ještě natočili. O té výpravě snívám dodnes. Byli ve vodě se dvěma obrovskými bílými žraloky - stejnými, jako je ten váš tady." "Jsem sama ráda, že jste se té výpravy nezúčastnil. Pravděpodobně byste se pokoušel zjistit, jak vypadá svět ze žraločího chřtánu. Povídejte mi o Davidovi. Jak se mu daří?" "Dobře, přihlédneme-li k určitým okolnostem. Pracuje na burze v San Francisku." "Co máte na mysli tím přihlédnutím k určitým okolnostem?" "Je podruhé ženatý. Jeho první žena - možná že to víte - byla Patty Fremontová." "Ovšem. Hrávaly jsme spolu tenis. Dalo by se říct, že po mně Davida podědila."
"Byli spolu tři roky. Potom se přilepila na někoho s rodinným podnikem a domem v Antibes. David si našel dívku, jejíž otec vlastní většinu akcií petrolejářské společnosti. Je dost milá, ale má inteligenci zelné hlávky. Kdyby měl David rozum, tak se držel vás." Ellen zrudla. Řekla tiše:
"To je od vás milé, že to říkáte." „Myslím to vážně. Na jeho místě bych udělal právě tohle." "A co vy jste dělal? Která šťastná dívka vás dostala?" "Až dosud žádná. Dívky kolem mne asi netuší, jaké terno by se mnou udělaly," smál se. "Povězte mi o sobě. Nebo ne, nepovídejte. Nechte mě hádat. Tři děti, nemám pravdu?" "Ano. Nevěděla jsem, že je to na mně tak vidět." „Ne, ne. Tak jsem to nemyslel. Vůbec to na vás není vidět. Ani trochu. Váš manžel- počkejte - je právník, ne? Máte ve městě byt nebo dům na amitské pláži. Nemůžete být šťastnější. A přesně tohle vám přeji." Ellen se usmívala a vrtěla hlavou.
"Ne tak docela. Nemyslím to štěstí, ale ten ostatek. Můj muž je šéfem policie v Amity." V Hooperových očích se na okamžik objevil záblesk údivu. Pak se pleskl dlaní do čela.
"Jsem to ale vrták! Samozřejmě! Brodyová! Vůbec jsem vás
s ním nespojoval. To je úžasné. Seznámil jsem se s vaším mužem včera večer. Mám dojem, že je prima člověk." Ellen se zdálo, že v jeho hlase postřehla záblesk ironie, ale pak si řekla: nebud trdlo a nevymýšlej si.
„Jak dlouho tady zůstanete?" zeptala se. "Nevím. Všechno závisí na té rybě. Jakmile zmizí, zmizím i já." „Žijete ve Woods Hole?" „Přímo ne, ale nedaleko v Hyannisportu. Mám malý domek na vodě. Musím žít blízko vody. Jakmile se ocitnu deset mil ve vnitrozemí, začnu podléhat klaustrofobii." "To žijete docela sám?" „Docela sám. Jen já a asi za sto miliónů dolarů stereofonní zařízení a milión knih. Poslyšte, ještě ráda tancujete?" "Tancuji?" „Právě jsem si vzpomněl na jednu věc. David říkával, že jste nejlepší tanečnice, s kterou kdy přišel na parket. Vyhrála jste nějakou soutěž, vidte?" Minulost - jako ptáče dlouho uzavřené v kleci a náhle propuštěné na svobodu - k ní přiletěla, kroužila kolem ní a zaplavila ji touhou.
"Soutěž v tanci samby. V Beach klubu. Už jsem na to zapomněla. Teď netančím. Martin není tanečník, a i kdyby byl, samba se už dávno nehraje." "To je smůla. David vypravoval, jak jste úžasná." "Byl to překrásný večer," řekla Ellen a dovolila, aby její myšlenky zalétly do minulosti a sesbíraly drobné vzpomínky. "Hrála kapela Lestera Lanina. Beach klub byl vyzdobený krepovým papírem a lampióny. David měl na sobě své oblíbené sako z červeného hedvábí." „Podědil jsem ho. " "Tenkrát hráli všechny ty krásné evergreeny. David taky uměl dobře tančit, zvlášť two-step. Nemohla jsem se mu rovnat. Jenom waltz se mu nedařil. Tehdy jsme byli všichni velmi opálení. Nevzpomínám si, že by bylo zapršelo. Ten večer jsem si na sebe vzala žluté šaty, protože se tak dobře hodily k mé snědé pleti. Soutěže byly dvě: charleston, který vyhrála Susie Kendallová a Chip Fogarty. A pak samba. Nakonec hráli ‚Brazil' a my tancovali, jako by nám šlo o život. Myslela jsem, že se zhroutím. Víte, že jsme vyhráli první cenu? Kuře v konzervě. Měla jsem ji ve svém pokoji tak dlouho, až se vyboulila, a táta mi poručil, abych ji vyhodila." Ellen se usmála. "To byly veselé časy. Nechci na ně příliš vzpomínat." „Proč?"
"Minulost se vždycky jeví lepší, díváme-li se na ni po letech zpátky. A přítomnost nikdy nevypadá tak dobrá, jaká bude jednou v budoucnu. Je to skličující strávit příliš mnoho času oživováním starých vzpomínek. Máte dojem, že vám už nikdy nebude dobře." "Pro mne je snadné nemyslet na minulost." "Skutečně? Proč?" "Moje minulost nebyla nijak pozoruhodná, to je všechno. David byl prvorozený. Já byl jen takový dovětek. Myslím, že můj úkol v životě byl udržet

manželství mých rodičů pohromadě. Zklamal jsem. Je hloupé, když se od vás očekává, že něco splníte, a vy zklamete. Davidovi bylo dvacet, když se rodiče rozvedli. Mně nebylo ještě jedenáct. Rozvod byl nepříjemný a těch pár roku předtím nebylo také z nejlepších. To je stará historie, nic zvláštního, ale velkou legraci jsem si neužil. Možná že jsem si to moc bral.
Těšil jsem se na spoustu věcí. Taky se nazpátek nedívám." "Řekla bych, že je to zdravější." "Nevím. Kdybych byl měl nádhernou minulost, asi bych strávil čas tím, že bych ji znovu prožíval. Ale... dost o tom! Měl bych jít do přístavu. Vážně nechcete, abych vás někam dovezl?" "Opravdu ne, děkuji. Mám vůz na druhé straně ulice." "Dobrá, tak...," Hooper vztáhl ruku. "Bylo to skutečně ohromné se s vámi setkat. Doufám, že vás ještě uvidím, než odjedu." "To by bylo krásné," řekla Ellen a podala mu ruku.
"Myslím, že bych vás mohl vzít některé odpoledne na tenisový kurt?" Ellen se rozesmála.
"Ach, božínku. Už se ani nepamatuji, kdy jsem držela raketu naposled. Přesto vám děkuji za pozvání." "Platí. Na shledanou." Hooper se otočil a uběhl několik metrů ke svému vozu, zelenému fordu Pinto.
Ellen zůstala stát a dívala se, jak nastartoval, vymanévroval z parkoviště a vyjel do ulice. Když ji míjel, zvedla ruku k rameni a mírně a plaše mu zamávala. Hooper vystrčil ruku z okna a opětoval pozdrav. Pak zabočil za roh a zmizel. Sevřel ji strašný a bolestivý smutek. Víc než kdy předtím si uvědomovala, že její život - alespoň nejlepší část - je dávno pryč. A toto vědomí vyvolávalo pocit viny, neboť to považovala za důkaz, že je nedokonalou matkou a neuspokojivou manželkou.
Nenáviděla svůj život, a proto nenáviděla i sebe. Vzpomněla si na sloku písně, kterou si Billy často přehrával: prodal bych všechny své zítřky za jediný včerejšek. Chtěla by i ona uzavřít takový obchod? Nevěděla. K čemu si s tím lámat hlavu? Včerejšky jsou
nenávratně pryč. Propadly se do bezedné šachty. Ani jiskřičku bohatých včerejšků, ani zákmit jejich radosti už nikdy nepřivolá nazpět. Představa Hooperovy usměvavé tváře jí prolétla myslí. Zapomeň na to, poroučela si. Je to hloupé. A ještě horší než hloupé. Člověk tím ubližuje sám sobě.
Přešla ulici a nasedla do vozu. Když vjížděla do proudu vozidel, zahlédla Larryho Vaughana. Stál na rohu. Bože, napadlo ji, on vypadá tak smutně, jako já se cítím.
Přišel víkend podobný svým klidem víkendům na sklonku léta.
Na uzavřených plážích patrolovali policisté a Amity se prakticky vylidnilo. Hooper křižoval s lodí Bena Gardnera při pobřeží, ale jediné známky života, které ve vodě zpozoroval, byla hejna malých návnadových ryb a jedno menší hejno zlaků. Celou neděli strávil v East Hamptonu. Tam se pláže hemžily lidmi. Co kdyby se tak náhodou, pomyslil si Hooper, žralok objevil v místě, kde se koupe taková spousta lidí. Byl skoro přesvědčený, že se ryba vrátila do hloubek, a ten večer to oznámil Brodymu.
"Jak to vysvětlíte?" zeptal se Brody. "Není po ní ani stopy," vysvětloval Hooper. "Je tu hojnost jiných ryb. Kdyby se tady někde potuloval velký bílý žralok, ryby by se odtud klidily. To je zkušenost všech potápěčů. Kde se objeví žralok, je voda nepřirozeně klidná a bez života." „Mě jste nepřesvědčil," tvrdil Brody. „Alespoň ne natolik, abych dal zpřístupnit pláže. Ještě ne!" Dobře si uvědomoval, že po víkendu, který proběhl bez jakékoli nehody, může očekávat nátlak. Vaughan, ostatní majitelé realitních kanceláří a obchodníci ho budou nutit, aby pláže otevřel. Skoro litoval, že Hooper rybu neviděl. Alespoň by měl jistotu. Takto mu zbývaly jen negativní důkazy a to nebylo pro jeho policajtskou mysl postačující. V pondělí odpoledne seděl Brody ve své kanceláři, když mu Bixby oznámil, že má na drátě Ellen.
„Promiň, že vyrušuji," řekla. "Chtěla jsem ti něco navrhnout.
Co bys řekl večírku pro několik přátel?" "Proč, prosím tě?" "Jen tak. Pozveme někoho na večeři. Už se ani nepamatuju, kdy jsme naposledy měli hosty." "Taky si nevzpomínám." řekl Brody, ale lhal. Velmi dobře si pamatoval poslední večeři, pořádanou před třemi roky pro známé,
jen proto, že se Ellen snažila oživit staré vztahy k letním hostům. Pozvala tehdy tři manželské páry. Byli to dost milí lidé, ale zábava byla škrobená, nucená a chvílemi i trapná. Brody a jeho hosté marně hledali společnou základnu, nějaké společné téma, o kterém by mohli vzájemně mluvit. Marně. Hosté se pak začali bavit mezi sebou a s blahosklonnou zdvořilostí přibrali do hovoru i Ellen. Měla příležitost říct jen: „Ach ano, vzpomínám si." Znervózněla a zneklidněla. Sotva hosté odešli, umyla nádobí a opakovala dvakrát za sebou: „Že to byl hezký večer, vid?" Pak se zavřela v koupelně a plakala. "Co si o tom myslíš?" ptala se.
„Nevím. Snad děláš správně, že chceš někoho pozvat. Koho máš na mysli?" "V první řadě bych myslela Matta Hoopera." „Proč? Večeří v hotelu Abelard, nebo ne? V ceně pokoje je započítaná i strava." „O to nejde, Martine. To přece víš. Je ve městě sám a kromě toho je velmi milý." „Jak to víš? Netušil jsem, že ho znáš." "Copak jsem ti to neříkala? Srazila jsem se s ním v pátek u Alberta Morrise. Určitě jsem ti o tom vyprávěla." „Nevyprávěla, ale to je ted lhostejné. Co dál?" "Ukázalo se, že je bratrem Davida Hoopera, kterého jsem znávala. Pamatuje se na mne mnohem líp než já na něho. Je ovšem o mnoho let mladší." "Hm, hm. Na kdy ten mejdan plánuješ?" „Pomýšlela jsem na zítřejší večer. Nebude to žádný mejdan, ale důstojná večeře pro několik milých lidí... snad šest až osm." „Přijdou, když jim to oznámíš teprve dneska?" „Ale ano, přijdou. Ve všední dny tady lidé nemají nic na práci. Někteří hrají bridž a to je asi tak všechno." „Jak vidím," poznamenal Brody, "máš v úmyslu pozvat letňáky. " „Přesně. Matt se mezi nimi bude cítit volnější. Co myslíš, mám pozvat Baxterovy? Je s nimi dobrá zábava?" „Nevzpomínám si, že bych je znal." "Hlupáčku, znáš přece Clema a Cici Baxterovy. Ona bývala za svobodna Cici Davenportová. Bydlejí blízko Skotské pláže. Clem je teď tady na dovolené. Dnes ráno jsem ho viděla na ulici." "Tak to s nimi zkus, když myslíš." "Koho ještě?" „Někoho, s kým bych si mohl promluvit. Co Meadowsovi?" „Matt Harryho přece už zná."
"To nevadí. Nezná jeho ženu. Dora je natolik povídavá, že zábava neuvázne ani na okamžik." „Dobře. Počítám, že trocha domorodého koloritu večírku neuškodí. Harry ví o všem, co se tady i v okolí semele." „Nemínil jsem pozvat Meadowsovy jen proto, aby dodali tvému večírku domorodý kolorit. Jsou to naši přátelé," řekl Brody ostře.

"Vím. Nic zlého jsem tím nemyslela." „Jestli hledáš domorodý kolorit, tak se v noci podívej na druhou půlku postele." „Já vím, Martine. Omluvila jsem se ti." "Co říkáš, neměli bychom pro Hoopera pozvat nějaké děvče?
Měla bys mu najít hezkou mladou společnici." Než Ellen odpověděla, uběhlo několik vteřin. „Jestli myslíš..." "Osobně mi na tom houby záleží. Jen mi napadlo, že by se mnohem líp bavil, kdyby měl vedle sebe hezké stvoření, přibližně svého věku." "Tak mladý zase není, Martine, a my nejsme tak moc staří. Ale buďsi. Poohlédnu se po nějakém děvčeti, které by vyhovovalo." „Na shledanou," ukončil Brody rozhovor a zavěsil. Cítil zvláštní sklíčenost. V tom večírku viděl něco zlověstného. Jistotu sice neměl, ale čím déle na to myslel, tím silněji podezíral Ellen, že chystá novou kampaň, jak se dostat zpět do světa, ze kterého ji odvedl. Tentokrát si našla páku, se kterou si pomůže, a tou pákou bude Hooper.
Následující večer se Brody vrátil domů něco málo po páté. Ellen upravovala v jídelně stůl. Brody ji políbil na tvář a řekl: „Ani nevím, kdy jsem tohle stříbro viděl naposledy." Šlo o svatební dar Elleniných rodičů.
"Trvalo mi celou věčnost, než jsem to všechno vycídila." „A podívejme se! Copak je tohle?" žasl Brody a pozvedl vinnou skleničku tvaru tulipánu. "Kdes k tomu přišla?" „Koupila. " „Za kolik?" Brody postavil sklenku zpět na stůl.
„Lacino," řekla. Složila ubrousek a položila ho úhledně pod vidličku a salátový příbor. "Tak za kolik?" „Za dvacet dolarů celý tucet." "Když pořádáš večírek, tak na nějaký ten dolar nekoukáš, co?" "Už jsme neměli jedinou slušnou sklenici," bránila se. „Poslední se rozbila před několika měsíci, když Sean vrazil do příborníku. " Brody spočítal talíře, uchystané na stole.
„Jenom šest?" zeptal se. "Jak to?" "Cici telefonovala, že nemohou přijít. Clem jel obchodně do New Yorku a ona jela s ním. Zůstanou tam přes noc." Její hlas měl křehkou lehkost a vyznívala z něj nucená bezstarostnost. "To je škoda." Neodvažoval se dát otevřeně najevo, že ho to ve skutečnosti těší. "Sehnala jsi pro Hoopera nějakou šťabajznu?"
„Daisy Wickerovou. Pracuje u firmy Gibby. Bibeloty, víš. Je milá. " "V kolik přijdou?" „Meadowsovi a Daisy v půl osmé. Matthewa jsem pozvala na sedmou." „Myslel jsem, že se jmenuje Matt." "To je starý žert, který mi sám připomněl. Když byl malý, říkala jsem mu Matthew. Přijde o něco dřív, aby měli naši hoši příležitost se s ním seznámit. Budou jím nadšeni." Brody pohlédl na hodinky.
„Nepřijdou-li do půl osmé, nedostaneme se k jídlu dřív než v půl deváté nebo dokonce v devět. Do té doby padnu hladem. Udělám si nějaký sendvič." Zamířil ke kuchyni.
„Moc se nenacpi!" zavolala za ním Ellen. "Večeře bude úžasná. " Brody do sebe vtáhl kuchyňské aróma. Na stole uviděl několik hrnců a balíčků. Zeptal se.
"Co vaříš?" "Speciálně upravené jehněčí. Doufám, že neprovedu nic hloupého a nezpatlám to." „Hm, voní to pěkně," pochvaloval si. "Co je tohle za blivaninu?
Mám to vyhodit a hrnec umýt?" Ellen se ozvala z pokoje.
„Jaká blivanina? Kde?" "V tom hrnci u dřezu." "Cože! Všemohoucí bože!" vykřikla Ellen a běžela do kuchyně.
„Neopovažuj se to vyhodit." Pak si všimla, že se směje. "Ty jeden lotře." Plácla ho do zad." "Vždyť je to polévka." "Víš určitě, že je to k jídlu?" škádlil ji. "Vypadá to jako lepidlo. " "To je v pořádku, rejpale." Brody potřásl hlavou.
„Kamarád Hooper bude litovat, že se nenavečeřel v hotelu." „Jen počkej, až ji ochutnáš. Pak změníš názor." "Snad, jestli se toho dočkám." Se smíchem šel k lednici. Chvíli tam štrachal a pak vytáhl salám a sýr. Otevřel si pivo a zamířil do obýváku. „Pustím si zprávy, než to sním. Potom se vykoupám a obléknu."
"Čisté prádlo máš na posteli. Měl by ses oholit. Máš hrozné strniště jako vždycky kolem páté odpoledne." „Panebože, kdopak to k nám vlastně přijde na večeři? Snad ne princ Filip a Jackie Onassisová?" "Chci, abys byl hezký." Pět minut po sedmé zazvonil zvonek a Brody šel otevřít. Měl na sobě modrou košili, modré kalhoty od uniformy a černé kožené střevíce. Vyhlížel čistý a svěží. Ellen ho pochválila: „Jsi ješák." Sotva otevřel dveře a spatřil Hoopera, měl pocit, že je pomačkaný a nevhodně oblečený. Hooper měl modré džínsy do zvonu, na bosých nohou tenisky a červenou košili se znakem krokodýla na prsou. Byl to stejnokroj mladých a bohatých amitských letňáků.
„Dobrý večer," řekl Brody. „Pojďte dál." „Dobrý večer," Hooper natáhl pravici a Brody mu ji stiskl.
Ellen vyšla z kuchyně. Nastrojila se do dlouhé květované sukně a modré hedvábné blůzky. Na nohou měla nové lodičky. Kolem hrdla si ovinula šňůru kultivovaných perel - svatební dárek od Brodyho. "Jsem ráda, že jste přišel, Matthew," řekla.
„Děkuji za pozvání," odvětil Hooper a stiskl podávanou ruku.
„Lituji, že nevyhlížím dost důstojně, ale kromě pracovního obleku jsem si s sebou nic nepřivezl. No, ale jsem čistý."
„Nebuďte bláhový," usmála se Ellen. "Vypadáte skvěle.
Červená barva vám jde k vlasům i k opálené pleti." Hooper se zasmál a otočil se k Brodymu.
"Smím Ellen něco dát?" „Jak to myslíte?" zeptal se Brody. Co chce Hooper dát jeho ženě? Polibení? Krabici bonbónů? Nebo ránu do nosu? „Dárek. Nic pozoruhodného. Jen něco, co jsem jednou náhodou získal." "Tak si poslužte," souhlasil, stále ještě v rozpacích nad Hooperovou otázkou.
Hooper zalovil v kapse a vytáhl malý balíček zabalený do jemného papíru. Podal ho Ellen.
„Pro hostitelku," řekl, "aby mi odpustila nedbalé oblečení." Ellen se zachichotala a opatrně rozbalovala balíček. To, co bylo uvnitř, vypadalo na první pohled jako nějaký amulet nebo přívěsek - asi dva až tři centimetry dlouhý.
„Roztomilé," poznamenala. "Co je to?" „Žraločí zub," vysvětlil Hooper. "Zub žraloka tygřího, abych to upřesnil, zasazený do stříbra." "Odkud to máte?" „Z Macaa. Vyslali mě tam před dvěma lety. V malé zastrčené ulici jsem objevil krámeček, kde droboučký Číňan trávil život leštěním žraločích zubů. Zasazoval je do stříbrných návěsů s ouškem. Prostě jsem nemohl odolat." „Macao," vzdychla Ellen. „Nedovedla bych to místo ukázat na mapě ani zanic. Musí být kouzelné." Brody řekl: „Je to blízko Hongkongu." "Správně;" potvrdil Hooper. "V každém případě se k těmto věcičkám pojí pověra: kdo vlastní žraločí zub, bude ochráněn před žraločím kousnutím. Za daných okolností si myslím, že je to vhodný dárek." „Ano, to je, " souhlasila Ellen. „Máte taky jeden pro sebe?" „Mám, ale nevím, kde ho nosit. Nemám rád nic na krku a vstrčit si žraločí zub do kapsy kalhot znamená riskovat dvě věci: že vás bodne do stehna nebo najdete v

kalhotách důkladnou díru. Právě tak bych mohl mít v kapse otevřený nůž. V mém případě je důležitější praktičnost než pověry, alespoň v době, kdy jsem na suché zemi." Ellen se zasmála. Obrátila se k Brodymu.
„Martine, mohu tě poprosit? Běž nahoru a přines mi z mé šperkovnice ten stříbrný řetízek. Zavěsím si dárek od Matthewa na krk hned teď." Hooperovi řekla: "Člověk nikdy neví, nesetká-li se se žralokem i při večeři." Brody mířil právě ke schodišti, když za ním Ellen zavolala: „A pošli dolu chlapce!" Když Brody zahýbal nahoře za roh, slyšel svou ženu:
„Mám takovou radost, že vás zase vidím." Vstoupil do ložnice a usedl na pelest postele. Zhluboka se nadýchl a sevřel a opět rozevřel pravou pěst. Bojoval proti zlosti a zmatku a prohrával. Cítil se ohrožený. Měl pocit, jako by do jeho domu vnikl nějaký vetřelec, vybavený drobnými, skoro nepostřehnutelnými zbraněmi, které výborně ovládal: měl hezký vzhled, mládí a punc velkého světa a především zde bylo hodně společného s Ellen. Brody věděl, že se jejich vztah zrodil v době, po které jeho žena stále ještě touží. Nejprve si myslel, že Ellen chce využít známosti s Hooperem, aby udělala dojem na letní hosty. Teď cítil, že chce-li Ellen udělat na někoho dojem, pak je to Hooper. Nevěděl proč. Snad se mýlí. Vždyť se Ellen s Hooperem kdysi znali. Třeba poměr dvou dávných přátel zveličuje. Patrně se oba snaží navázat tam, kde přestali. Byli však opravdu přátelé?
Hooper je přece o deset let mladší než Ellen, nebo téměř o deset let. Dalo se tenkrát mluvit o přátelství? Prostě se znali a to ještě velmi málo. Proč tedy Ellen předvádí tohle přemrštěné a nepřirozené divadlo? Znevažuje sebe i jejich společný život. Svým postojem snižuje Brodyho, protože se snaží o jakési nedbalé popření jejich společného života. „Do prdele s tím," ulevil si hlasitě. Vstal, otevřel zásuvku prádelníku a přehazoval obsah. Vydoloval Elleninu šperkovnici a vzal z ní stříbrný řetízek. Zásuvku zavřel a vyšel do haly. Vstrčil hlavu do pokoje chlapců a zavolal:„Družstvo, za mnou!" Ellen a Hooper seděli každý v jednom rohu gauče. Ellen právě říkala:"Třeba se vám nelíbí, že vám říkám Matthew." Hooper se smál. „Naopak. Přináší to staré vzpomínky. Vzdor tomu, co jsem vám onehdy řekl, nejsou všechny tak špatné."
Onehdy? myslel si Brody. V železářství? To musela být nějaká rozmluva!
„Prosím, " řekl a podával jí řetízek. „Děkuji." Sejmula perly a hodila je na kávový stolek. "A teď mi, Matthew, ukažte, jak se to nosí." Brody sebral sňůru perel ze stolku a vstrčil ji do kapsy.
Hoši přišli seřazeni jeden za druhým. Byli oblečeni ve sportovních košilích a dlouhých kalhotách. Ellen stiskla sponku na řetízku, usmála se na Hoopera a řekla: „Pojďte sem, chlapci. Seznamte se s panem Hooperem. Tohle je Billy, čtrnáct let." Billy potřásl Hooperovi rukou. „A tady je Martin junior, dvanáctiletý. Nakonec Sean, devět let - skoro devět. Pan Hooper je oceánograf."
"Vlastně ichtyolog," dodal Hooper. "Co je to?" zeptal se Martin junior. "To je zoolog, který se specializuje na život ryb." "Co dělá zoolog?" "Studuje zvířata," vysvětloval Bill.
"Správně," řekl Hooper.
„Přijel jste chytit žraloka?" ptal se malý Sean. "Snažím se ho najít," odvětil Hooper. „Možná že tady už dávno není."
"Už jste někdy chytil žraloka?" "Chytil, ale ne tak velikého, jako je ten váš." Sean se zeptal:
"Snášejí žraloci vejce?" "Výborná otázka, mladý muži," pochvaloval si Hooper, "ale velmi složitá. Někteří žraloci vejce mají, ale rozhodně je nesnášejí jako slepice." Ellen se vložila do hovoru. „Nechte pana Hoopera vydechnout, chlapci."
Otočila se k Brodymu: ..Martine, dones nám něco k pití." ..Jistě. Co to má být?" „Džin s tonikem pro mne," ozval se Hooper.
„A ty, Ellen?" ..Copak bych si tak dala? Myslím, že trochu vermutu sledem." Mami," řekl Bili. ..Co to máš na krku?"
..Žraločí zub, drahoušku. Od pana Hoopera." ..To je světový. Smím si ho prohlédnout?" Brody odešel do kuchyně. Likéry byly ve skříňce nad dřezem. Dvířka se nedala otevřít. Zatáhl za kovové držadlo a zůstalo mu v ruce. Bezmyšlenkovitě je zahodil do nádoby na odpadky. Vzal ze zásuvky šroubovák a dvířka vypáčil. Vermut! Jakou má, k čertu, ta láhev barvu? Nikdo u nich jakživ nepil vermut s ledem. Ellen pívala zřídkakdy a to jen žitnou nebo zázvorové pivo. Aha, bude to asi ta zelená vzadu. Brody popadl láhev, odšrouboval uzávěr a přičichl. Páchlo to po levném víně, které se kupovalo za šedesát devět centů za půllitr.
Smíchal nápoje. Pro sebe žitnou se zázvorovým pivem. Ze zvyku začal žitnou odměřovat likérovou sklenkou. Pak si to rozmyslel, naplnil si sklenici až do třetiny, dolil zázvorovým pivem, vhodil tam několik kostek ledu a sáhl po dalších dvou sklenicích.
Jediný možný způsob, jak odnést v jedné ruce všechny tři do obývacího pokoje, byl uchopit jednu palcem a třemi prsty, druhé dvě opřít o tu první a držet je v rovnováze tím, že do jedné z nich ponoří ukazováček. Upil ze své sklenice a vrátil se do obývacího pokoje.
Bili s Martinem se vmáčkli na gauč mezi matku a Hoopera.
Sean seděl na podlaze. Brody slyšel Hoopera vyprávět něco o praseti a Martin poznamenal: ..Prima." ..Tady," řekl Brody a podal Hooperovi sklenici. Tu, ve které namočil prst, dal Ellen.
..Spropitné nedostanete, příteli," řekla. „Ještě štěstí, že ses nerozhodl pro kariéru číšníka." Brody se na ni podíval a v duchu uvažoval o řízné odpovědi, ale pak si to rozmyslel.
..Promiňte, vévodkyně." Otočil se a zeptal se Hoopera. ..Je to drink podle vaší chuti?" ..Děkuji. Je výborný." ..Matt nám vyprávěl, jak chytil žraloka a ten měl v sobě celé prase," poznamenala Ellen.
..Opravdu?" divil se Brody. Posadil se na židli proti gauči.
..To není všechno, tati," pokračoval Martin junior. „Měl v břiše i roli dehtového papíru." „A lidskou kost," doplnil Sean.
..Řekl jsem, že vypadala jako lidská kost," opravil ho Hooper.
„Nemohli jsme to přesně poznat. Mohlo to být právě tak hovězí žebro. " „Myslel jsem, že vědci takové věci rozpoznají na místě," řekl Brody. „Ne vždycky. Zvláště, když jde jen o část kosti." Brody se dlouze napil a zabručel: „Aha." ..Tati," ozval se Billy. ..Víš, jak zabíjejí žraloka delfíni?" „Puškou?" „Nedělej si legraci. Utlučou ho k smrti. Pan Hooper to říká."

„Hrozné," poznamenal Brody a vyprázdnil sklenici. „Dám si ještě jednu. Kdo chce taky?" ..Ve všední den!" namítla Ellen. "Hrůza!" „Proč ne? Nepořádáme přece opravdický dýchánek každý večer." Zvedl se, aby šel do kuchyně, ale zazvoněni ho zastavilo.
Otevřel dveře a uviděl Doru Meadowsovou, malou a křehkou, oblečenou jako obvykle do tmavomodrých šatů, se šňůrou perel kolem hrdla. Brody se podíval na děvče, které stálo za Dorou, a usoudil, že je to zřejmě Daisy Wickerová. Vysoká, štíhlá dívka s rozpuštěnými rovnými vlasy. Měla kalhoty a sandály a nebyla ani trochu nalíčená. Za ženami se tyčil objemný Harry Meadows. „.Nazdar vespolek," vítal je Brody. „Pojďte dál." „Dobrý večer, Martine," řekla Dora Meadowsová. „Potkali jsme slečnu Wickerovou na pěšině." ..Šla jsem pěšky," vysvětlovala dívka. "Je tak krásně." „Dobře, dobře. Vstupte, prosím. Jsem Martin Brody." " „Znám vás. Viděla jsem vás v policejním voze. Máte zajímavé povolání. " Brody se zasmál.
„Povídal bych vám o něm, ale asi byste přitom usnula." Zavedl je do obývacího pokoje a představováni nechal na Ellen.
Zeptal se, co budou pít. Bourbon se sodou pro Harryho, sodovku s kouskem citrónu pro Doru a džin s tonikem pro Daisy Wickerovou. Nejprve namíchal čerstvý drink pro sebe. Srkal ho, zatímco připravoval nápoje pro ostatní. Než s tím byl hotov, byla jeho vlastní sklenice do poloviny prázdná. Dolil obsah žitnou a přidal zázvorové pivo.
Nejdřív donesl pití Doře a Daisy a pak se vrátil do kuchyně pro své a Meadowsovo. Než se připojil ke společnosti, ještě jednou si důkladně lokl. Vtom vstoupila do kuchyně Ellen a přistihla ho.
„Nemyslíš, že bys měl trochu při brzdit?" zeptala se.
„O mne se nestarej. Je mi blaze." „Jako hostitel nejsi zrovna na výši." „Ne? Myslel jsem, že jsem okouzlující." "Sotva. " Usmál se na ni a řekl: „Nepovídej," ale v tom okamžiku si uvědomil, že má Ellen pravdu. Raději s tím pitím přestane.
Vrátil se do pokoje. Chlapci již odešli nahoru. Dora Meadowsová seděla na gauči vedle Hoopera a bavila se s ním o jeho práci ve Woods Hole. Meadows na židli proti nim tiše poslouchal. Daisy Wickerová stála sama na druhé straně pokoje u krbu a rozhlížela se kolem sebe s neurčitým úsměvem. Brody podal Harrymu sklenici a přistoupil k Daisy. "Usmíváte se, " poznamenal.
„Ani o tom nevím." „Patrně myslíte na něco veselého." „Ne, to ne. Něco mě zaujalo. Nikdy dřív jsem nebyla v domě policejního úředníka." "Co jste čekala? Mříže na oknech? Strážníka přede dveřmi?" „Nic takového. Byla jsem jen zvědavá." "Co jste vypozorovala? Vypadá to tady jako v každém jiném domě. " „Možná... trochu." "Co tím chcete říct?" „Nic." Napila se a dodala: "Líbí se vám vaše povolání?" Brody nemohl poznat, jestli v té otázce bylo nebo nebylo nepřátelství.
„Líbí," odvětil. „Je to dobrá práce a má svůj účel" „Jaký účel?" „Jak to myslíte?" zeptal se podrážděně. "Chráníme zákony země. " „Nemíváte někdy pocit odcizení?" „Proč bych se měl, k čertu, cítit odcizený? Od čeho?" "Od lidí. Míním tím, že jediná věc, která ospravedlňuje vaši existenci, je říkat lidem, co nemají dělat. Necítíte se trochu nenormální?" Na okamžik si myslel, že si ho dobírá, ale dívka se ani neusmála, ani neodvrátila pohled od jeho očí.
„Ne, rozhodně se necítím nenormální," řekl. "Nechápu, proč bych se měl cítit míň normální než vy, která pracujete v tom vašem..., jak tomu říkáte?" "Bibelot. " "Co vlastně prodáváte?" „Prodáváme lidem jejich minulost. Uklidňuje je to." "Co myslíte tou minulostí?" "Starožitnosti. Většinou je kupují lidé, kteří nenávidí svou přítomnost a potřebují se opřít o bezpečí minulosti. Ne-li o svou, tedy o minulost jiných. Jak je koupí, stanou se jejich minulostí.
Pro vás je to taky určitě důležité, řekla bych." "Co? Ta minulost?" „Ne, to bezpečí. Není to taky jeden ze závažných úkolů policisty?" Brody se podíval přes pokoj a všiml si, že Meadowsova sklenice je prázdná. "Omluvte mě," otočil se k Daisy. "Musím se starat o ostatní hosty." „Jistě. Hezky jsme si popovídali." Brody vzal Meadowsovu sklenku spolu se svou vlastní do kuchyně. Ellen právě plnila mísu mexickými smaženými brambůrky.
"Kde jsi, k čertu, našla tu holku?" zeptal se. „Někde pod kamenem?" „Koho? Daisy? Pověděla jsem ti přece, kde pracuje." „Mluvilas s ní vůbec někdy?" "Trochu. Dělá dojem bystré a příjemné dívky." „Je to strašidlo. Zrovna taková jako ti mladí, kterým to nandáme, když na nás začnou být na stanici drzí." Smíchal drink pro Meadowse a pak nalil sobě. Vzhlédl a viděl, že z něho Ellen nespouští oči. "Co je s tebou?" zeptala se. „Nemám rád lidi, kteří jsou u mne na návštěvě a urážejí mě." "Vážně, Martine, jsem si jistá, že tě nechtěla urazit. Je prostě přímá a otevřená. Mladí jsou dneska takoví." „No, jestli na mně vyzkouší ještě víc z té své otevřenosti, tak odtud vyletí, to ti povídám." Zvedl sklenice a zamířil ke dveřím.
„Martine...," začala Ellen a Brody se zastavil. „Martine, prosím tě... kvůli mně..." „Neboj se. Všechno bude v pořádku. Víš, jak to říkají v reklamních televizních pořadech: to chce klid." Ujal se i Hooperovy a Daisyiny prázdné sklenky, ale svou už nenaplnil. Pak se posadil a celou dobu, co Meadows vyprávěl Daisy nějaký nekonečný příběh, usrkával ze svého nápoje. Cítil se v pořádku - a věděl, že vydrží-li už do večeře nepít, půjde všechno hladce. V půl deváté přinesla Ellen z kuchyně polévkové talíře a postavila je na stůl.
„Martine, otevřel bys víno, než se ostatní usadí?" "Víno?" "V kuchyni jsou tři láhve. Bílé je v lednici a dvě láhve červeného na stole. Měl bys otevřít všechny tři. Červenému vínu to jen prospěje. " "Ovšem." řekl Brody a vstal. "Proč ne?" „A Martine, tire-bouchin je na stole vedle červeného vína." "Co?" Daisy s důrazem na správnou výslovnost poznamenala: "Správně je tire-bouchon a znamená to vývrtku." Brody si všiml, s notnou dávkou zlomyslnosti, jak se Ellen začervenala. Uchránila ho tím jeho vlastních rozpaků. Našel vývrtku a pustil se do otvírání lahví s červeným vínem. Jednu zátku vytáhl hladce, ale druhá se drobila a kousky korku napadaly do vína. Vzal bílé víno z lednice a při otvírání si lámal jazyk ve snaze vyslovit značku vína: Montrachet. Konečně se mu zdálo, že to vyslovuje správně. Osušil láhev utěrkou a odnesl ji do jídelny.
Ellen seděla na jednom konci stolu, blíže kuchyně. Po její levici byl Hooper, po pravici Meadows. Vedle Meadowse byla Daisy Wickerová, následovala volná židle pro Brodyho a naproti Daisy usedla Dora Meadowsová.
Brody založil levou ruku za záda a stoje za svou manželkou, naléval jí přes rameno do sklenice víno. „sklenka Mount

Ratchet. Ročník 1970. Dobře si na něj vzpomínám. " "Stačí," řekla Ellen a odstrčila hrdlo láhve. „Nedolévej až po okraj." „Promiň." Brody začal nalévat Meadowsovi. Když se zhostil své povinnosti, posadil se. Podíval se na polévku ve svém talíři.
Ostatní hosté již jedli. Nebyl to tedy vtip. Nabral si plnou lžíci.
Polévka byla studená. Vůbec nechutnala jako polévka, ale tak špatná zase nebyla.
„Miluji gazpacho," podotkla Daisy, "ale dá takovou práci, že ji příliš často nedělám." „Hmm," zabručel Brody a nabíral si další lžíci. „Míváte ji často?" „Ne, ne moc často." "Ochutnal jste někdy G a M?" „Nevzpomínám si." „Měl byste. Ovšem, vy byste si asi moc neliboval, protože je to protizákonné. " "Chcete říct, že když to člověk jí, poruší zákon? Jak? Co to vlastně je?"
„Je to polévka gazpacho, ale místo pažitkou se posypává marjánkou. Pak trochu jíte, trochu kouříte, zase trochu jíte a trochu kouříte. Prostě si zařádíte." Brodymu chvíli trvalo, než mu došlo, o čem Daisy mluví, a i když konečně pochopil, hned neodpověděl. Naklonil k sobě talíř, nabral zbytek polévky, vypil své víno naráz a otřel si ústa ubrouskem. Podíval se na Doru, která se na něj sladce usmála, a pak na Ellen, která se rovněž usmívala něčemu, co jí Hooper povídal.
"Opravdu, je to moc dobré," řekla Daisy. Brody byl podrážděný, ale rozhodl se být umírněný strýcovský, natolik umírněný, aby nepohněval Ellen.
"Víte,' začal, „neshledávám..." "Vsázím se, že to Matt už vyzkoušel," prohodila Daisy.
„Možná. Nechápu, co..." Daisy zvýšila hlas a řekla:
„Matte, dovolte." Rozhovor na druhém konci stolu ustal. „Jsem trochu zvědavá. Okusil jste někdy G a M? Mimochodem, paní Brodyová, tohle bylo úžasné gazpacho." „Díky, " řekla Ellen. "Co je to G a M?" „Jednou jsem to zkusil," řekl Hooper, "ale nepřišel jsem tomu na chuť." „Musíte mi prozradit, co to vlastně je?" naléhala Ellen.
„Matt vám to povi," usmála se Daisy, a protože si všimla, že jí chce Brody něco říct, naklonila se k Meadowsovi: „Povídejte mi něco zajímavého ze svého povolání." Brody vstal a začal sbirat polévkové talíře. Když šel s nádobim do kuchyně, pocítil nevolnost. Všechno se s ním zatočilo. Na čele měl pot. Než však uložil talíře do dřezu, nevolnost přešla.
Přišla za ním Ellen. Uvázala si přes sukni zástěru.
„Pomoz mi nakrájet maso." „Jo," souhlasil Brody a hledal v zásuvce porcovaci nůž a vidličku. "Co sis o tom myslela?"
„O čem?!' „O tom krámu G a M. Pověděl ti Hooper, co to je?" "Ovšem. Bylo to k smichu, nemyslíš? Musim přiznat, že to znělo lákavě." „Jak to víš?" „Nikdo neuhodne, co všechno prodebatujeme, když pracujeme v nemocnici. Tumáš, krájej."
Vzala vidlici a vyzvedla maso na prkénko. „Dělej asi dvoucentimetrové plátky, dokážeš-li to. Jako kdybys krájel hovězí." Ta čubka Wickerová měla pravdu v jedné věci, myslel si Brody, když krájel maso. V této chvili se cítim zatraceně odcizený. Od nože odpadl kousek masa a Brody řekl:
„Povídalas, že je to jehněčí, ne?" „A není?" "Vždyť není ani propečené. Podívej se." Zvedl plátek, který právě ukrojil. Byl růžový a uprostřed temně rudý.
"Tak je to správné." „Ale ne, jde-li o jehněčí. Jehněčí maso musíš upéct důkladně." „Martine, věř mi. Je to přesně podle předpisu - upečené jen napolo. Ujišťuji tě, že to bude dobré. Je to speciální jehněčí. " Brody zvýšil hlas. „Ani mi nenapadne jíst syrové maso." "Tiše, proboha. Musíš tak křičet?" Brody řekl chraptivě:
"Tak ho tedy vstrč ještě na chvíli do trouby."
„Ne, je upečené správně. Jestli ho nechceš jíst, nemusíš, ale nepřemluvíš mě, abych ho nepodávala na stůl tak, jak je."
„Pak si to nakrájej sama," Brody pustil nůž i vidličku na prkénko, sebral obě láhve červeného vína a vyšel z kuchyně.
„Malé zdržení, panstvo," oznámil, když přistoupil ke stolu.
"Kuchařka večeři teprve dodělává." Zvedl láhev vína nad jednu z čistých sklenic a dodal: "Rád bych věděl, proč se červené víno nesmí pít ze stejné sklenice jako bílé." „Aby se nesmíchaly dvě různé chutě," vysvětloval Meadows.
„A člověk nedostal větry," dodal Brody. Naplnil šest sklenic a posadil se. Upil a řekl:"Dobré." Pak vyprázdnil sklenici do dna a nalil si znovu. Ellen se vrátila z kuchyně. V rukou nesla prkénko. Položila je na příborník vedle sloupce talířů. Pak šla znovu do kuchyně a přinesla dvě mísy zeleniny.
„Doufám, že to bude dobré. Nikdy předtím jsem to nezkoušela. " "Co to je?" zajímala se Dora Meadowsová. "Voní to nádherně." „Marinované jehněčí. " "Opravdu? Co je v té marinádě?" „Zázvor, sójová omáčka a spousta jiných přísad."
Na každý talíř položila tlustý plátek masa a obložila ho chřestem a zelenými lusky. Podávala talíře Meadowsovi a ten je rozdával kolem stolu.
Když byli všichni obslouženi, Ellen si sedla. Hooper pozvedl sklenku a řekl:
„Připíjím vrchní kuchařce." Všichni zvedli sklenky a Brody dodal: „Ať žije!" Meadows okusil maso, rozžvýkal je a vychutnával. Pak prohlásil:
„Fantastické! Chutná jako nejjemnější svíčková, jenže ještě líp. Báječná příchuť." "Od tebe, Harry, jako od gurmána je to obzvláštní poklona," řekla Ellen.
„Lahodné," chválila Dora. „slib mi, že mi dáš předpis. Harry mi nikdy neodpustí, jestli mu to neuvařím aspoň jednou za týden." "To aby vyloupil banku," poznamenal Brody.
„Ale je to výborné, Martine, nemyslíš?" Brody neodpověděl. Začal žvýkat maso a v tom okamžiku ho přepadla nevolnost. Na čele mu vystoupil studený pot. Měl pocit, že se od svého těla vzdaluje, jako kdyby je ovládal někdo jiný.
Zmocnila se ho panika, neboť přestal vládnout svými údy. Vidlička náhle ztěžkla a na vteřinu měl strach, že mu vyklouzne z prstů a dopadne hlučně na stůl. Sevřel ji v pěsti a držel. Byl si jist, že by nemohl pohnout jazykem, kdyby měl promluvit. Zavinilo to víno.
Určitě to bylo tím vínem. Se značně přehnanou precizností natáhl ruku, aby odstrčil svou sklenici. Táhl prsty po ubruse, aby zmenšil možnost, že sklenici převrhne. Opřel se o opěradlo židle a zhluboka dýchal. Před očima měl mlhu.

Snažil se upřít zrak na obraz nad Elleninou hlavou, ale přitahoval ho pohled na Ellen, bavící se s Hooperem. Kdykoli ho oslovila, dotkla se jeho paže. Lehounce, ale, jak Brodymu připadalo, důvěrně, jako kdyby sdíleli společné tajemství. Neslyšel, o čem se baví druzí. Poslední věc, kterou vnímat, byla, že někdo řekl: "Nemyslíš?" Kdy to bylo? Kdo ho oslovil? Nevěděl. Pohlédl na Meadowse, který hovořil s Daisy. Pak se podíval na Doru a řekl nesrozumitelně: "Ano."
„Povídal jsi něco, Martine?" vzhlédla k němu od talíře. „Ptal ses na něco?" Nemohl promluvit. Chtěl vstát a odejít do kuchyně, ale nedůvěřoval svým nohám. Nedokázal by to. Musel by se něčeho přidržovat. Seď klidně, napomínal se. To přejde.
A přešlo. V hlavě se mu počalo vyjasňovat. Ellen se opět dotkla Hoopera. Slovíčka, doteky. Slovíčka, doteky. .
„Páni, tady je vedro," řekl Brody. Vstal, opatrně přistoupil k oknu a otevřel je. Vyklonil se ven a při tiskl tvář na síť.
"Krásná noc," poznamenal a vzpřímil se. "Myslím, že si přinesu sklenici vody." Šel do kuchyně a zatřásl přitom hlavou. Otočil kohoutek a studenou vodou si opláchl čelo. Naplnil sklenici vodou a vypil ji.
Znovu ji naplnil a znovu vypil. Několikrát zhluboka vydechl, šel zpět do jídelny a posadil se. Pohlédl na svůj talíř. Potlačil záchvěv odporu a usmál se na Doru. "Chce ještě někdo kousek masa?" ptala se Ellen. „Je tady toho dost."
„Dal bych si ještě," ozval se Meadows, „ale dřív nabídněte ostatním. Kdyby bylo na mně, dojedl bych to všechno sám." „A víš, co bys řekl zítra?" zeptal se Brody. "Co?" Brody ztišil hlas a pronesl vážně: "Co to, že mám takovou žízeň a tak těžké břicho, že bych se byl přejedl?" Meadows i Dora se dali do smíchu a Hooper s předstíraným afektem zakvílel: "Ó nikoli, milý vlku, tátu s mámou, pecen chleba,putnu mléka." Pak se rozesmála i Ellen. Všechno bylo v úplném pořádku.
Později, když se podávala kávová zmrzlina, bylo už Brodymu dobře. Vzal si dvakrát a bavil se vesele s Dorou. Usmíval se, když mu Daisy vyprávěla příběh o posledním Dni díkůvzdání, kdy okořenila nádivku do krocana marihuanou.
„Měla jsem tehdy jedinou starost," řekla, "protože moje staropanenská teta volala ráno na Den díkůvzdání a ptala se, jestli může přijít na večeři. Krocan byl už naditý a upečený." "Co se tedy stalo?" zajímal se Brody.
"Snažila jsem se dát jí na talíř nějaký kousek bez nádivky, ale ona o ni důrazně požádala. Tak jsem si pomyslila, vem to ďas a dala jsem jí toho vrchovatou lžíci." "A dál?" "Ke konci večeře se chichotala jako malá holka. Dokonce chtěla tancovat." "Buďte ráda, že jsem přitom nebyl," řekl Brody. "Byl bych vás zavřel za demoralizování starých panen."
Kávu pili v obývacím pokoji a Brody nabízel nápoje. Nabídku přijal jenom Meadows.
"Maličko koňaku, jestli ho máš doma." Brody pohlédl tázavě na Ellen. "Ve skříňce v kuchyni, myslím," řekla. Nalil Meadowsovi koňak a napadlo ho, aby si taky trochu lokl, ale ovládl se. Nepokoušej osud, napomínal se.
Krátce po desáté Meadows zívl a prohlásil: "Doro, myslím, že se zvedneme. Kdybych tady zůstal déle, zklamal bych důvěru svých čtenářů." "Taky bych měla jít," řekla Daisy. „Začínám pracovat v osm. V těchto dnech toho sice moc neprodáme, ale..." „Nejste sama, má milá," vpadl jí do řeči Meadows.
"Vím. Pracujete-li však na procenta, pociťujete to silněji." „No doufejme, že nejhorší už máme za sebou. Aspoň to vyplývá z toho, co jsem se dověděl tady od našeho experta. A dokonce je naděje, že ta bestie už odtáhla." Meadows vstal. „Naděje je a já doufám," řekl Hooper. Rovněž vstal. "Už bych měl taky jít." „Ach, nechoďte!" zvolala Ellen. Promluvila hlasitěji, než měla v úmyslu. Místo zdvořilé žádosti to vyznělo jako vzrušené žadonění. Upadla do rozpaků a rychle dodala: "Chci říct, že není pozdě. Teprve deset." "Vím," řekl Hooper, "ale bude-li zítra příznivé počasí, vstanu časně a půjdu na vodu. Kromě toho tady mám vůz a dovezu Daisy domů. " Daisy poznamenala: "To bude švanda." Jako obyčejně neměl její hlas žádné zabarvení ani tóninu a nic nenaznačoval. "Svezou ji Meadowsovi," odporovala Ellen.
"To je sice pravda, ale já stejně půjdu. Chci se dát do práce časně ráno. Děkuji za pozvání." Rozloučili se u hlavních dveří - povrchními poklonami a hojnými díky. Hooper odcházel poslední, a když vztáhl ruku k Ellen, vzala ji do svých obou a řekla:
„Moc vám děkuji za dárek." „Jsem rád, že se vám líbí." „A děkuji, že jste byl tak vlídný k chlapcům. Byli rádi, že vás mohli poznat." „Já taky. Je to stejně trochu divné. Bylo mi asi tolik, co je teď Seanovi, když jsem vás poznal. Moc jste se od těch dob nezměnila. " „Ale vy jste se změnil." "To taky doufám. Nechtěl bych, aby mi bylo celý život devět."
"Uvidíme vás ještě, než odjedete?" "Určitě. " „Nádherné." Pustila jeho ruku. Popřál Brodymu rychle dobrou noc a přešel ke svému vozu.
Ellen čekala u dveří, dokud poslední vůz neodjel, a potom zhasla venkovní světlo. Bez jediného slova začala sbírat sklenice, šálky a popelníky v obývacím pokoji.
Brody zanesl talíře do kuchyně, naskládal je do dřezu a řekl:
"Všechno šlo dobře, nemyslíš?" Mluvil jen aby řeč nestála.
"Ty na tom zásluhu nemáš."
"Cože?" "Byl jsi hrozný." „Já?" Zuřivost jejího útoku ho upřímně překvapila. „Připouštím, bylo mi několik minut špatně od žaludku, ale nemyslel jsem si..." "Od začátku večera až do konce ses choval nemožně."
"To jsou blbosti." „Nekřič. Vzbudíš děti." "To je mi jedno. Nedovolím, abys tady stála a odreagovávala si na mně svou vlastní otrávenost. Vlastně mi říkáš, že stojím za hovno. " Ellen se hořce usmála. "Vidíš? Už zas." "Co už zas? O čem mluvíš?" „Nechci se o tom bavit." Jak si přeješ. Ty se o tom nechceš bavit! Jo, přiznávám, že jsem se s tím zatraceným masem zmýlil. Neměl jsem se rozčilovat. Omlouvám se ti. Teď..." "Řekla jsem, že se o tom bavit nebudu." Brody byl připraven na hádku, ale couvl. Byl natolik střízlivý, aby si uvědomil, že jeho jedinými zbraněmi jsou hrubost a narážky a že Ellen nemá daleko k slzám. Slzy, ať už prolévané při vzrušení nebo ve zlosti, ho uváděly do rozpaků. Řekl tedy:
„Já to tak nemyslel." Odešel z kuchyně a vystoupil po schodišti. Když se v ložnici svlékal, napadlo ho, že příčinou celé nepříjemnosti, zdrojem všeho zmatku je ta ryba. Bestie bez mozku, kterou v životě neviděl. Nad komičností té myšlenky se musel usmát. Vlezl do postele a sotva se dotkl hlavou polštáře, upadl do bezesného spánku.
Na jednom konci mahagonového pultu baru U rozpustilého mědvěda seděl nějaký mladík s dívkou a pili pivo.

Mládenec byl synem místního lékárníka. Bylo mu osmnáct.
„Jednou mu to budeš muset říct," prohlásilo děvče.
"To vím, ale až mu to řeknu, bude zuřit." „Nebyla to tvoje vina." "Víš, co mi poví. Že to musela být moje vina. Že jsem určitě něco provedl, jinak by si mě byli nechali a vyhodili někoho jiného. " "Vyhodili spoustu mladých." „A hodně si jich nechali." "Co rozhodovalo o tom, kdo zůstane a kdo půjde?" „Neříkali. Povídali jen, že nebudeme mít tolik hostů, aby mohli udržovat tak četný personál, takže někteří musí odejít. Starý pán vyletí z kůže."
„Nemohl by tam zavolat? Určitě někoho zná. Kdyby řekl, že opravdu potřebuješ peníze, abys mohl studovaL." "To neudělá. Je to jako žebrání." Mládenec dopil své pivo.
„zbývá mi jenom jediná věc: drogy." „Michale, prosím tě, nedělej to. Je to nebezpečné. Mohli by tě zavřít. " „Mám na vybranou?" řekl mladík trpce. "Buď studovat, nebo jít do basy." "Co bys řekl otci?"
„Nevím. Možná mu řeknu, že prodávám řemeny." Brody se probudil vyburcován neurčitým varovným signálem. Natáhl paži, aby se přesvědčil, že Ellen leží vedle. Nebyla tam.
Posadil se a uviděl ji sedět na židli u okna. Do okenních skel bil déšť. Slyšel, jak vítr bičuje listy stromů.
"Všivý den," poznamenal. Ellen neodpověděla. Zamyšleně pozorovala kapky deště, klouzající po skle. „Jak to, žes tak brzo vstala ?" „Nemohla jsem spát." Brody zívl. „zato já spal jako dudek." "Tomu se nedivím." „Ach bože, už zase začneme?" Ellen potřásla hlavou.
„Ne, je mi líto. Nic jsem tím nemyslela." Vypadala skleslá a smutná.
"Co je s tebou?" „Nic. " „No, jak myslíš." Brody vylezl z postele a šel do koupelny. Když se oholil a oblékl, seběhl dolů do kuchyně. Chlapci právě končili snídani a Ellen mu smažila vejce.
"Copak budete dělat v tom psím počasí, mládeži?" zeptal se.
"Vyčistím sekačku na trávu," řekl Billy. V létě si totiž přivydělával u místního zahradníka. "Tyhle deštivé dny mě štvou." „A co vy dva?" obrátil se na Martina juniora a Seana.
„Martin jde do klubu," odpověděla Ellen, „a Sean bude celý den u Santosů." „A ty?" „Mám celodenní službu v nemocnici. To mi připomíná, Martine, že nebudu v poledne doma. Můžeš si zajít na oběd ve městě?" ‚Jistě. Nevěděl jsem, že máš ve středu službu až do večera." „zpravidla nemám, ale jedna z děvčat onemocněla a slíbila jsem, že to vezmu za ni." „Jo tak." "K večeři se vrátím včas." " Výborně. " „Mohl bys odvézt Martina a Seana, až pojedeš do práce? Cestou do nemocnice chci ještě něco nakoupit." „Bezevšeho. " „stavím se pro ně na zpáteční cestě." Brody a oba mladší chlapci odešli z domova první. Po nich odjel na kole Billy, zabalený od hlavy k patě do nepromokavého overalu.
Ellen se podívala na kuchyňské hodiny. Bylo za pět minut osm.
Příliš časně? Snad, ale lépe chytit ho teď, než někam odejde a příležitost bude ztracená. Natáhla před sebe pravou ruku a snažila se zamezit chvění prstů. Nervózně se usmála a zašeptala: "Ty jsi nějaká hrdinka." Šla nahoru do ložnice a posadila se na postel. Vzala do ruky zelený telefonní seznam a vyhledala číslo hotelu Abelard Arms. Dotkla se přístroje, okamžik zaváhala, ale pak zvedla sluchátko a vytočila číslo. „Abelard Arms." „Prosím pokoj pana Hoopera. Pana Matta Hoopera." "Okamžik, prosím. Hooper. Tady je to. Čtyři nula pět. Spojím vás. " Ellen slyšela zazvonit telefon jednou a pak znovu. Srdce jí hlasitě bušilo a viděla, jak jí na pravém zápěstí tepe puls. zavěs, říkala si, zavěs, dokud je čas.
„Haló," ozval se Hooper.
Napadlo ji, že má třeba v pokoji Daisy Wickerovou.
"Haló," opakoval.
Ellen polkla a řekla:
"To jsem já... chci říct Ellen." „zdravím vás." „Doufám, že jsem vás neprobudila." "Vůbec ne. Právě jsem se chystal jít na snídani. „Dobře. Den není moc hezký, co myslíte?" „Není, ale mně to nevadí. Jsem rád, že jsem si mohl přispat. To je pro mne nevídaný luxus."
„Můžete... můžete dnes na vodu?" „Právě jsem o tom uvažoval. Určitě nemohu dělat nic užitečného. " Ellen mlčela. Bojovala se závratí, která se jí zmocnila. Jen do toho, povzbuzovala se. Zeptej se ho.
„Myslela jsem si," začala, ale přerušila se. "Chtěla jsem vám poděkovat za překrásný amulet."
„Za málo. Jsem rád, že se vám líbí. Já bych měl poděkovat vám za včerejší večer. Měl jsem se ohromně." „Já taky... my všichni. Jsem ráda, že jste přišel. Připomnělo mi to staré časy." „Ano?" Teď, řekla si. Udělej to. Pustila se do toho a slova jí klouzala ze rtů. "Chtěla jsem vědět, jestli dnes budete pracovat, jestli můžete vyplout s lodí nebo tak. Ráda bych věděla, jestli budete... jestli byste byl... jestli byste měl čas tak kolem poledne." „Kolem poledne?" „Ano. Jestli nemáte na práci nic jiného. Napadlo mě, že bychom mohli jít společně na oběd." „My? Míníte tím sebe, šéfa a mě?"
„Ne, míním tím jen nás dva. Martin jí obvykle u sebe v kanceláři. Nerada bych narušila vaše plány. Možná že máte jiný program. " „Ne, ne. To je v pořádku. A proč ne? Dobře tedy. Jak si to představujete?" „Znám kouzelné místo v Sag Harbor. U Banneru. Znáte to tam?" Doufala, že nezná. Ani ona tam jakživa nebyla. Nikdo ji tam tedy nepozná. Slyšela jenom, že je to tiché a klidné mlsto.
"Tam jsem nikdy nebyl," řekl Hooper. "Sag Harbor? To je dost z ruky, ne?" „Není to tak zlé. Takových patnáct dvacet minut. Můžeme se setkat až na místě." „Jsem vám k dispozici v kteroukoli hodinu." "V půl jedné tedy, ano?" „Dobře. V půl jedné. Na shledanou." Ellen zavěsila. Ruce se jí pořád chvěly vzrušením. Měla pocit, že se vznáší. Všechny její smysly jako by ožily a byly neuvěřitelně bystré. Pokaždé, když se nadechla, vychutnávala vůně a pachy kolem sebe. V uších jí zvonila symfonie malého domu - praskot, šelest a drobné bušení. Cítila svou ženskost silněji než v posledních létech. Byl to pocit teplý, vlhký, rozkošný a trochu nepohodlný.
Šla do koupelny a osprchovala se. Oholila si chloupky na nohou a v podpaží. Litovala, že si nekoupila jeden z těch hygienických sprayů pro ženy, které se všude inzerovaly. Alespoň se napudrovala a kolínskou vodou si lehce potřela

lalůčky uší, záhyby kolen a loktů, prsa a rozkrok.
Pak se postavila před dlouhé zrcadlo v ložnici. Důkladně se prohlížela. Je dost hezká? Bude její nabídka přijata? Vždycky se snažila zachovat si pěknou postavu, hebkou plet a vláčnost mládí.
Odmítnutí by nesnesla.
Vše, nač se dívala, bylo hezké. Vrásky na krku byly nepostřehnutelné, obličej bez poskvrny a hladký. Žádné váčky pod očima, ochablá kůže nebo propadlá mista. Stála zpříma a obdivovala tvar svých prsou. Měla útlý pas a ploché břicho _ odměna za nekonečné hodiny cvičení po každém porodu. Kritizovala své tělo a usoudila, že jediným problémem jsou boky.
Jsou to boky, říkával Brody, mateřské. Při vzpomínce na muže jí projel záblesk výčitek, ale vzrušení je rychle odsunulo stranou. Měla dlouhé a nádherně štíhlé nohy. Kotníky jemné a prsty s upravenou pedikúrou dokonalé natolik, aby vyhovovaly každému milovníku hezkých nohou. Oblékla si nemocniční uniformu. Ze skříně vyndala plastikovou nákupní tašku a uložila do ní maličké spodní kalhotky, podprsenku, úhledně složené levandulové letní šaty, lahvičku s označením Body milk, dezodorant a tubu zubní pasty. Odnesla tašku do garáže a hodila ji na zadní sedadlo svého volkswagenu-brouka.
Vycouvala na ulici a zamířila do Southamptonské nemocnice.
Jednotvárná jízda ještě zvýšila únavu, která ji už několik hodin přemáhala. Nespala celou noc. Nejprve ležela v posteli a pokoušela se usnout, pak seděla u okna a bojovala s pocity, jimž nerozuměla: se svědomim, s touhou a lítostí, s přáním a se sebeobviňováním. Nevěděla, kdy se pro tento překotný a nebezpečný plán vlastně rozhodla. Uvažovala o tom - přesto, že se na to snažila nemyslet - od prvního setkání s Hooperem. Posuzovala riziko ze všech možných hledisek, až dospěla k rozhodnutí, že dobrodružství stojí za riziko s ním spojené, ačkoli si nebyla jistá, co tím vyzíská. Soudila, že potřebuje změnu, jakoukoli změnu.
Chtěla se nechat znovu a znovu ujišťovat, že je dosud přitažlivá - nejen pro svého muže, neboť ten ji o tom čas od času ujistil - ale pro lidi, v nichž viděla své skutečné vrstevníky, členy určité společenské třídy, mezi které se stále ještě počítala. Cítila, že bez léku ta část její bytosti, kterou nejvíc milovala, zemře. Možná že by se minulost neměla nikdy oživovat. Nemůže ji přivolat nazpět ani fyzicky, ani duševně. Toužila po injekci z výtažku minulosti a v Mattu Hooperovi viděla jediného možného dárce. Myšlenka na lásku jí vůbec nepřišla na mysl. Nehledala hluboký nebo trvalý cit. Chtěla prostě získat zpět své sebevědomi.
Byla vděčná za to, že jí v nemocnici přidělili práci vyžadující naprosté soustředění. Na své vlastní problémy neměla čas. Spolu s další dobrovolnou sestrou převlékala postele starších pacientek, kterým nemocnice nahrazovala na čas domov a v mnohých případech byla jejich posledním útočištěm. Ellen si musela zapamatovat jména dětí ve vzdálených městech a vymýšlet si nové a
důvěryhodné výmluvy, proč pacientce nepíší. Musela předstírat vzpomínky na televizní zápletky a rozebírat důvody, proč ten či onen muž opustil svou manželku pro nějakou očividnou dobrodružku.
Ve tři čtvrti na dvanáct oznámila vrchní sestře, že jí není dobře.
Řekla, že ji zase zlobí štítná žláza a ještě ke všemu dostala menstruaci. Dodala, že si na chvíli lehne v pokoji personálu. Jestli krátký odpočinek nepomůže, půjde asi domů. Nevrátí-li se do práce do půl druhé, vrchní sestra si domyslí, že odjela domů. Doufala, že její vysvětlení je dost nejasné, aby odradilo každého, kdo by měl chuť ji vyhledat.
Vstoupila do mistnosti pro personál, počítala do dvaceti, pak pootevřela dveře a přesvědčila se, že je chodba prázdná. Většina nemocničního personálu byla buď v jídelně, nebo na cestě do jídelny nebo v některé jiné části budovy. Ellen vyklouzla na chodbu, zavřela za sebou tiše dveře a hbitě zahnula za roh. Postranním vchodem vyběhla přímo na nehlídané parkoviště.Cestou do Sag Harbor zastavila u benzínové pumpy. Když jí naplnili nádrž, zaplatila a zeptala se na dámskou toaletu.
Zaměstnanec pumpy jí podal klíč, Ellen zajela s vozem ke vchodu na toaletu a odemkla si. Klíč vrátila a z vozu vyndala plastikový sáček. Teprve potom vešla dovnitř a zavřela za sebou na zástrčku.
Svlékala se, stojíc bosýma nohama na studené podlaze, a pozorovala svůj obraz v zrcadle nad umývadlem. Nebezpečí toho, co dělá, ji rozechvívalo. Nastříkala si dezodorant do podpaží a na nohy a navlékla si čisté kalhotky. Než vklouzla do podprsenky, vsypala do každého košíčku trochu parfémovaného pudru. Pak vyjmula šaty, uhladila záhyby a přehodila si je přes hlavu. Navoněla si i střevíce a vyleštila podrážky papírovým ručníkem. Pak se učesala. Nacpala nemocniční uniformu do sáčku a opatrně otevřela dveře. Rozhlédla se na obě strany, a když viděla, že ji nikdo nesleduje, vyšla ven. Hodila plastikový sáček na zadní sedadlo a usedla za volant.
Když vyjížděla od benzínové pumpy, schoulila se na sedadle, aby si ji člověk od pumpy neměl možnost důkladně prohlédnout a nevšiml si, že se převlékla:
Za deset minut půl jedné dojela k Bannerovu malému podniku u moře, kde bylo možné dostat řízky a ryby. Parkoviště měli za budovou. Byla ráda. Nepřála si, aby vůz padl do oka někomu známému, kdo by náhodou jel kolem.
Bannerovu restauraci vybrala také proto, že byla oblíbeným nočním podnikem jachtařů a letních hostů a ve dne tam prakticky nikdo nechodil. Místní obyvatelé a obchodníci obědvali U Bannera jen zřídka, protože ceny byly dost vysoké.
Ellen pečlivě spočítala obsah peněženky. Měla skoro padesát dolarů - všechny peníze, které s Brodym ušetřili na nepředvídané výdaje. Bude si muset jednotlivé bankovky zapamatovat: dvacetidolarová, dvě deseti, jedna pěti a tři jednodolarové. Umínila si, že peníze vrátí do kávové konvice v kuchyňském příborníku v naprosto stejných hodnotách.
Na parkovišti byly ještě dva vozy. Chevrolet Vega a další, žlutohnědý a mnohem větší. Vzpomněla si, že Hooperuv vůz je zelený a má jméno nějakého zvířete. Zamkla vůz a pospíchala do jídelny. Aby si uchránila vlasy přes deštěm, držela ruce nad hlavou. Místnost se zdála v deštivém a zamračeném dni velmi tmavá.

Trvalo několik vteřin, než si Elleniny oči na šero zvykly. Restaurace měla napravo bar a uprostřed asi dvacet stolů. Po levé stěně bylo osm boxů. Zdi byly obloženy tmavým dřevem a vyzdobeny plakáty býčích zápasů a filmů.
Muž a žena - tak okolo třiceti - seděli blíže okna a pili. Barman, mladý muž s vandykeovským plnovousem, dřepěl u pokladny a četl newyorské Daily News. Jinak v místnosti nikdo nebyl. Ellen netrpělivě pohlédla na hodinky. Bylo skoro půl jedné.
Barman vzhlédl a zeptal se:
"Přejete si?" Ellen k němu přistoupila. "Ano... ano. ‚Za okamžik. Nejdřív bych ráda... můžete mi ukázat, kde je dámská toaleta?" "Na konci baru doprava. První dveře vlevo." Ellen se postavila před zrcadlo a zvedla pravou ruku. Ruka se chvěla. Sevřela ji v pěst. Klid, napomínala se. Musíš se uklidnit.
Jinak to nemá smysl. Zdálo se jí, že se zpotila, ale když si sáhla pod šaty, přesvědčila se, že má tělo suché. Pečlivě se učesala a zkoumala zuby. Vzpomněla si, jak chlapec, s nímž šla jednou na schůzku, řekl: "Nic mi neobrátí žaludek rychleji než dívka. která má kousek jídla mezi zuby." Znovu se podívala na hodinky. Pět minut po půl jedné.
Vrátila se do restaurace a rozhlédla se. Stále stejní lidé. U baru stála číšnice a skládala ubrousky. Jakmile spatřila Ellen, přistoupila k ní a zeptala se:
"Čím vám posloužím?" "Budu obědvat." "Stůl pro jednoho nebo pro dva?" "Pro dva" "Jak si přejete," řekla číšnice, odložila ubrousek, vzala si blok a zavedla Ellen k jednomu ze stolů uprostřed místnosti. "Hodí se vám tenhle?"
„Ano... vlastně ne. Raději bych měla stolek tam v tom rohovém boxu. Je to možné?'" „Jistě. Můžete si vybrat podle libosti. Přeplněno tady není." Šly k boxu. Ellen vklouzla dovnitř a usedla zády ke vchodu.
Hooper ji snadno uvidí. Jestli ovšem přijde.
„Mám vám přinést nějaký drink?" „Džin s tonikem, prosím." Když se servírka vzdálila, Ellen se usmála. Poprvé od své svatby bude pít alkohol během dne.
Číšnice přinesla sklenici a Ellen ji ihned zpoloviny vypila, aby co nejdřív pocítila uklidňující teplo alkoholu. Každých pár vteřin se podívala ke vchodu. Bylo už skoro tři čtvrtě na jednu. Nepřijde, napadlo ji. Dostal strach. Bojí se Martina. Možná, že se bojí i jí.
Co udělá, jestli Hooper nepřijde? Dá si oběd a pojede zpátky do nemocnice. On však musí přijít, to jí nemůže udělat.
„Dobrý den." Zvuk hlasu Ellen vyděsil. Nadskočila na židli a řekla jen:
„Ach. "
Hooper se posadil na protější sedadlo. „Nechtěl jsem vás polekat. Je mi líto, že jsem se opozdil. Musel jsem brát benzín a u pumpy byla fronta. Kromě toho se silnice hemží vozy. Tolik na vysvětlenou. Měl jsem asi vyrazit dřív. 0mlouvám se." Pohlédl jí do očí a usmál se.
Sklopila oči a zadívala se na svou sklenici.
„Nemusíte se omlouvat. Taky jsem se zpozdila." Přistoupila k nim servírka.
„Mohu vám objednat něco k pití?" zeptal se Hooper. Pak si všiml její sklenice. "Aha, džin s tonikem. Pro mne taky jeden.
Dáte si ještě?" „Myslím, že dám." Číšnice odešla a Hooper pomamenal: „Nejsem zvyklý při obědě pít." „Já taky ne." „Po třech sklenicích začnu mluvit hrozné hlouposti. Jakživ jsem alkohol nesnášel." Ellen přikývla.
„Znám ten pocit. Mně se stává, že jsem poněkud..." "Unáhlená, viďte? Se mnou je to stejné." „skutečně? Nedovedu si vás představit jako unáhleného člověka. Myslela jsem, že vědci nejsou nikdy unáhlení." Hooper se usmál a zarecitoval:
„Mohlo by se zdát, vážená paní, že jsme zasnoubeni se svými zkumavkami. Pod ledovým zevnějškem však zatím bije srdce těch nejdrzejších a nejrozpustilejších lidí na světě."
Ellen se rozesmála. Číšnice přinesla nápoje a položila dva jídelní lístky na okraj stolu. Ellen s Hooperem hovořili - ve skutečnosti tlachali o dávných časech, o lidech, které znali, o tom, co ti lidé teď dělají, a o Hooperově ctižádosti vyniknout v ichtyologii.
O žralokovi, Brodym a Elleniných dětech se ani jednou nezmínili.
Mluvili lehce a povšechně a Ellen to vyhovovalo. Po druhé sklenici se jí ulevilo, cítila se šťastná a plně si uvědomovala, co dělá.
Chtěla, aby si Hooper dal další drink, ale věděla, že si ho sám neobjedná. Vzala do ruky jídelní lístek a doufala, že si toho servírka všimne. Prohodila:
"Tak se podíváme, co tady mají a co vypadá lákavě." Hooper zvedl druhý lístek a zahloubal se do seznamu jídel.
„Máte vybráno, prosím?" zeptala se po chvilce číšnice.
"Ještě ne," odpověděla Ellen. "Všechna jídla jsou tak lákavá.
Co vy, Matthew? Vybral jste si?" "Prozatím ne. " "Proč si nedáte ještě jednu skleničku? Zatím se snad pro něco rozhodnete. " "Dvakrát?" zeptala se číšnice.
Hooper chvíli váhal, ale pak přikývl: "Jistě. Tohle je vlastně slavnostní příležitost." Seděli mlčky a studovali jídelní lístky. Ellen se snažila odhadnout, co vlastně cítí. Snese tři sklenice? Nechtěla mít těžkou hlavu a hlavně ne těžký jazyk. Někde slyšela, že alkohol zvyšuje touhu, ale oslabuje výkon. To však platí jen pro muže, uvažovala. Jí to nemusí dělat starosti. Ale co on? Dejme tomu, že by nemohl... co by měla dělat? Hlouposti. Dvě sklenice nejsou tak mnoho. K tomu je třeba vypít šest nebo sedm. Stává se, že je muž neschopen, ale to jen proto, že má zrovna strach. Vypadá snad Hooper ustrašeně? Nenápadně na něj mrkla přes okraj jídelního lístku. Nevyhlížel ani trochu nervózně: Snad jen poněkud zmateně.
"Co je?" zeptala se.
Zvedl k ní oči. „Jak to myslíte?" "Vraštil jste obočí a vypadal jste tak popleteně." "Kdepak! Právě se dívám na ústřice nebo to, co tady za ústřice označují. Je víc než pravděpodobné, že jsou to flundry upravené kuchyňským vykrajovačem."

Číšnice donesla nápoje a zeptala se: " Vybráno?" "Ano," řekla Ellen. „Dám si koktejl z garnátů a kuře." "Jak si přejete upravit salát? Po francouzsku, s rokfórem nebo s olejem a s octem?" "S rokfórem, prosím." „Jsou tohle skutečné ústřice?" zajímal se Hooper.
„Asi jsou, když to tam tak stojí." „Dobře tedy. Dám si ústřice a salát po francouzsku." „Přejete si nějaký předkrm?" „Ne, děkuji," řekl Hooper a zvedl sklenici, "tohle je dobré." Za několik minut měla Ellen před sebou garnátový koktejl. Sotva se servírka vzdálila, Ellen řekla:
"Víte, co bych ráda? Nějaké víno." , „Zajímavý nápad," uznal Hooper. „Ale vzpomeňte si, co jsem řekl o unáhlenosti. Třeba bych pak za sebe neručil." "Toho se nebojím," řekla Ellen a cítila, jak jí do tváří stoupá krev.
„Jistě, ale nejdřív si spočítám finance." Sáhl do kapsy kalhot pro náprsní tašku.
"Ó ne! Já jsem vás pozvala." „Nebuďte bláhová." "Opravdu, Matthew. Na oběd jsem přece pozvala já vás." Zmocňovala se jí panika. Vůbec ji nenapadlo, že by Hooper trval na placení. Nechtěla ho rozmrzet výdajem za vysoký účet. Na druhé straně však nechtěla vypadat protektorsky, aby neurazila jeho mužnost. "Vím," řekl, "ale dopřejte mi, abych pozval já vás." Byl to zahajující tah? Nebyla si tím tak bezpečně jistá, ale nerada by jej v tom případě odmítla. Jestli je to ovšem jen zdvořilostní akt...
„Jste tak milý," řekla, "ale..." , „Myslím to vážně. Prosím." Sklopila oči a obírala se posledním garnátem na talíři: "Když tedy jinak nedáte..." "Vím, že jste ohleduplná," řekl Hooper. „Ale nebuďte. Nevyprávěl vám David někdy o našem dědovi?" „Nepamatuji se. Co s ním bylo?" "Starému Mattovi se říkalo, a ne dvakrát uznale, Starý raubíř. Kdyby dnes žil, stál bych pravděpodobně v čele smečky usilující o jeho skalp. Už nežije, takže mi zbyla jediná starost, jestli si mám nechat ten balík peněz, který mi odkázal, nebo ho někomu dát. Moc těžké morální dilema to nebylo. Řekl jsem si, že to mohu právě tak dobře utratit já jako kdokoli, komu bych to věnoval." „Má David taky hodně peněz?"
„Má. 'To je jedna z věcí, která mi stále vrtá hlavou. Má dost, aby uživil sebe i jakýkoli počet manželek po celý život. Nechápu, proč si jako druhou ženu vybral takovou husu. Protože ona má víc peněz než on? Nevím, snad. Možná že se peníze necítí dobře, pokud se neožení zase s penězi." "Co vlastně váš dědeček dělal?" ‚železnice a doly. Technicky. Ve skutečnosti byl loupežný rytíř. Jeden čas mu patřila většina Denveru. Byl domácím pánem všech tamějších bordelů."
‚;To muselo vynášet." „Ne tak moc, jak byste si myslela," zasmál se Hooper. „Podle toho, co jsem slyšel, rád vybíral nájem v naturáliích." Tohle by mohlo být zahájení útoku, myslela si Ellen. Co má na to odpovědět?
"To je prý sen každé školačky," odvážila se říct hravě.
"Co vlastně?" "Stát se... prostitutkou. Vyspat se s mnoha různými muži." „Byl to i váš sen?" Enen se smála. Doufala, že skryje ruměnec.
"Už si nevzpomínám. Myslím však, že dětské sny jsou si většinou podobné." Hooper se usmál a zaklonil se na židli. Přivolal číšnici a řekl:
„Přineste nám láhev vychlazeného chablis, prosím." Něco se stalo, napadlo ji. Byla zvědavá, jestli Hooper dovedl cítit - třeba čichem jako zvíře - výzvu, kterou vyslala. Ať to bylo cokoli, Hooper přešel do útoku. Ted jen stačilo ho neodradit.
Dostali jídlo a o chvíli později i víno. Hooperovy ústřice byly příliš velké a bílé.
„Flundry," poznamenal, sotva číšnice zmizela. "To jsem si mohl myslet." „Jak to poznáte?" zeptala se Ellen a ihned ji zamrzelo, že se ptala. Nechtěla, aby se načatý rozhovor zamluvil.
„Předně jsou moc velké a okraje příliš dokonalé, zřejmě byly vykrojeny." „Měl byste je vrátit," řekla, ale doufala, že to neudělá. Rozepře s číšnicí by mohla pokazit náladu. „Měl bych," řekl Hooper vesele a zazubil se na ni. „Při jiné příležitosti bych to určitě udělal." Nalil jí víno. Pak naplnil svou sklenici a pozvedl ji k přípitku. „Na naše sny a představy.
Povídejte mi o nich něco." Jeho světle modré oči byly jasné a ústa usměvavá.
Ellen se zasmála. „Moje představy, či lépe fantazie, nejsou moc zajímavé. Nudil byste se." ‚Nic takového," namítal Hooper. "Jen povídejte." Žádal ji o to, nepřikazoval, ale Ellen stejně cítila, že hra, kterou začala, vyžaduje pokračování.
"Vždyť to znáte," začala. V žaludku cítila příjemné teplo a na šíji nezvyklou horkost. "Jen takové docela obyčejné věci. Jednou z nich je například znásilnění." A jak se to ve vašich představách odehrává?" Vzpomněla si na čas, kdy ještě popouštěla uzdu své fantazii a přivolávala si smyslné představy. Myslívala na ně v posteli, když její muž vedle ní usnul.
"Tak... různě." „No tak povídejte." „Někdy si tedy představuji, že je ráno a všichni jsou pryč z domova. Jsem v kuchyni sama a nějaký řemeslník z vedlejších domů přijde k zadnímu vchodu. Chce si zatelefonovat nebo požádá o sklenici vody." Zarazila se.
‚.A dál?" „Pustím ho dovnitř a on mi začne vyhrožovat, že mě zabije, jestli neudělám, co chce. " "Ublíží vám?"
„Kdepak... míním tím, že mě nebodne nebo tak něco." "Uhodí vás?" „Ne... znásilní mě." „Je to příjemné?" „Ne hned. Je to ohromující, ale po chvilce, když..." „Když si vás náležitě připraví." Ellen mu pohlédla do očí a hledala v nich humor, ironii i krutost. Nic takového nenašla. Hooper si olízl jazykem rty a předklonil se, až měl obličej docela blízko jejího.
Enen si pomyslela: tak a dveře jsou otevřené. Stačí už jen vejít. Nahlas řekla: Ano." „Je to tedy švanda, viďte?" „Je." Zavrtěla se na sedadle, neboť představa byla fyzická. „Máte orgasmus?" „Někdy... ne vždycky." Mluvili tiše, ale Hooper začal pojednou šeptat: "Vyprávějte mi jinou představu. " „Ne," smála se. "Teď jste na řadě vy." Slyšeli kroky a obrátili se.
"Všechno v pořádku?" zeptala se číšnice, která se u nich náhle objevila. „Naprosto," odvětil Hooper krátce. Žena odešla.
Ellen zašeptala: „Myslíte, že nás slyšela?" Hooper se předklonil. "Vyloučeno. Povězte mi o jiné představě. " Asi se to stane, myslela si Ellen a cítila náhlou nervozitu. Chtěla mu říct, proč se chová tímto způsobem, vysvětlit mu, že taková ve

skutečnosti není. Pravděpodobně ji považuje za kurvu. Na to nesmí teď myslet. Žádná sentimentalita, nebo všechno pokazí. „Ne," řekla s úsměvem. "Teď mluvte zase vy." "V mých představách se odehrávají orgie. Nejméně ve třech." „Jak to?" "Tři lidi. Já a dvě děvčata." „Nenasyto. Co s nimi provádíte?" "To je různé. Představovat si může člověk cokoli." Pohlédla na talíř, kde byl zbytek kuřete, a rozesmála se.
"Co je vám k smíchu?" „Jsem zvědavá," začala, ale pro smích nemohla pokračovat.
„Jsem zvědavá, jestli... ach bože, už mě od smíchu píchá v boku - jestli taky kuřata mají..." "Samozřejmě. Ale vraťme se raději k těm představám." Smáli se oba, a když se konečně uklidnili, Ellen impulsívně řekla: "Víte co? Budeme si vymýšlet situace společně. Chcete?" "Oukej. Jak chcete začít?" "Co byste se mnou dělal, kdybychom chtěli... vždyť víte." „zajímavá otázka," řekl s předstíranou vážností. „Než o tom začnu přemýšlet, musím uvažovat o vhodném místě. Dejme tomu v mém pokoji." Příliš nebezpečné. V hotelu Abelard mě všichni znají. V Amity by to bylo všude nebezpečné." „A u vás?" "Co vás napadá! Co kdyby přišli domů chlapci? Kromě toho..." "Chápu. Žádné znesvěcování manželských prostěradel. Kde tedy?" „Mezi tímhle místem a Montaukem musí být nějaké motely. Nebo směrem na Orient Point." Dobře, a i kdyby nebyly, máme přece vůz." „za denního světla? Vaše představy jsou trochu divoké." " Ve fantazii je všechno možné." "Ujednáno. Co byste tedy udělal?" „Myslím, že začnu od začátku. Nejdřív bychom odtud odjeli jen v jednom voze. Asi v mém, protože mě tady lidi neznají. Později bychom se vrátili pro váš volkswagen." „Ano. " Potom, až bychom odtud vyrazili... ne, už předtím, než bychom odjeli, poslal bych vás na toaletu, abyste si svlékla kalhotky. " ,.Proč?" „Abych mohl... abych vás mohl při jízdě hladit." „Hmm. " Předstírala, že to bere naprosto vážně. Bylo jí horko a červenala se. Zdálo se jí, že se její mysl oddělila od těla a vznáší se v prostoru. Představovala si, že je třetí osobou naslouchající hovoru dvou jiných lidí. Musela se ovládat, aby se na kůží potažené židli nevrtěla.
„Potom," pokračoval Hooper, „si sednete ve voze vedle mne a já si vás lehounce připravím. Možná že i vy mne... ale asi ne, protože pak bych určitě nezvládl řízení. Mohlo by to skončit tragicky." Ellen se začala znovu chichotat. Představila si, jak Hooper leží na okraji silnice, ztuhlý jako kůl, a ona vedle něho, se sukní vyhrnutou až do pasu a s roztaženýma nohama, a kdekdo se na ně může podívat.
„Pokusili bychom se najít motel," pokračoval Hooper, "kde chaty nejsou namačkané jedna na druhou." "Proč?" "Kvůli hluku. Stěny jsou obvykle velmi tenké a rozhodně by se mi nelíbilo pomyšlení, že nás nějaký cesťák poslouchá s uchem na zdi a rajcuje se." "Dejme tomu, že takový motel nenajdeme." "Ale najdeme. Říkal jsem přece, že ve fantazii je všechno možné. " Proč to pořád opakuje? Určitě si jen tak nehraje se slovy a nevymýšlí si věci, které nehodlá uskutečnit. Pátrala v mysli po vhodné odpovědi, aby udržela konverzaci v proudu.
"Pod jakými jmény by nás zapsali?" "Vida, na to jsem zapomněl. V dnešní době si podobnými věcmi už nikdo hlavu neláme. Ale snad máte pravdu. Co byste říkala: pan a paní Al Kinseyovi. Můžeme vysvětlit, že jsme na výzkumné cestě do terénu." „slíbíme, že pošleme kopii naší zprávy vlastnoručně podepsanou. " "Ano, věnujeme ji majiteli motelu." Oba se začali smát. Ellen řekla:
"Až se zapíšeme, co potom?" "Zajedu s vozem k chatě, kterou nám přidělí, a přesvědčím se, kdo je naším sousedem. No a potom vejdeme dovnitř." "Dál ?" "Tady se naše možnosti rozšíří. S největší pravděpodobností budu tak bez sebe, že se na vás vrhnu - možná na posteli, možná jinak. To první bude moje záležitost. Vaše přijde později." "Co tím chcete říct?" "Že nad sebou ztratím vládu. Přijde to ráz na ráz, dámo, děkuji pěkně. Potom, až se uklidním, náležitě si vás připravím." "Jak?" Jemně a něžně." Číšnice se znovu přiblížila ke stolu. Opřeli se tedy nazad a ustali v hovoru.
"Přejete si ještě něco?" zeptala se číšnice. "Děkuji. Pouze účet," odvětil Hooper. Ellen usoudila, že se žena vrátí k baru pro účtenku, ale místo toho zůstala stát u stolu a psala a počítala ve svém bloku. Ellen vstala a řekla: "Promiňte. Na chvilku si odskočím." "Chápu," usmál se Hooper. "Jo, pane, manželství vás z toho vyvede. V manželství vás tyhle nápady přejdou," povzdechla si číšnice.
Ellen se vrátila domů před půl pátou. Šla nahoru do koupelny a otočila kohoutkem nad vanou. Svlékla se, nacpala prádlo a šaty do pytle na špinavé prádlo a obsah důkladně promíchala. Podívala se do zrcadla a zkoumala obličej a krk. Žádné stopy nenalezla.
Vykoupala se, napudrovala, vyčistila si zuby a vykloktala ústní vodou. Pak šla do ložnice, navlékla si pyžamo, odhrnula pokrývku a vklouzla do postele. Zavřela oči a doufala, že usne.
Ale spánek nepřicházel. Nedokázala přemoci vzpomínky, které se jí usadily v mysli. Byla to vidina Hoopera s rozšířenýma očima - nevidoucíma, ale upřenýma na stěnu chaty, když se blížil okamžik vyvrcholení. Zdálo se jí, že mu oči vypadnou z důlků. Zuby měl zaťaté a chvílemi jimi skřípal, jak to dělají lidé ve spánku.
Z hrdla mu vycházelo chrčivé kňourání a zvyšovalo se s každým dalším pohybem. Hooperov výraz se nezměnil ani po ukojení. Měl stále sevřené zuby, oči upřené na zeď a vytrvale pokračoval. Nebral ohled na tělo ležící pod ním. Když uplynula celá minuta a stále se neuklidňoval, Ellen dostala strach. Poklepala mu na záda a řekla měkce:
"Já jsem tady taky." Okamžitě zavřel oči a hlava mu klesla na její rameno. Podruhé už byl velice jemný a ovládal se. Nedokázala však v mysli potlačit rozčilující vzpomínku na jeho počáteční agresivitu.
Konečně ji přemohla únava a usnula. Připadalo jí, že spí jen několik minut, když ji vzbudil známý hlas:
"Co je s tebou? Není ti dobře?" Otevřela oči a spatřila Brodyho sedícího na posteli.
Zívla. "Kolik je hodin?" "Skoro šest." "Propána! Musím zajet pro Seana. Phyllis Santosová je už jistě nervózní." "Už jsem ho přivezl. Myslel jsem si, že se pro něj zastavím, když jsem tě nemohl nikde sehnat." "Tys mě sháněl?" "Několikrát. V nemocnici asi ve dvě hodiny. Řekli mi, že jsi šla patrně domů." „Měli pravdu. Bylo mi hrozně. Lék proti štítné žláze mi už nějak nepomáhá. Jela jsem domů." " Volal jsem sem. " "Stalo se něco důležitého?" „Nic. Volal jsem, protože jsem se ti chtěl omluvit za své včerejší chování." Přepadl ji pocit hanby, rychle však minul.
"Jsi drahoušek, ale tím se netrap. Už jsem na to zapomněla." Brody mlčel a čekal, že řekne ještě něco, když ale mlčela, zeptal se:

"Kdes tedy byla?" "Tady. Už jsem ti to řekla. Tady." Slova zněla drsněji, než zamýšlela. „Přišla jsem domů a lehla jsem si. Copak jsi mě nenašel v posteli?" „Neslyšela jsi telefon? Máš ho přece tady," ukázal na noční stolek. „Ne, já..." Chtěla mu vysvětlovat, že telefon vypnula, ale pak si uvědomila, že právě tento aparát se vypnout nedá. "Vzala jsem si prášek pro spaní. Ani úpění zatracených mě neprobudí, když ho spolknu. " Brody potřásl hlavou. "Já ty prášky opravdu vyhodím do záchodu. Stává se z tebe narkoman." Vstal a šel se vymočit. "Víš něco o Hooperovi?" volal Brody z koupelny.
Ellen chvíli rozmýšlela svou odpověď. Pak řekla: "Volal ráno a děkoval za hezký večer. Proč se ptáš?" "Chtěl jsem se s ním dnes setkat. Volal jsem mu v poledne a ještě několikrát odpoledne. V hotelu mi řekli, že tam není. V kolik hodin sem telefonoval?" "Chvilku potom, co jsi odjel do práce." "Řekl ti, co má za plány?" „Povídal, že snad bude pracovat na lodi. Opravdu si nevzpomínám, co přesně řekl." "To je divné." "Co je divné?" "Při cestě domů jsem se zastavil v přístavu. Správce mi řekl, že Hoopera dnes celý den neviděl." "Asi si to rozmyslel." "Pravděpodobně obhospodařoval Daisy Wickerovou v některém zastrčeném hotelu." Ellen slyšela, jak proud slábne, pak ojedinělé kapky a konečně vodu, proudící do mísy. Vaughanova sekretářka Janet Sumnerová, bystrá, hezká dívka, seděla u stolku před starostovou úřadovnou. Brody ji příliš často nevídal, ale měl ji docela rád. Překvapovalo ho, že ve věku dvaceti šesti let není ještě provdána. Kdykoli přišel k ní do kanceláře, zajímal se o její srdeční záležitosti. Tentokrát se pouze zeptal: „Jsou tam všichni?" "Všichni, kdo měli přijít." Brody pokročil ke dveřím a Janet dodala: „Dneska se mě nezeptáte, s kým chodím?" Zůstal stát a usmál se:
„Jistě. Je mi líto, že jsem na to zapomněl. Mám toho dnes nějak moc. Tak, kdo je ten šťastlivec?" „Nikdo. Jsem dočasně volná. Ale jedno vám svěřím," ztišila hlas a naklonila se k němu. "Vůbec bych se nehněvala, kdyby si se mnou dal rande pan Hooper." "On je tam taky?" Janet přikývla. „Rád bych věděl, kdy ho zvolili členem rady." "To nevím, ale uznejte, že je přitažlivý." "Obávám se, Janet, že si ho už někdo přivlastnil" „Kdo?" „Daisy Wickerová." Janet se rozesmála.
"Co je na tom k smíchu? Copak jsem vám tou novinou nezlomil srdce?" "Vy o Daisy Wickerové zřejmě nic nevíte." "Skoro nic." Janet řekla opět tiše: "Je divná. Žije s nějakou ženou. Na chlapy není. " „sakra. Vy máte zajímavé zaměstnání, Janet." Když vcházel do Vaughanovy kanceláře, pomyslel si: kde, k čertu, ten Hooper včera vězel?
Sotva vstoupil, uvědomil si, že na to bude sám. Přítomní členové rady byli Larryho dlouholetí přátelé a spojenci: Tony Catsoulis, stavitel, který vypadal jako protipožární hydrant; Ned Thatcher, křehký starý muž, jehož rodině patřil hotel Abelard Arms už po tři generace; Pavel Conover, majitel amitského obchodu s lihovinami, a Rafe Lopez, Portugalec snědé pleti, kterého si černí obyvatelé města zvolili za mluvčího.
Všichni čtyři členové rady se usadili kolem konferenčního stolku na jednom konci místnosti. Vaughan seděl u svého psacího stolu na druhém konci. Hooper stál u okna a díval se na moře.
Brody se se všemi pozdravil a obrátil se na Vaughana.
"Kde je Albert Morris?"
Ve čtvrtek ráno dostal Brody vzkaz, aby se dostavil do Vaughanovy kanceláře. V poledne se tam měla konat schůze členů městské rady. Brody věděl, oč tam půjde. Budou ho nutit, aby dal zpřístupnit pláže na víkend čtvrtého července, který začne pozítří.
Cestou na radnici uvážil a přesvědčil se, že jeho důvody jsou objektivní, záporné, postavené na intuici, opatrnosti a trvalém, hryzavém pocitu viny. Ale byl přesvědčen, že má pravdu. Otevření pláží není žádným řešením nebo závěrem. Je to sázka do loterie, kterou nemůže ani město Amity, ani Brody nikdy vyhrát. Nikdo s určitostí neví, jestli žralok zmizel nadobro. Lidé by ze dne na den žili v naději, že nejistý stav nic nenaruší. Jednoho dne by ovšem, a tím si byl Brody jist, prohráli. Radnice stála na horním konci Hlavní třídy tam, kde ji přetínala a zároveň uzavírala ulice Water. Budova radnice trůnila jako koruna na vrcholu písmene T, vytvořeného Hlavní třídou a ulicí Water. Byla to impozantní, pseudogeorgiánská stavba - červené cihly s bílým lemováním a dvěma bílými sloupy před vchodem. Dělo z druhé světové války stálo na trávníku před radnicí jako upomínka na amitské občany, kteří sloužili v armádě.
Majitel investiční banky, který přesvědčil sám sebe, že se Amity stane střediskem obchodu ve východní části Long Islandu, věnoval budovu městu ve druhé polovině dvacátých let. Měl pocit, že městští úředníci mají pracovat v prostředí odpovídajícím vážnosti jejich práce. Předtím se městské záležitosti vyřizovaly v malém bytě o několika zatuchlých místnostech nad hostincem nazvaným Mlýn. V únoru 1930 se ten potrhlý bankéř, který nedokázal vyřešit svůj vlastní osud o nic lépe než osud Amity, pokusil získat budovu zpět, ovšem neúspěšně - s tím, že ji mínil městské správě jen propůjčit. Vnitřek radnice byl stejně pošetile přepychový jako její exteriér.
Místnosti byly velké s vysokými stropy a všude visely drahé lustry. Městská správa se rozhodla nedělit velké prostory na malé samostatné kanceláře a nacpala do každé místnosti větší počet úředníků. Jenom starosta směl vykonávat své občanské povinnosti v královské izolaci. Vaughan měl kancelář v jihovýchodním rohu druhého poschodí s vyhlídkou na větší část města a dokonce i kousek Atlantského oceánu.
Nemohl přijít. Zdá se, že mu není dobře." „A Fred Potter?" "Stejný případ. Koluje nám tady nějaký bacil" Vaughan povstal. „Nuže, myslím, že jsme všichni. Popadni některou židli, Martine, a přitáhni si ji ke stolku." Brody poslechl a sledoval Vaughana, který vlekl židli s vysokým rovným opěradlem přes celou místnost. Zarazilo ho, jak starosta špatně vypadá. Vaughanova pleť zežloutla jako majonéza a pod zapadlýma očima měl tmavé kruhy. Buď má kocovinu, usoudil Brody, nebo se už měsíc nevyspal. Sotva se usadili, Vaughan zahájil schůzi.
"Všichni víte, proč jsme tady. Počítám, že mohu bez rozpaků říct, že jenom jednoho z nás je třeba přesvědčit o správnosti toho, co chceme udělat." „Míníš mne," poznamenal Brody.
Vaughan přikývl.
„Podívej se na věc z našeho hlediska, Martine. Město umírá. Lidé jsou bez práce. Nové obchody upustily od zahájení prodeje. Letní hosté si nepronajímají domy ani je nekupují. Každý den uzavřených pláží zaráží další hřeb do naší mkve.

Úředně prohlašujeme město za životu nebezpečné. Lidi, chraňte se ho! A lidé poslouchají!" „Dejme tomu, že na čtvrtý červenec pláže otevřeme, Larry," řekl Brody. „A dejme tomu, že někdo přijde o život." "To je riziko, ale myslím - my všichni myslíme -, že stojí za to, abychom je podstoupili. " „Proč?" Vaughan řekl: "Pane Hoopere, buďte tak laskav." „Důvodů je několik," řekl Hooper. "Předně nikdo rybu nezahlédl už celý týden." „Nikdo se celý týden nekoupal." "To je pravda. Strávil jsem na lodi každý den a hledal jsem ji _ tedy každý den kromě jediného." „Na to jsem se vás chtěl zeptat. Kde jste byl včera?" „Pršelo. Nevzpomínáte si?" "Co jste dělal?" „Já...," zarazil se a potom řekl: "Studoval jsem vzorky vody. A četl. " "Kde? Ve svém pokoji v hotelu?" "Částečně ano. Oč vám vlastně jde?" "Telefonoval jsem vám do hotelu. Řekli mi, že jste tam odpoledne vůbec nebyl." „No tak jsem tam nebyl," odsekl Hooper zlostně. „Nemusím se snad hlásit každých pět minut, nebo musím?"
"To ne, ale máte dělat svou práci a necourat po všech klubech, ke kterým jste patříval." „Poslyšte, pane, vy mě neplatíte. Mohu si dělat, co chci." Vaughan se vložil do sporu: „Přestaňte. Tohle nikam nevede." „Jak jsem už řekl," pokračoval Hooper, "po rybě není ani stopy.
Nic neukazuje na to, že je ještě pořád ve zdejších vodách. Voda se každým dnem otepluje. Dnes má skoro patnáct stupňů. Pravidlem je - upozorňuji ovšem, že pravidla mohou být porušena -, že velký bílý žralok dává přednost chladnějším vodám." „Myslíte tedy, že odtáhl dál na sever?" „Ano, nebo do hlubší a chladnější vody. Mohl taky plout na jih. Těžko předvídat, co takové zvíře udělá." „O to mi nejde," řekl Brody. "Nemůžete předvídat nic. Vy všichni jen hádáte." Vaughan řekl: "Nechceš přece žádat záruku, Martine." "To si běž vykládat Christine Watkinsové nebo matce malého Kintnera. " "Vím, vím," pravil Vaughan netrpělivě. "Ale něco dělat musíme. Nebudeme jen sedět a čekat na božské vnuknutí. Bůh nám nenapíše na oblohu: žralok je pryč. My sami musíme zvážit všechny okolnosti a rozhodnout se." Brody přikývl: „Pravda. A na co ještě náš mladý génius přišel?" "Co to do vás vjelo?" zeptal se Hooper. „Požádali mě, abych vyslovil svůj názor." „Jistě. Fajn. Co dál?" „Nic nového. Jen to, co už všichni víme. Není vůbec žádný důvod, proč by se tu ryba měla ještě zdržovat. Já jsem ji neviděl.
Pobřežní hlídka ji taky nezahlédla. Nikdo odpadky do vody neházel. Život zdejších ryb nic zvláštního nenaznačuje. Nevidím tedy důvod, proč by tady ten žralok trčel." „Důvod k tomu nikdy nebyl, a přece tu trčel," poznamenal Brody. „Máte pravdu, ale nedovedu to vysvětlit. Pochybuji, že by vám tohle vůbec někdo vysvětlil." „Nejspíš tedy čin boží, vidte?" "Chcete-li to tak nazvat." „Před skutky božími není úniku, co říkáš, Larry?" „Nevím, kam míříš, Martine, ale je čas se rozhodnout. Pokud jde o mou osobu, vím jen o jedné možnosti." "Už je rozhodnuto," zdůraznil Brody.
„Mohlo by se říct, že je." „A jestli bude někdo zabit? Na koho padne vina tentokrát? Kdo
si promluví s manželem nebo s matkou nebo s manželkou a řekne jim: prostě jsme riskovali a prohráli jsme. " "Co jsi tak strašně proti, Martine? Až přijde čas - jestli přijde _ a vsadím se, že ne, nějak to zvládnem." „Polibte mi všichni prdel. Ani mi nenapadne, abych si odskákal vaše omyly." "Okamžik, Martine." „Myslím to vážně. Jestli musíte mít někoho, kdo vám dá příkaz k otevření pláží, pak si na sebe vemte i všechnu zodpovědnost." "Co to říkáš?" „Říkám, že dokud jsem šéfem policie v tomhle městě a pokud jsem zodpovědný za veřejnou bezpečnost, pláže zůstanou uzavřené !"
"Taky ti něco povím, Martine," vybuchl Vaughan. "Budou-li pláže zavřené na víkend čtvrtého července, tím šéfem dlouho nebudeš. Nevyhrožuju ti. Jen tě na to upozorňuju. Pořád ještě můžeme letní sezónu zachránit, ale musíme říct lidem, že je to tu bezpečné. Dvacet minut po oznámení, že se nikdo nesmí koupat, tě lidi z tohohle města sesadí, jestli tě odtud nevykopou. Souhlasíte, pánové?" "Sám jim pomůžu," prohlásil Catsoulis. „Moji lidé jsou bez práce," řekl Lopez. "Když jim nedáte příležitost pracovat, přijdete o práci i vy." „Můžete od minuty nastoupit na moje místo," odsekl Brody naštvaně.
Na Vaughanově psacím stole se ozval bzučák. Vaughan zlostně vstal a přešel místnost. Zvedl sluchátko. "Řekl jsem, že nechci být rušen," vyštěkl. Chvíli bylo ticho a pak se obrátil k Brodymu. "To je pro tebe. Janet říká, že věc je naléhavá. Chceš mluvit odtud, nebo od ní?" „Půjdu vedle," kývl Brody. S obavami přemýšlel, co by mohlo být tak důležité, že ho odvolávají ze schůze městské rady. Další útok? Vyšel z místnosti a zavřel za sebou dveře. Janet k němu přisunula svůj telefon, ale dříve než stačila zmáčknout knoflík, se Brody zeptal: "Řekněte mi, pozval Vaughan na dnešní schůzi Alberta Morrise a Freda Pottera?" Janet se odvrátila:
„Mám zákaz o těchto věcech mluvit." „Povězte mi to, Janet. Potřebuju to vědět." „Dobře, ale slibte mi, že se za mne přimluvíte u toho zlatovlasého mládence tam uvnitř." "Ujednáno." „Pozvala jsem jen ty čtyři." "Výborně! Teď ten knoflík můžete zmáčknout." Janet poslechla. "Tady Brody."
Ve své úřadovně Vaughan viděl, že červené světlo přestalo svítit. Zvedl lehce sluchátko a položil dlaň na mluvítko. Rozhlédl se pokojem a pátral, zda uvidí v některé tváři nesouhlas. Všichni se jeho pohledu vyhnuli. I Hooper, který se rozhodl, že čím méně se do celé věci zaplete, tím lépe pro něho.
"Tady je Harry, Martine," ozval se Meadows. "Vím, že jsi na schůzi a že se tam musíš zase vrátit. Dobře poslouchej. Budu stručný. Larry Vaughan je v dluzích až po krk." „Nevěřím. " „Jen poslouchej. Fakt, že vězí v dluzích, není důležitý. Mnohem důležitější je jeho věřitel. Kdysi, asi před pětadvaceti lety, předtím, než měl Larry nějaké peníze, mu onemocněla žena. Nepamatuju se, co jí bylo, ale nemoc byla vážná. A nákladná. V tomto bodě mám trochu nejasno, ale vzpomínám si, jak potom říkal, že mu nějaký přítel vypomohl půjčkou. Muselo jít o několik tisíc dolarů. Larry mi pověděl i jméno toho přítele. Nejdřív jsem tomu moc pozornosti nevěnoval, ale Larry říkal, že ten člověk rád pomáhá lidem v nesnázích. Byl jsem tenkrát mladý a taky jsem neměl žádné prachy. Tak jsem si to jméno poznamenal a zastrčil je někam mezi své krámy. Nikdy by mi nenapadlo, abych je hledal, až když jsi mě o to požádal. Tak jsem začal čmuchat. To jméno je Tino Russo." "K věci, Harry." „Jsem u věci. A teď k přítomnosti. Před několika měsíci, ještě než se tady objevil ten žralok, se utvořila společnost s názvem Caskata Estates. Je to akciová společnost. Na začátku neměla žádná skutečná aktiva. První věc, kterou koupila, bylo ohromné bramborové pole na sever od Skotské cesty. Když se léto nezačalo vyvíjet dobře, Caskata se pustila do kupování dalších realit. Všechno bylo legální. Společnost má za sebou zřejmě kapitál - někde - a využívá nízké poptávky, aby získala majetky hodně lacino. Potom, jakmile se objevily první

novinářské zprávy o žralokovi, Caskata začala kupovat ve velkém. Čím více klesaly ceny nemovitostí, tím více kupovala. Pěkně potichoučku a nenápadně. Ceny jsou teď tak nízké jako za války a Caskata stále nakupuje. Dává velmi malé zálohy a všechno v krátkodobých směnkách podepsaných Larrym Vaughanem, který je veden jako prezident Caskaty. Výkonný viceprezident společnosti Caskata Estates je Tino Russo, kterého Timesy už po léta uvádějí jako člena jedné z pěti nejmocnějších mafiánských rodin v New Yorku." Brody hvízdl. „.A ten hajzl tady kňučí o tom, že od něho nikdo nic nekupuje. Pořád však nechápu, proč na něj dělají nátlak kvůli zpřístupnění pláží." "To určitě nevím. Dokonce nevím, jestli ho ještě někdo tlačí ke zdi. Možná že Larry argumentuje z osobního zoufalství. Myslím, že toho nakoupil víc, než nač stačí. Nemůže už koupit docela nic, i kdyby ceny byly sebenižší. Jediná možnost, jak se z toho dostat, aby se nezruinoval, je, že se trh otočí a ceny půjdou nahoru. Pak by mohl prodat, co nakoupil, a vydělal by na tom. Spíš na tom vydělá Russo. Jestli ceny budou klesat - jinými slovy, jestli město zůstane stále úředně prohlášeno za nebezpečné - jeho směnky budou splatné a je vyloučeno, aby je proplatil. Počítám, že vyplatil na zálohách alespoň půl miliónu. Přijde o všechno. Nemovitosti připadnou buď původním majitelům, nebo je skoupí Russo, má-li za co. Nemyslím však, že by Russo podstoupil takové riziko.
Ceny mohou nadále klesat a pak by se potopil i s Vaughanem.
Soudím. že Russo ještě pořád doufá ve velké zisky, ale jediná šance, jak je získat, je přinutit Vaughana, aby z pozice své úřední moci prosadil otevření pláží. Potom, jestli se nic nestane a jestli žralok nikoho dalšího nenapadne, ceny půjdou zase nahoru a Vaughan snad dostane tolik, aby ho to zachránilo před bankrotem.
Jestli však žralok zabije někoho dalšího, pak jediný, kdo přijde na buben, je Vaughan. Podle mého soudu v tom nemá Russo ani niklák. To je asi..." "Ty proklatý lháři," zařval Vaughan do telefonu. „zkus otisknout jen jediné slovo z toho svinstva a budu tě žalovat." Ozvalo se cvaknutí, jak Vaughan praštil sluchátkem do vidlice.
"No a takhle vypadá počestnost našich volených zástupců," poznamenal Meadows.
"Co chceš dělat, Harry? Můžeš něco z toho uveřejnit?" "Ne, alespoň teď ještě ne. Nemám dost důkazů. Víš právě tak dobře jako já, že se ti rošťáci do místních věcí míchají pořád víc a víc. Do stavebnictví, provozu restaurací, do všeho, ale je zatraceně těžké dokazovat jim, že porušují zákon. V případě Vaughana si nejsem tak jist, že jde o něco nezákonného v nejužším slova smyslu. V několika dnech, až toho vyšťourám trochu víc, dám dohromady článek o Vaughanových čachrech se známým gangsterem. Míním tím článek, který vydrží, i kdyby mě chtěl žalovat." "Vypadá to, že toho víš dost už teď," řekl Brody. "Vím, ale chybějí mi důkazy. Nemám nic v ruce. Žádné listiny ani kopie. Pouze jsem je viděl." "Myslíš, že se v tom vezou i někteří z radních? Larry pozval na tuto schůzi jen ty, co jsou proti mně." ‚Ani bych neřekl. Máš na mysli Catsoulise a Conovera? To jsou staří kamarádi, kteří jsou povinni oplatit Vaughanovi jednu nebo dvě službičky. Jestli je tam Thatcher, ten je příliš starý a příliš ustrašený, než aby řekl proti Larrymu křivé slovo. Jediný Lopez je rovný. Má skutečně starost o práci pro své lidi." "Ví Hooper, o co vlastně jde? Postavil se sakra ostře proti uzavření pláží." „Mám za to, že v tom nejede. Ovšem všechna fakta jsem dal do kupy teprve před chvílí, a tak v tom mám ještě spoustu nejasností. " "Co jsem měl podle tebe dělat? Třeba už jsem bez místa. Nabídl jsem jim ho zrovna před tím. než jsi volal." „Prokristapána, to nedělej! Předně tě potřebujeme. Jestli s tím praštíš, Russo se dá dohromady s Vaughanem a vyberou tvého nástupce společně. Asi máš všechny své lidi za poctivce, ale vsadím se, že by Russo našel takového, kterému by vůbec nevadilo vyměnit trochu poctivosti za pár mizerných dolarů - nebo dokonce za určitou naději na místo šéfa policie." „No a co mi tedy zbývá?" „Na tvém místě bych dal pláže otevřít." „Proboha, Harry, tohleto právě chtějí. To se k nim můžu rovnou přidat." "Sám jsi říkal, že situace už není tak nebezpečná. Myslím, že má Hooper pravdu. Jednou budeš muset lidi na pláže pustit, i když tu rybu nikdy neuvidíme. Tak proč to neudělat hned?" „.A dovolit, aby ti pacholci shrábli peníze a zmizeli?" "Co jiného se dá dělat? Dejme tomu, že necháš pláže uzavřené.
Buď si jist, že Vaughan vyšpekuluje, jak se tě zbavit, a pak je dá otevřít sám. Tím si neposloužíš. Nikomu tím neposloužíš. Když mě poslechneš a nic se nepřihodí, bude to pro město šance. Potom později najdeme cestičku, jak to Vaughanovi spočítat. Ještě nevím jak, ale něco se už najde." „Do prdele s tím!" ulehčil si Brody. "Dobře, Harry. Nechám si to projít hlavou. Ale jestli ty pláže otevřu, udělám to svým vlastním způsobem. Díky, žes zavolal." Zavěsil a vrátil se do Vaughanovy kanceláře.
Vaughan stál u okna zády ke dveřím. Když zaslechl Brodyho, řekl: "Schůze skončila." „Jak to?" zeptal se Catsoulis. "Vždyť jsme se na ničem nedohodli. " Vaughan se prudce otočil. „Skončila, Tony! Nedělej těžkosti. Zařídím to tak, jak všichni chceme. Ted bych si rád promluvil tady se šéfem? Jasný? A teď všichni ven!" Hooper a čtyři radní vyšli z místnosti. Brody sledoval, jak je Vaughan vystrkuje ze dveří. Mělo by mu být Vaughana líto, ale nebyl s to potlačit pohrdání, které ho zaplavovalo. Vaughan zavřel dveře, přešel ke gauči a ztěžka se posadil. Opřel se lokty o kolena a konečky prstů si třel spánky. "Byli jsme přátelé, Martine," začal, „a doufám, že jimi zase budeme. " Kolik z toho. co mi pověděl Meadows, je pravda?" "To ti nepovím. Nemůžu. Musí ti stačit, když ti řeknu, že mi jednou jeden člověk prokázal laskavost a teď chce, abych mu ji oplatil. " „Jinými slovy, chce všechno." Vaughan k němu vzhlédl a Brody si všiml. že má oči zarudlé a vlhké.
„Přísahám ti, Martine, že kdybych měl jen nejmenší tušení, jak daleko to dojde, nikdy bych se do toho nebyl pouštěl." "Kolik mu visíš?" Původní částka byla deset tisíc. Dvakrát jsem se pokoušel dluh zaplatit - už dávno, ale nikdy se mi nepodařilo je přimět, aby šeky přijali. Opakovali. že to byl dar a abych na to zapomněl. Úpis mi však dodnes nevrátili. Když ke mně před dvěma měsíci přišli, nabídl jsem jim sto tisíc dolarů v hotovosti. Prohlásili, že to nestačí. Nechtěli peníze. Chtěli. abych udělal několik investic a tvrdili, že na tom každý něco trhne." "Tak kolik jim teď vlastně dlužíš?" "To ví jen bůh. Patrně každý cent, který mi zbývá. Víc než každý cent. Asi kolem půl miliónu dolarů." Vaughan těžce vzdychl. "Můžeš mi pomoct, Martine?" „Jedině ti můžu poradit, abys šel k okresnímu návladnímu. Kdyby ses odhodlal svědčit, snad by se na ty pacholky dala uvalit žaloba pro vydírání." „Než bych došel od něj domů, byl bych bradou vzhůru a Eleanor by tu zůstala bez jediného centu. Tohle není zrovna pomoc, jakou bych si představoval." Brody se

zadíval na Vaughana schouleného jako poraněné zvíře a pocítil k němu soucit. Už si nebyl tak jist, že dělá dobře, když se tolik staví proti otevření pláží. Kolik z toho je usazenina předešlé viny a jak mnoho je v tom strachu z dalšího útoku? Jak dalece si tím jen usnadňuje práci a chrání sám sebe a jak moc mu vlastně jde o město? "No nic, Larry. Povím ti, co udělám. Dám otevřít pláže. Ne, abych ti pomohl. Vsadím se, že kdybych to neudělal, najdeš si způsob, jak se mě zbavit, a provedeš si svou. Otevřu pláže, protože už sám dobře nevím, jestli mám pravdu nebo ne." „Díky, Martine. Dovedu to ocenit." „Ještě jsem nedomluvil. Jak jsem řekl, dám pláže otevřít. ale své lidi tam nechám. Požádám Hoopera, aby hlídkoval s lodí poblíž břehu, a postarám se, aby každý člověk, který přijde na pláž, o nebezpečí věděl." "To přece neuděláš!" zvolal Vaughan. "To je můžeš nechat zavřené dál." „Mohu to udělat, Larry, a klidně to udělám." „Jak chceš lidi varovat? Dáš vyvěsit plakáty, že je zde žralok zabiják? Pošleš do novin zprávu: Pláže jsou přístupné. Nekoupejte se! Nikdo tam nepřijde, když se pláže budou hemžit policajty." „Ještě nevím, jak to zařídím. Ale nebudu zatajovat nic z toho,
co se už stalo." "Tak jo, Martine." Vaughan vstal. "Nedáváš mi moc na vybranou. Když tě nechám vyhodit, půjdeš bezpochyby na pláže jako soukromá osoba a budeš tam pobíhat a křičet: žralok! Ať je tedy po tvém, ale dej si bacha. Když ne kvůli mně, tedy alespoň kvůli městu. " Brody vyšel z Vaughanovy kanceláře. Když sestupoval po schodech, mrkl na hodinky. Jedna pryč. Měl hlad. Zamířil do ulice Water do jediného amitského lahůdkářství. Obchod patřil jeho bývalému spolužákovi Paulu Loefflerovi.
Když otvíral skleněné dveře, zaslechl, jak Loeffler říká:
„- jako zatracený diktátor, to vám povídám. Nevím, co má za problémy, ale...." zahlédl Brodyho a začervenal se. Na střední škole to býval hubený a vyčouhlý kluk, ale brzo potom, co převzal po otci obchod, podlehl hroznému pokušení, které ho obklopovalo dvanáct hodin každý den v týdnu, a dnes vypadal jako bečka. Brody se usmíval. ‚Že bys mluvil o mně, Paule?" „Proč si to myslíš?" zeptal se Loeffler a ještě víc zrudl. „No nic. To nevadí. Jestli mi uděláš sendvič se šunkou,
ementálem a hořčicí, povím ti něco, nad čím se zaraduješ." „Jsem zvědavej." Loeffler začal připravovat sendvič.
„Na čtvrtý červenec dám otevřít pláže." "To si dám líbit." "Obchody jdou špatně?" "Špatně. " "Tohle říkáš vždycky."
„Jo, ale tentokrát je to pravda. Jestli se to hezky rychle nezlepší, stanu se příčinou rasových tahanic."
„Jak to myslíš?" "V létě najímám dva kluky na rozvoz zboží. Zavázal jsem se k tomu, ale teď si nemůžu dovolit zaměstnávat oba. Nemám pro ně dost práce. Můžu vzít jen jednoho. Jeden je bílý a druhý černý." "Kterého si vezmeš?"
"Toho černého. Mám dojem, že ty peníze potřebuje víc. V jednom kuse blahořečím bohu, že ten bílý není žid."
Brody dorazil domů deset minut po páté. Když zahýbal na cestu k domu, zadní dveře se otevřely a Ellen se k němu rozběhla. Byla uplakaná a viditelně rozrušená.
"Co se stalo?" „Dobře, že jsi doma. Pokoušela jsem se dovolat se tě do práce, ale řekli mi, že jsi už odešel. Pojď sem rychle!" Vzala ho za ruku a vedla ke kůlně, kde stály popelnice. "Tam uvnitř," řekla a ukázala na jednu z nich. „Podívej se." Brody zvedl víko. Na pytli s odpadky nehybně ležela Seanova kočka - velký silný kocour, kterému říkali Frisky. Měl tak zkroucenou hlavu, že se žluté oči dívaly na vlastní hřbet. "Jak se to k čertu stalo?" zeptal se Brody. „Auto?"
„Ne, nějaký chlap," vzlykala Ellen. "Sean byl při tom, když se to stalo. Ten člověk vystoupil z vozu u chodníku, popadl kocoura a zakroutil mu krkem, až mu zlomil páteř. Sean říkal, že to hrozně zapraštělo. Pak hodil kočku na trávník, vlezl zpět do vozu a odjel. " "Říkal něco?" „Nevím. Sean je doma. Dostal hysterický záchvat. Martine, co se vlastně děje?"
Brody přiklopil popelnici. „Zatracenej parchant," řekl. Cítil tlak až v hrdle, zatínal zuby, až mu nabíhaly svaly v obličeji.
"Pojďme dovnitř." O pět minut později vyšel Brody zadními dveřmi a zamířil k popelnicím. Zvedl víko a pustil je na zem. Vytáhl zdechlinu, zanesl ji k svému vozu a hodil okénkem na sedadlo. Pak usedl za volant.
Vycouval na ulici a šlápl na plyn. Asi o sto metrů dál, v záchvatu vzteku, zapnul sirénu.
Trvalo jen několik minut, než dojel k Vaughanovu domu - velké kamenné budově, postavené v tudorovském slohu v ulici Sprain, kousek od Skotské cesty. Vylezl z vozu, vytáhl mrtvou kočku za zadní nohu, vystoupil po schodech k předním dveřím a zazvonil. Doufal, že mu nepřijde otevřít Eleanor.
Dveře se rozevřely a Vaughan řekl: „Ahoj, Martine. Co..." Brody pozvedl kočku a přistrčil mu ji k obličeji. "Copak víš o tomhle, ty lotře?" "Co to znamená? O čem mluvíš?" „Dílo jednoho z tvých přítelíčků. Přímo na mém dvoře a před očima mého kluka. Zabili mu kočku. Nařídils jim to?" „Nebuď blázen, Martine." Zdálo se, že to Vaughanem doopravdy otřáslo.
"Nikdy bych něco takového neudělal. Nikdy!" Brodyho ruka, ve které držel zdechlinu, klesla. Zeptal se: "Telefonoval jsi svým přátelům, když jsem odešel?" „No... ano. Telefonoval. Ale jen proto, abych jim řekl, že pláže budou zítra otevřené." "To je všechno, cos řekl?" „Ano. Proč?" „Jsi prolhaný posera." Brody ho uhodil kočkou do prsou. Mrtvolka dopadla na zem. "Víš, co řekl ten chlap mému osmiletému synovi, když kočku zaškrtil?" „Ne. Jak to můžu vědět?" "To, cos doporučil ty mně: Řekni tátovi, aby si dal bacha." Brody se otočil, sešel ze schodů a nechal Vaughana stát nad zkroucenou hromádkou kostí a chlupů. V pátek bylo pod mrakem, chvílemi zapršelo a jedinými plavci byli dva mladí lidé, kteří se rychle vykoupali časně ráno, ještě než se na pláž dostavil Brodyho člověk. Hooper hlídkoval s lodí podél pobřeží po šest hodin, ale nic podezřelého neobjevil. Tentýž den večer zavolal Brody pobřežní hlídku a žádal o předpověď počasí.
Sám nevěděl, co vlastně chce slyšet. Na třídenní víkend by si měl přát krásné počasí. Do Amity by tak přišla spousta lidí, a kdyby se nic zlého nestalo, v úterý by snad mohl začít věřit, že žralok skutečně odtáhl. Kdyby se nic nepřihodilo! Pokud šlo o Brodyho, dal by přednost silnému větru, trvajícímu celé tři dny. Plavce by přešla chuť a pláže by zůstaly jako vymetené. Pro všechny případy se pomodlil ke svým vlastním bohům, aby nedopustili žádnou další tragédii. Nejvíc si přál, aby se Hooper vrátil do Woods Hole. Vadila mu jeho stálá přítomnost a odborné výklady, které stavěl proti Brodyho opatrnosti. Tohle by snad dokázal vydržet, ale horší byl nepříjemný pocit, že Hooper nějakým způsobem vnikl do jeho domova. Byl si jist, že Ellen po večírku s Hooperem mluvila. Malý Martin povídal něco o tom, že je Hooper vezme na pláž na piknik a budou hledat mušle. Pak tu byla ta podivná středa. Ellen mu

řekla, že jí nebylo dobře, a skutečně vyhlížela unaveně, když se vrátil domů a našel ji v posteli. Kde byl Hooper ve středu? Proč se tak kroutil, když se ho Brody na to zeptal? Poprvé za celé manželství jej přepadly pochybnosti, které v něm vyvolaly protichůdné pocity: jednak se styděl za nedůvěru vůči své ženě, jednak měl strach, že by nedůvěra mohla být odůvodněná.
Meteorologové hlásili jasné a slunečné počasí s jihozápadním větrem o síle devíti až osmnácti uzlů v hodině. Možná že to tak bude nejlepší, pomyslel si Brody. Jestli bude o víkendu hezky a nic se nestane, snad může doufat, že už bude klid a Hooper konečně vypadne. Brody slíbil, že mu zavolá, jakmile se domluví s pobřežní hlídkou. Stál u aparátu v kuchyni, Ellen umývala nádobí od večeře. Brody věděl, že Hoopera zastihne v hotelu. Telefonní seznam vyčuhoval z kupy účtů, bloků a dětských časopisů na stole.
Začal ho vyhrabávat, ale vtom ho něco napadlo.
Musím zavolat Hooperovi," řekl. „Nevíš, kde je seznam?" "Číslo je šest pět čtyři tři." „Jaké číslo?" "Hotelu Abelard Arms. Šest pět čtyři tři." „Jak to víš?" „Mám výbornou paměť na telefonní čísla. Dobře víš, že jsem si je vždycky pamatovala." Brody to věděl a proklínal se, že se propůjčuje k laciným trikům. Vytočil udané číslo. „Abelard Arms," ozval se mladý hlas nočního recepčního.
„Prosím pokoj pana Matta Hoopera." „Neznáte náhodou číslo pokoje?" "Bohužel." Brody zakryl sluchátko dlaní a zeptal se své ženy: „Neznáš náhodou číslo jeho pokoje?" Pohlédla na něj a chvíli neodpovídala. Pak potřásla hlavou.
Recepční řekl: "Tady je to. Čtyři nula pět." Telefon zazvonil dvakrát, než se Hooper ozval. "Tady Brody", „zdravím vás." Brody se otočil tváří ke zdi a pokoušel si představit Hooperov hotelový pokoj. Vyvolal si představu tmavé podkrovní místnosti se zválenou postelí, skvrnami na prostěradle a ucítil dokonce pach po souloži. Měl najednou pocit, že nad sebou ztrácí vládu. „Počítám, že se můžeme na zítřek připravit," řekl po chvilce. „Předpověď počasí je dobrá." „Ano, vím." "Uvidíme se tedy v přístavu."
"V kolik?" V devět třicet, myslím. Dřív do vody nikdo nepoleze." "Fajn. V devět třicet." "Prima. A mimochodem, jak pokračujete s Daisy?" "Co?" Brodyho zamrzelo, že se ptal. "Ale nic, byl jsem jen zvědavý.
Víte, zajímalo mě, jak vy dva spolu vycházíte." "Co je vám do toho! To taky patří k vašemu zaměstnání kontrolovat sexuální život lidí?" "Zapomeňte na to. Zapomeňte, že jsem o tom mluvil." Zavěsil.
Lhář, pomyslel si. Co se tady, k čertu, odehrává? Otočil se ke své ženě: "Chtěl jsem se tě zeptat... Martin říkal něco o pikniku na pláži. Kdy to má být?" "Nic jsme si neujednali. Byl to jen okamžitý nápad." Podíval se na ni, ale Ellen mu pohled nevrátila. "Je načase, aby ses pořádně vyspala." "Proč mi to říkáš?" "Nebylo ti přece dobře. A jak pozoruju, myješ tuhle sklenici už podruhé. " Vyndal z lednice plechovku s pivem. Kovový kroužek uzávěru se ulomil a zůstal mu v ruce.
"Sakra!" zaklel, odhodil plnou plechovku do odpadkového koše a vyšel z kuchyně.
V sobotu v poledne stál Brody na duně, odkud měl rozhled na Skotskou cestu. Cítil se napůl jako tajný agent a napůl jako blázen. Měl na sobě tričko a plavky, které si pro tuto mimořádnou službu musel koupit. Podíval se mrzutě na své bílé nohy, téměř bez chloupků odřených stálým nošením dlouhých kalhot. Přál si, aby tu s ním byla Ellen; pak by se necítil tak nápadný: Vymluvila se však, že si dá raději do pořádku celý dům. V plážové tašce měl dalekohled, přenosnou vysílačku, dvě plechovky piva a v celofánu zabalený obložený chléb. Asi čtvrt až půl míle od pobřeží se Flicka pomalu plavila směrem na východ. Brody z lodi nespouštěl oči a říkal si: alespoň mám jistotu, kde dneska Hooper vězí.
Pobřežní hlídka měla pravdu. Den byl překrásný - teplý, bez jediného mráčku, od moře vál lehký větřík. Na pláži nebylo moc lidí. Asi tucet mládenců a děvčat leželo porůznu na písku. Několik párů dřímalo - nepohnutě jako bez života, jako kdyby sebemenší pohyb mohl narušit kosmický rytmus, působící opálení kůže. Okolo ohýnku z dřevěného uhlí seděla rodina a k Brodyho nosu se nesla vůně grilovaných vepřenek.
Až dosud si nikdo nešel zaplavat. Asi dvakrát zavedli rodiče své děti k okraji moře a dovolili jim brouzdat se v rozpěněné vodě u břehu, ale po několika minutách - možná z nudy, možná ze strachu - nařídili dětem, aby se vrátily na písek.
V trávě za sebou zaslechl Brody kroky a otočil se. Nějaký muž se ženou - neměli daleko do padesátky - oba vypasení, se škrábali na písčitý násep a táhli za sebou dvě rozkňourané děti. Muž měl khaki kalhoty, rozhalenku a tenisky. Žena byla navlečená do krátkých pestrých šatu, které jí odhalovaly svraštělá stehna. V ruce nesla sandály. Za nimi Brody uviděl auto s obytným přívěsem, zaparkované na Skotské cestě.
„Mohu vám nějak pomoct?" zeptal se jich, když vylezli na vršek duny. „Je tohleto ta pláž?" zeptala se žena. "Kterou pláž hledáte? Veřejná je..." "Tahle je ta pravá," řekl muž a vytáhl z kapsy mapu. Mluvil typickým přízvukem obyvatel Queensborough v New Yorku.
„Zatočili jsme ze Sedmadvacáté a jeli po téhle dálnici až sem. Jo, tohle je zrovna to místo." „A kde je ten žralok?" zeptalo se jedno z dětí, tlustý, asi třináctiletý kluk. "Povídal jsi, že uvidíme žraloka." "Bud zticha," obořil se na něj otec a otočil se k Brodymu. "Kde je ten mizernej žralok?" „Jaký žralok?" "Ten, co zabil tolik lidí. Ukazovali to v televizi na třech různejch kanálech. Žralok, kterej požírá lidi. Přímo tady." „žralok tu byl," řekl Brody, "ale už je pryč. Při troše štěstí se už nevrátí. " Muž na Brodyho asi vteřinu civěl a pak zavrčel: "Chcete říct, že jsme se sem štvali celou cestu jen proto, abysme se dověděli, že tu žádnej žralok není? V televizi nic takovýho neříkali. " „Nemohu vám pomoct. Nemám tušení, kdo vám řekl, že tady uvidíte žraloka. Snad si nemyslíte, že vyleze na břeh a potřepe vám pravicí. " „Nedělejte ze sebe chytrýho, kamaráde." „Poslyšte, pane," Brody vytáhl z opasku, který měl pod tričkem, náprsní tašku a ukázal svuj služební odznak. „Jsem v tomhle městě šéfem policie. Nevím, kdo jste vy nebo co si myslíte, že jste - ale rozhodně vás nepustím na soukromou pláž a nedovolím vám, abyste se tam choval jako ludrák. Tak a teď mi koukejte říct, co vlastně chcete, nebo odtud zmizte." Muž se přestal naparovat.
"Promiňte. Ta zatracená tlačenice na silnicích a děti, který mi vřeští do ucha, to vyvede člověka z míry. Myslel jsem si, že si toho žraloka prohlídnem. Proto jsme sem přece jeli." "Řídil jste dvě a půl hodiny, jen abyste viděl žraloka? Proč?"

"Něco dělat musíme. Minulej víkend jsme jeli do Jungle Habitat. Tenhle víkend jsme plánovali cestu do Jersey Shore, ale potom jsme se dověděli o žralokovi. Děti ho ještě nikdá neviděly." "Doufám, že ho neuvidí ani dnes." "To je k posrání." "Říkal jsi, že uvidíme žraloka," kňoural jeden z kluků.
"Drž hubu, Benny." Muž se znovu obrátil k Brodymu: "Můžeme se tady najíst?" Brody měl právo poručit jim, aby šli na veřejnou pláž, ale pokud nemají povolení k parkování, museli by svůj vůz s přívěsem zaparkovat nejméně míli od pobřeží. Řekl tedy:
"Proč ne. Jestli si ale někdo bude stěžovat, musíte pryč. Spíš si myslím, že se to dnes nestane. Tak se do toho pusťte, ale nenechte tady povalovat zbytky ani obal od žvýkačky nebo jedinou sirku, jinak vás budu pokutovat za znečištění pláže." "Jo," řekl muž a zeptal se ženy: „Máš s sebou tašku s jídlem?" "Nechala jsem ji ve voze. Nevěděla jsem, že tady zůstaneme." "Krucinál," zaklel muž. Plahočil se dolů po svahu a těžce supěl.
Žena a děti ušly tak osmnáct až dvacet metrů a usadily se na písku.
Brody se podíval na hodinky: dvanáct patnáct. Sáhl do tašky a vyndal vysílačku. Zmáčkl tlačítko a řekl: "Jste tam, Leonarde?" Pak tlačítko povolil.
V okamžiku přišla chraplavá odpověď.
"Slyším, šéfe. Přepínám." Hendricks dobrovolně trávil víkend na veřejné pláži jako třetí v trojúhelníku hlídek. Z vás se stane co nevidět místní ozdoba pláží," řekl mu Brody, když vděčně přijímal jeho nabídku. "Jistě, šéfe. Když chceme v tomhle krásném místě žít, měli bychom taky krásně vypadat. " "Jak je?" zeptal se Brody. „Děje se tam něco?" "Nic, co bychom nezvládli. Ale jeden problém je tu přece. Lidi ke mně pořád chodí a odevzdávají lístky. Přepínám." "Lístky? Jaké lístky?" "Vstupenky. Říkají, že si je koupili ve městě a opravňují je ke vstupu na pláž. Měl byste ty zatracené papírky' vidět. ‚Jeden mám zrovna tady. Je na něm napsáno: ŽRÁLOČÍ PLÁŽ. VSTUPENKA PRO JEDNU OSOBU. DVA PADESAT. Nějaký štráfek shrábne hezkých pár dolarů za vstupenky, které nikdo nepotřebuje. Přepínám."
"Co říkají, když jim je vracíte?" „Když jim povím, že je někdo doběhl a že vstup na pláž je volný, tak nadávají. Potom zuří ještě víc, protože se dovědí, že lístek nelístek, parkovat na parkovišti bez povolení se nesmí.
Přepínám. " „Prozradil vám někdo z těch lidí, kdo ty vstupenky prodává?" „Nějaký chlápek na Hlavní třídě. Namluvil jim, že se bez vstupenky na pláž nedostanou. Přepínám." „K čertu, Leonarde, musíme zjistit, kdo ty lístky prodává. Musí se mu to zatrhnout. Jděte do telefonní budky na parkovišti a zavolejte policejní stanici. Komukoli tam řekněte, ať někoho pošle na Hlavní třídu a chytí toho lumpa. Jestli není z města, vyžeňte ho z Amity. Jestli tady bydlí, šoupněte ho do basy." Z čeho ho obviníme?" , "To je jedno. Něco si vymyslete. Třeba podvody. Hlavně ho odstraňte z ulic."
„Jasný, šéfe." „Ještě něco?" , „Ne. Akorát je tu pár mládenců od televize s přenosovým vozem. Natáčejí rozhovory s lidmi, jinak nic nedělají." "Co se ptají?" "Obvyklé pitomosti: bojíte se vlézt do vody? Co si myslíte o žralokovi? Ještě další takové hovadinky. Přepínám." „Jsou tam už dlouho?" "Skoro celé dopoledne. Nevím, jak dlouho tady zůstanou, protože nikdo do vody nejde." „Pokud nepůsobí žádné nesnáze... zatím ne. Přepínám." „Poslyšte, Leonarde, nemusíte pořád opakovat: přepínám. Řeknu vám, až domluvíme." „Rutina, šéfe. Přepínám. Končím." Brody chvíli počkal a pak znovu zmáčkl tlačítko. "Pane Hoopere, tady Brody. Něco nového?" Odpověď nepřišla. "Brody volá Hoopera. Slyšíte mne?" Chystal se znovu zavolat, když zaslechl Hooperův hlas. „Promiňte. Byl jsem na zádi. Zdálo se mi, že něco vidím."
"Co?" „Nic to nebylo. Jsem si jist, že to nic nebylo. Patrně jsem měl nějaké halucinace." "Co myslíte, že jste viděl?" „Dá se to těžko popsat. Něco jako stín. Nic víc. Možná že to způsobilo sluneční světlo." „Nic jiného jste neviděl?"
"Celé dopoledne nic." "Tak dobře. Zavolám později znovu." ‚;Za minutu nebo dvě budu naproti veřejné pláži." Brody uložil vysílačku do kapsy a vzal si sendvič. Chléb byl chladný a ztuhlý, protože kvůli dvěma plechovkám piva ležel vedle plastikového sáčku naplněného ledem. Kolem půl třetí byla pláž skoro prázdná. Lidé si šli zahrát tenis, zaplachtit si a ženy se šly dát učesat. Na pláži zůstal asi tucet mladých lidí mezi třinácti a dvaceti a rodina z Queensborough.
Brodymu se začaly opalovat nohy. Na stehnech a na nártech mu vyskákaly slabě červené skvrny. Zakryl si nohy ručníkem, opět vyndal vysílačku a zavolal Hendrickse.
„Něco nového, Leonarde?" „Nic, šéfe. Přepínám." „Plave někdo v moři?" „Ne, jen se brouzdají u břehu. Přepínám."
"Tady je to stejné. Víte už něco o tom chlapovi se vstupenkami?" „Nic, ale nikdo je už nenosí. Počítám, že ho chytili. Přepínám." "Co ti lidé od televize?" „Před několika minutami odešli. Ptali se po vás. Přepínám." „Proč?" „Nemám tušení. Přepínám." "Řekl jste jim, kde jsem?" „Jistě. Proč bych jim to neřekl? Přepínám." „Fajn. Zavolám později." Brody se rozhodl, že se projde. Přitlačil prst na jednu z růžových skvrn na stehně. Zbělela, a jakmile prst zvedl, zrudla. Stál s ručníkem uvázaným kolem pasu, aby mu slunce nemohlo spálit kůži na nohou. V ruce držel přenosnou vysílačku a loudal se k vodě.
Zaslechl zvuk motoru. Otočil se tedy a vystoupil na písečný val.
Na Skotské cestě parkoval bílý přenosový vůz. Černá písmena na boční straně hlásala: WNBC- TV zpravodajství. Řidičovy dveře se otevřely a nějaký člověk se plahočil pískem k Brodymu. Když přišel blíž, Brody měl dojem, jako by ho odněkud znal. Byl mladý, měl dlouhé vlnité vlasy a zakroucený knír. "Šéf policie Brody?" zeptal se, když od něj byl na pár kroků.
„Ano. " "Řekli mi, že vás tady najdu. Jsem Bob Middleton ze zpravodajství čtvrtého kanálu." „Reportér?" „Jo. Moji lidé jsou ve voze." „Zdálo se mi, že jsem vás už někde viděl. Co si přejete?" „Rád bych vás interviewoval." "O čem?" "O všem, co se týká žraloka. Jak to, že jste se rozhodl otevřít pláže?" Brody chvíli přemýšlel a pak si řekl: trochu reklamy městu neuškodí, zvlášť teď, když možnost, že by se něco semlelo zrovna dnes - je tak nepatrná.
„Dobře," souhlasil. „Kde to chcete natočit?" „Dole na pláži. Dojdu pro své lidi. Příprava nám bude trvat několik minut, tak jestli máte něco na práci, pusťte se do toho. Zavolám vás, jak budeme připraveni." Middleton odběhl k vozu.
Brody neměl nic důležitého na práci, ale když už se jednou vydal na procházku, chtěl ji dokončit. Zamířil k vodě.
Šel kolem skupiny omladiny a zaslechl, jak jeden z chlapců říká: "Tak co, nikdo nemá kuráž? Deset dolarů je deset dolarů." Nějaké děvče řeklo: „Jdi se vycpat, Limbo, a nech toho." Brody se zastavil asi pět metrů od nich a předstíral,

že má zájem o něco na pobřeží.
„Proč?" zeptal se hoch. „Je to slušná nabídka. Nevěřím, že někdo má dost odvahy. Před pěti minutami jste tvrdili, že ten žralok tady není." „Když jsi takový kanón, proč tam nejdeš sám?" ozval se jiný chlapec.
„Já dělám nabídku. Mně nikdo nenabízí deset dolarů, abych vlezl do vody. Tak, co říkáte?" Chvíli bylo ticho a pak jeden z mladíků řekl: „Deset dolaru na dřevo?" „Tady jsou," odpověděl chlapec a zatřepal desetidolarovou bankovkou.
„Jak daleko mám plavat?" „Počkej... asi sto metrů. To je slušná vzdálenost, ne?" „Jak poznám, kde končí sto metro?"
„Musíš to odhadnout. Chvíli plav a pak se zastav. Jestli se mi bude zdát, že jsi uplaval sto metrů, zamávám na tebe."
„Platí. " Děvče řeklo: Ty ses zbláznil, Jimmy. Proč chceš jít do vody?
Těch deset dolarů přece nepotřebuješ." „Myslíš si, že se bojím?" „Nikdo neříká, že se bojíš, ale je to docela zbytečné."
„Deset dolarů není nikdy zbytečných, zvlášť když ti tvůj fotřík sníží kapesné za to, že jsi vykouřil trošku trávy při tetině svatbě." Chlapec se otočil a začal se loudat k moři. Brody zavolal: "Hej!" a hoch se zastavil. "Co je?" "Co chceš dělat?" zeptal se Brody a přistoupil k němu. „Zaplavat si. Kdo jste?" Brody znovu vytáhl náprsní tašku a ukázal chlapci odznak. "Tak ty si chceš zaplavat." Všiml si, jak se hoch ohlédl po svých kamarádech.
"To je hotovka. Proč ne? To snad není proti předpisům, či je?" Brody nevěděl, jestli ho ostatní mohou slyšet, a proto řekl tiše: "Chceš, abych ti to úředně zakázal?" Hoch se na něj podíval, zaváhal a potom zavrtěl hlavou. „Ne, pane. Těch deset dolaru můžu docela dobře potřebovat." „Nezůstávej tam moc dlouho." „Nezůstanu." Utíkal do vody. Hodil sebou na malou vlnu a začal plavat. Brody za sebou slyšel utíkající kroky. Bob Middleton proběhl kolem a volal na chlapce: "Hej! Pojď zpátky!" Mával rukama a křičel znovu a znovu. "Co chcete?" ozval se chlapec a přestal plavat.
"Vezmeme nějaké záběry, jak jdeš do vody. Co ty na to?" "To se ví," souhlasil chlapec a začal se brodit vodou zpět ke břehu.
Middleton se obrál k Brodymu.
„Jsem rád, „že jsem ho chytil, než uplaval moc daleko. Alespoň natočíme někoho, kdo si tady dnes zaplave." Vedle Brodyho se postavili dva muži. Jeden nesl šestnáctimilimetrovou kameru a stativ. Na sobě měl holiny, pracovní kalhoty, khaki košili a koženou vestu. Druhý muž byl menší, starší a tlustší, v pomačkaném šedém obleku. Nesl čtverhrannou kovovou krabici, vybavenou ciferníky a knoflíky. Kolem krku měl zavěšena sluchátka.
"Vezmeme to tady, Waltře," řekl Middleton. "Dej mi vědět, až budete připraveni." Vytáhl z kapsy notes a začal klást chlapci otázky. Starší z mužů k němu přistoupil a podal mu mikrofon.
Couval ke kameramanovi a odvíjel kabel z cívky.
„Můžeme začít," oznámil kameraman. „Potřebuju si poslechnout toho chlapce," hlásil muž se sluchátky.
"Řekni něco... cokoli," požádal Middleton mládence a přidržel mu mikrofon několik centimetrů od úst. "Co chcete, abych řekl?" "V pořádku," poznamenal zvukař.
„Fajn, začnem detailem, Waltře, a rozšíříme to na celek. Mávni na mne, až budeš připraven." Kameraman se zadíval do hledáčku, zvedl prst a ukázal na Middletona. "Jedem," ohlásil.
Middleton se natočil ke kameře a spustil: „Jsme na amitské pláži již od časného rána. Pokud víme, nikdo se ještě neodvážil do vody. Po žralokovi není ani stopy, ale hrozba trvá. Stojím zde s Jimem Prescottem, mladíkem, který se právě rozhodl si zaplavat. Pověz mi, Jimmy, máš strach z toho, co by se ti mohlo stát, až budeš plavat v moři?"
„Nemám," odpověděl Jimmy. "Myslím si, že tam nic není." „Nebojíš se tedy?"
Ne. „Jsi dobrý plavec?" „Docela dobrý." "Hodně štěstí, Jimmy. Díky za rozhovor." Middleton k němu napřáhl ruku. Chlapec mu ji stiskl. "Co mám dělat teď?" "Stop!" řekl Middleton. "Vezmeme to z nadhledu. Moment." Otočil se k chlapci. „Na nic se už neptej. Až ti poděkuju, otoč se a pusť se do vody." „Prima," přikývl Jimmy. Třásl se a třel si paže.
"Hej, Bobe," řekl kameraman. "Ten kluk by měl oschnout.
Nemůže být přece mokrý, když se předpokládá, že ještě nebyl ve vodě. " „Máš pravdu. Můžeš se osušit, Jimmy?" „Jo."
Chlapec doběhl pomalu ke kamarádům a utřel si tělo ručníkem.
Hlas za Brodym se zeptal:
"Co se tady děje?" Byl to ten člověk z Queensborough.
"Televize," vysvětloval Brody. "Budou natáčet nějakého plavce." "Ták? Měl jsem si přinést plavky." Rozhovor se opakoval a sotva Middleton chlapci poděkoval, hoch vběhl do vody a začal plavat.
Middleton se vrátil ke kameramanovi a řekl:
„Jeď pořád dál, Waltře. Jeve, stáhni zvuk. Tohle pravděpodobně použijeme pro druhou kameru."
"Kolik toho chceš?" zeptal se kameraman, který snímal plavce.
„Asi třicet metrů nebo tak nějak. Zůstaneme tady, dokud kluk nevyleze z moře. V každém případě buď připravený."
Brody tak přivykl vzdálenému, a sotva slyšitelnému motoru Flicky, že jeho zvuk vůbec neregistroval. Byl neoddělitelnou součástí atmosféry pláže stejně jako hluk vlnobití. Náhle se zvuk motoru změnil. Přešel z tichého předení v naléhavé vrčení. Brody se díval za plovoucím chlapcem a uvědomil si, že loď ostře a rychle otáčí. Naprosto ne pomalu a šouravě jako při své obvyklé hlídce. Přiložil vysílačku k ústům.
"Vidíte něco, Hoopere?" Všiml si, že Flicka zpomalila a zůstala stát. Middleton zaslechl, že Brody něco říká. "Vem to, Irve," řekl. „Natoč tohle, Waltře." Šel k Brodymu a zeptal se: "Co se děje, šéfe?" „Nevím," odpověděl Brody. "Právě se to snažím zjistit." Do vysílačky řekl: "Hoopere?" „Ano," ozval se Hooperův hlas. "Pořád nevím, co to je. Ten stín, myslím. Zase tu byl. Teď ho nevidím. Možná že mám unavené oči." „Máš to, Irve?" zeptal se Middleton. Zvukař potřásl hlavou, že nemá.
"V moři plave nějaký kluk," pokračoval Brody.
"Kde?" zeptal se Hooper.
Middleton vecpal mikrofon Brodymu k obličeji mezi ústa a vysílačku. Brody ho odstrčil, ale Middleton mikrofon okamžitě přistrčil zpátky asi na dva centimetry od Brodyho úst.

"Třicet nebo čtyřicet metrů od břehu. Asi mu nařídím, aby se vrátil." Brody zasunul přístroj do ručníku za pas, přiložil dlaně k ústům a vykřikl: "Hej, ty tam! Vrať se!" „Ježíši," zasténal zvukař. "Chcete, abych ohluchl?" Chlapec neslyšel. Vzdaloval se stále víc od břehu. Kluk, který mu nabídl deset dolarů, zaslechl Brodyho volání a přišel k okraji vody. „O co jde?" zeptal se.
„O nic," odsekl Brody. „Myslím jen, že by se měl vrátit." "Kdo jste?" Mezi Brodym a chlapcem stál Middleton a nastrkoval mikrofon od jednoho k druhému.
"Šéf zdejší policie a koukej odtud vypadnout, usmrkanče." Brody se otočil k Middletonovi: „A vy dejte ten zatracenej mikrofon od mého obličeje, slyšíte?" "To nic, Irve," řekl Middleton. "To můžeme přece vždycky vystřihnout." Brody promluvil do vysílačky: "On mě neslyší, Hoopere. Můžete na něj zahoukat a říct mu, aby plaval ke břehu?"
„Jistě. Za minutku jsem u něj." Ryba se teď ponořila a klikatě plula několik stop nad písčitým dnem a asi pětadvacet metrů pod Flickou. Celé hodiny stopoval její smyslový systém podivný zvuk nahoře. Dvakrát vyplavala na metr nebo na dva k hladině, dovolujíc zraku, čichu a nervovým kanálkům, aby odhadly věc, která se nad ní hlučně pohybovala. Dvakrát se zase ponořila, aniž by zaútočila nebo odplavala. Brody viděl loď obrácenou k západu, jak se náhle stáčí ke břehu a odhazuje spršky pěny, od poskakující přídě. "Udělej záběr tý lodi, Waltře," řekl Middleton.
Vtom ryba vycítila změnu v síle zvuku. Jak se loď vzdalovala, předení motoru bylo tlumenější. Ryba se otočila, ladně jako letadlo, opsala křivku a následovala slábnoucí zvuk.
Hoch přestal plavat, zvedl hlavu a podíval se k pobřeží. Šlapal vodu. Brody zamával rukama a křičel: "Vrať se!" Chlapec taky zamával a začal plavat zpět. Plaval dobře. Otáčel hlavu doleva, aby se mohl nadýchnout, a kopal nohama v rytmu s pohyby paží.
Brody odhadl, že je asi tak padesát metrů od pobřeží a bude potřebovat dobrou minutu nebo i víc, než se dostane na pláž. "Co se děje?" ozval se vedle Brodyho člověk z Queensborough.
Jeho kluci stáli za ním a dychtivě se culili. „Nic. Prostě nechci, aby plaval daleko do moře." „Je tam žralok?" zeptal se jejich otec.
"To je žrádlo," liboval si jeden z kluků. "Koukejte jít zpátky na pláž," nařídil Brody.
„Momentíček, šéfe," namítl muž. "Vždyť jsme sem kvůli tomu jeli takovou dálku." "Vymázněte!" Při rychlosti patnácti uzlů trvalo Hooperovi jen půl minuty, než ujel těch dvě stě metrů a přiblížil se k chlapci. Zastavil nedaleko a nechal motor na neutrálu. Byl právě za čarou příboje a neodvažoval se víc přiblížit, aby ho vlny nestáhly k pobřeží.
Chlapec zaslechl motor, zvedl hlavu a zeptal se:
"Co je?" „Nic," řekl Hooper. "Plav dál." Chlapec sklonil hlavu k hladině a plaval. Zachytila ho vlna a hodila ho ke břehu, takže se mohl už po dvou nebo třech dalších tempech postavit. V oda mu sahala až po ramena. Začal se namáhavě brodit ven.
"Tak dělej!" volal Brody.
"Vždyť jdu. O co vlastně jde?" Middleton čekal s mikrofonem v ruce několik metrů za Brodym.
"Co bereš teď, Waltře?" "Toho kluka. Policajta taky. Oba. Dvoudetail." "Oukej. A co ty, Irve?" „Dobrý," přikývl zvukař.
Middleton zahlaholil do mikrofonu. „Něco se děje, dámy a pánové, ale nevíme dosud co. Víme jen to, že Jimmy Prescott šel plavat a náhle nějaký muž na lodi něco spatřil. Šéf zdejší policie Brody se snaží dostat plavce co nejrychleji z vody. Mohl by to být ten žralok, ale zatím to není jisté." Hooper začal s lodí couvat dál od vln příboje. Když se podíval ze zádi, zahlédl stříbrný pruh, komíhající se v šedomodré vodě. Vypadal, jako kdyby patřil k vlnobití, ale zároveň se pohyboval samostatně. V první vteřině si Hooper neuvědomil, co vlastně vidí, a i když ho náhlé poznání omráčilo, rybu zřetelně neviděl.
„Pozor!" vykřikl. "Co je?" zařval Brody. Ryba. Kluk musí z vody. Rychle!" Jimmy Hoopera slyšel a snažil se utíkat. Ale voda mu sahala až k hrudi a pohyby byly pomalé a namáhavé. Vlna ho hodila do strany. Zakopl, opět se postavil a naklonil se kupředu.
Brody vběhl do vody a natáhl k němu ruce. Silná vlna ho uhodila do kolen a odrazila nazpět. Middleton ohlásil do mikrofonu:
„Muž na palubě lodi říká něco o rybě. Nevím, jestli má na mysli žraloka. " „Je tu ten žralok?" zeptal se člověk z Queensborough, který stál reportérovi po boku. "Já ho nevidím." "Kdo jste?" zajímal se Middleton. „Lester Kraslow. Chcete mě interviewovat?" „Zmizte !" Chlapec se teď pohyboval o něco rychleji. Prodíral se vodou hrudí i pažemi. Neviděl za sebou ploutev s ostrou hranou hnědavé šedi, která se vznášela nad hladinou.
"Támhle je!" zaječel Kraslow. "Vidíš ho Benny? Davey? Zrovna támhle!" „Já nic nevidím," naříkal jeden z jeho synů.
"Támhle, Waltře," řekl Middleton. "Vidíš ho?" „Najíždím," odpověděl kameraman. "Jo, mám to." "Honem," řekl Brody.
Sáhl po chlapci, který měl strachem rozšířené oči a propadal panice. Z nosních dírek mu vyrážely bublinky hlenu a vody. Brody chytil chlapce za ruku. Přitáhl ho k sobě, popadl kolem ramen a společně vyklopýtali z vody ven. Ploutev zmizela pod hladinou a ryba odplouvala zvolna zpět do hlubiny. Brody stál na písku a stále ještě držel chlapce kolem ramen. „Jsi v pořádku?" zeptal se. "Chci jít domů. " Hoch se třásl. "To ti věřím." Brody ho vedl k místu, kde stáli jeho kamarádi, ale Middleton je zastavil. „Můžete to opakovat?" zeptal se.
"Opakovat? Co?" "To, co jste říkal chlapci. Řekněte to znovu." „Jděte mi z cesty!" vyštěkl Brody. Zavedl Jima ke skupině mládeže a obrátil se k tomu, který nabídl sázku. "Zaveď ho domů a dej mu těch deset dolarů." Kluk přikývl. Byl bledý a vystrašený. Brody spatřil svou kapesní vysílačku, zmítající se v pěně u pobřeží. Vytáhl ji, otřel a stiskl tlačítko.
„Leonarde, slyšíte mě?" , "Slyším, šéfe. Přepínám." „Ryba tu byla. Jestli je tam u vás někdo ve vodě, žeňte ho ven. Bez průtahů. A zůstaňte na místě, dokud neseženu někoho, kdo vás vystřídá. Nikdo se nesmí k vodě přiblížit. Pláže jsou úředně uzavřené. " "Oukej, šéfe. Byl někdo zraněn? Přepínám." "Bohudíky nikdo, ale unikl jen o vlásek." „Jasný, šéfe. Přepínám. Končím." Brody se vrátil k místu, kde nechal tašku. Middleton za ním volal: „Poslyšte, šéfe, můžeme vás teď

interviewovat?" Brody se zastavil. Měl sto chutí poslat Middletona do hajzlu, ale místo toho řekl: "Co chcete vědět? Viděl jste totéž co já." „Jen pár otázek. " Brody vzdychl a vrátil se s Middletonem k jeho dvěma kolegům.
„No tak začněte." "Kolik toho ještě máš, Waltře?" zeptal se Middleton.
„Asi sedmnáct metrů. Buď stručný." „Dobrá. Dej mi znamení." „Jedem. " "Tak, šéfe," začal Middleton, "to byla klika, co říkáte?" „Ano, chlapec mohl být mrtvý." „Myslíte, že jde o stejného žraloka, který zabil už několik lidí?" „Nevím. Hádám, že je to ten samý." „A co bude teď?" „Pláže jsou od této chvíle opět zavřené. Víc zatím dělat nemůžeme. "
"Snad byste měl raději říct, že nebezpečí v Amity stále trvá." „Ano, to je pravda." "Co to pro Amity znamená?" „Potíže, pane Middletone. Jsme v tom až po krk." „Podíváme-li se nazpět, šéfe, jak vám je, že jste dal ty pláže právě dnes zpřístupnit?" „Jak mi je? Co je to za otázku? Mám zlost, jsem otrávený a zmatený. Zároveň šťastný, že nikdo nepřišel k úrazu. Stačí to?" „Přesně, šéfe," řekl Middleton s úsměvem. „Děkuji vám." Odmlčel se a pak dodal: "Fajn, Waltře. Balíme. Jede se domů a začnem tuhle motanici upravovat." "Co nějaké zakončení?" zeptal se kameraman. "Mám ještě asi osm metrů." „Prima. Počkej moment. Vymyslím nějakou moudrou větu." Brody sebral ručník a tašku a přešel duny k svému autu. Když došel na Skotskou cestu, viděl rodinku z Queensborough stát vedle svého vozu. „Byl to ten lidožrout?" zeptal se otec rodiny.
"Kdo ví? Co na tom záleží?" „Moc jsem toho z něj neviděl. Jen ploutev. Moji kluci jsou zklamaný. „Poslouchejte, vy blbče," osopil se na něj Brody. "Ten chlapec málem přišel o život. Zklamalo vás, že se to nestalo?" „Nevykládejte. Ta ryba nebyla dost blízko. Vsadím se, že jste to všechno naaranžovali pro ty chlapy z televize." „Zmizte odtud, pane! Vy i ta vaše přišerná famílie. Ať už vás nevidím!" Brody počkal, až muž naložil svou rodinu a věci do vozu. Když odcházel, zaslechl, jak si chlápek postěžoval manželce: "Hned jsem věděl, že všichni tady budou fouňové, a měl jsem pravdu. Dokonce i policajti." V šest hodin seděl Brody v kanceláři s Hooperem a Meadowsem. Už také mluvil s Larrym Vaughanem, který volal- opilý a ubrečený - a něco blekotal o svém zničeném životě. Bzučák na služebním stole se ozval a Brody zvedl sluchátko.
„Nějaký člověk chce s vámi mluvit. Říká, že se jmenuje Bill Whitman," řekl Bixby. "Je prý z New York Times. "Krucinál. No dobře, pošlete ho sem." Dveře se otevřely a Whitman stál na prahu. „Nevyrušuji ?" „Ale ne. Pojďte dál. Pamatujete se na Harryho Meadowse? Tohle je Matt Hooper z Woods Hole."
"Na Harryho Meadowse si vzpomínám velmi dobře," řekl Whitman. „Díky jemu mě můj šéf div nevyrazil." "Proč?" "Pan Meadows mi zapomněl říct o útoku žraloka na Christine Watkinsovou, ale svým čtenářům to říct nezapomněl." "Nejspíš mi to vypadlo z paměti," podotkl Meadows. "Co pro vás mohu udělat?" zeptal se Brody.
"Rád bych věděl, jestli jde o stejnou rybu, co zabila ty druhé lidi." Brody pokynul Hooperovi, který začal vysvětlovat: "To není tak jisté. Nikdy jsem tu rybu, která zabila ty druhé lidi, neviděl, a abych řekl pravdu, nezahlédl jsem ji pořádně ani dnes. Všechno, co bylo k vidění, byl jen záblesk stříbřité šedi. Vím, co to bylo, ale dá se to těžko k něčemu přirovnat. Vše, oč se mohu opřít, je jen pravděpodobnost, že jde o tutéž rybu. Domnívat se, že se objevili dva lidožraví žraloci u pobřeží Long Islandu ve stejnou chvíli, je - alespoň pro mě - trochu za vlasy přitažené." Whitman se obrátil na Brodyho:
"Co ještě hodláte udělat kromě uzavření pláží, což jste už, jak předpokládám, zařídil." "Nevím. Co můžeme dělat? Kristepane, radši bych tady měl hurikán nebo dokonce zemětřesení. To se můžete aspoň utěšovat, že skončí a bude pokoj. Můžete se rozhlédnout a zjistit, co natropily a co se má udělat. To jsou záležitosti, které zvládnete. Mají začátek i konec. Ale tohle je k zbláznění. Jako kdyby tu volně pobíhal maniak a zabíjel lidi, kdykoli se mu zachce. Znáte ho, ale nemůžete ho chytit a nemůžete mu v tom zabránit. A co je ještě horší, nemáte tušení, proč to vlastně dělá." Meadows řekl: "Vzpomeň si na Minnie Eldridgeovou." "Jo, už taky začínám věřit, že na tom něco je," kývl Brody.
"Kdo je to?" zajímal se Whitman.
"Nikdo zvláštní. Jedna praštěná ženská." Nastalo ticho. Vyčerpané ticho, jako kdyby to, co má být řečeno, už bylo vysloveno. Po chvíli je Whitman přerušil: "Tak co?" "Co jako?" zeptal se Brody.
"Musíte přece z něčeho vyjít, něco udělat." "Rád si poslechnu jakékoli návrhy. Osobně si myslím, že jsme v hajzlu. Můžeme si pogratulovat, jestli po tomhle létě tady vůbec nějaké město zůstane." "Nepřeháníte trochu?" "Neřekl bych. Ty jo, Harry?" "Ani ne," řekl Meadows. „Město žije z letních hostů, pane
Whitmane. Nazvete to třeba, že město je parazit, jestli chcete, ale je to fakt. Každé léto přijedou davy velkých zvířat a Amity se na nich zuřivě pase, tahá každý kousek potravy, jak může, než ta spousta po Dni práce zase odjede. Vezměte nám je a budeme jako blechy bez psa. Vyhladovíme. Přinejmenším bude příští zima nejhorší v historii tohoto města. Budeme mít tolik lidí žijících z podpor, že se Amity bude brzy podobat Harlemu." Zasmál se. "Harlem u moře." "Co bych za to dal, kdybych věděl, proč právě my," řekl Brody.
„Proč zrovna Amity? Proč ne East Hampton, Southampton nebo Quogue?" "To je něco, co se nikdy nedozvíme," poznamenal Hooper.
„Proč?" „Nechci, aby to vypadalo jako výmluva, že jsem rybu špatně odhadl," řekl Hooper, „ale čára mezi přirozeným a nadskutečným je velmi nejasná. Přirozené věci se stávají a pro většinu z nich máme logické vysvětlení. Ale na celou spoustu věcí neznáme rozumnou odpověď. Řekněme, že dva lidé plavou, jeden před druhým a žralok přijde zezadu, mine toho zadního a napadne toho vepředu. Proč? Snad mají rozličný pach. Možná že ten přední plaval rychleji. Dejme tomu, že ten, který nebyl napaden, jde na pomoc tomu, který byl napaden. Žralok se ho ani nedotkne - snad se mu doslova vyhne - zatímco tluče dál do toho, kterého napadl.
O bílých žralocích se tvrdí, že dávají přednost chladnějším vodám. Tak proč se jeden objevil u pobřeží Mexika, zadušený lidskou mrtvolou, kterou nemohl spolknout. Svým způsobem jsou žraloci podobní tornádu. Způsobí zlo tady a ne tam. Smetou tento dům, ale náhle se stočí a vynechají ten vedlejší. Člověk z prvního domu si řekne: proč zrovna já? A ten z vedlejšího řekne: bohudíky." „Dobrá," řekl Whitman, "ale pořád ještě nechápu, proč se ten žralok nedá chytit." „Možná že dá," odvětil Hooper, "nemyslím však, že se to poštěstí nám. Alespoň ne s tím vybavením, které

máme k dispozici. Předpokládám, že bychom to mohli zkusit s návnadou." "Ben Gardner by nám byl mohl říct všechno o návnadách," řekl Brody.
"Víte něco o chlápkovi, který se jmenuje Quint?" zeptal se Whitman. "To jméno jsem už slyšel," kývl Brody. "Zjistil jsi o něm něco, Harry?" „Něco málo. Pokud vím, nikdy neprovedl nic protizákonného." „Možná že by se vyplatilo mu zavolat," navrhl Brody. "Vy žertujete!" ozval se Hooper. Opravdu se s ním chcete spojit?" „Povím vám něco, Hoopere. Jsme v takové situaci, že kdyby sem teď někdo přišel a prohlásil, že je Superman a dokáže toho žraloka odtud odčarovat, řekl bych mu: prima, jste ohromný. A ještě bych mu chodil pro pivo." „No jo, ale..."
Brody ho přerušil: "Co ty tomu říkáš, Harry? Myslíš, že je v telefonním seznamu?" Zdá se, že to myslíte vážně," poznamenal Hooper. „Klidně na to vsaďte svůj drahocenný krk. Nebo máte lepší návrh?" „Nemám. Jenom... nevím. Jak víte, že ten chlap není podvodník nebo opilec nebo něco takového?" "To se nedozvíme, dokud to nezkusíme." Brody vzal seznam z horní zásuvky svého stolu a otevřel ho u písmen Q. Jel prstem po stránce dolů, "Tady je to. Quint. To je všechno. Žádné křestní jméno. Ale je jediný na celé stránce. Musí to být on." Vytočil číslo. "Quint," ozval se neznámý hlas. „Pane Quinte, tady Martin Brody. Jsem šéfem místní policie v Amity. Máme vážný problém." "Slyšel jsem." „Dneska se tu znovu objevil žralok." „Někoho sežral?" „Ne, ale jeden chlapec měl namále." "Taková velká ryba potřebuje spoustu žrádla," řekl Quint. "Viděl jste ji?" „Ne, hledal jsem ji několikrát, ale neměl jsem moc času. Moji zákazníci mi neplatí za to, abych honil žraloky. Chtějí rybařit." Jak víte, že je ta ryba velká?" „slyšel jsem to. Některý žraloci mají až vokolo tří metrů. Ale vy tady máte řek bych daleko větší kus." "Vím. Chtěl jsem se vás zeptat, jestli byste nám mohl pomoct." "Čekal jsem, kdy zavoláte." „Mohl byste?" „No jo, ale přijde na to." „Na co?" „Kolik zaplatíte." "Běžnou cenu, kterou si budete počítat za den. Budeme vám platit denně, dokud tu potvoru nezabijete." "To neberu. Todle je práce, která chce prémie." "Co tím chcete říct?" „Moje denní mzda je dvě stě dolarů. Protože jde vo něco speciálního, bude to dvakrát tolik."
"To sotva půjde." "Tak sbohem." „Počkejte přece! Sakra, člověče, proč nás chcete takhle odřít?" „Nemůžete si zrovna vybírat." „Je tu plno jiných rybářů." Brody slyšel, jak se Quint úsečně a posměšně chechtá. "To je pravda. Jednoho jste už vyřídili. Vyřiďte i dalšího. Vyřiďte jich ještě půl tuctu, ale až potom zase přijdete za mnou, budete muset vysolit trojnásobek. Čekáním neprodělám." „Nežádám vás přece o laskavost. Vím, že si musíte vydělávat na živobytí, ale tahle ryba zabíjí lidi a to musí co nejdřív přestat.
Nechci, aby ještě někdo přišel o život. Potřebuju vaši pomoc. Nemohl byste se mnou zacházet aspoň jako se svými klienty?" "Vy mě ještě rozbrečíte. Chcete zabít rybu a já ji zabiju.
Nedávám žádnou záruku, ale budu dělat, co umím. A to, co umím, má cenu čtyři sta dolarů denně." Brody vzdychl. „Nevím, jestli mi městská rada ty peníze odhlasuje." "Vy je někde seženete." „Jak dlouho potrvá, než ji chytíte?" „Den, týden, měsíc. Kdo ví? Třeba ji vůbec nenajdu. Možná odtáhne pryč." "To bych byl rád." Brody okamžik mlčel. „Dobrá," řekl konečně. "Vidím, že nemáme na vybranou." "To nemáte." „Můžete začít zítra?" „Ne. Nejdřív v pondělí. Na zejtřek mám pozvaných pár chlapů." „Jak to myslíte? K obědu?" Quint se zasmál stejným pronikavým chechtotem. "Pár chlapíků, který si mě najmuli. Vy asi nerybaříte, viďte?" Brody zčervenal. „Ne. Nemůžete jim odřeknout? Když vám zaplatíme takové krvavé peníze, zdá se mi, že si zasloužíme přednostní obsluhu."
„Ne. Jde vo pravidelný zákazníky. Nemůžu jim to udělat. Pokazil bych si kšeft. Vy jste zákazník jen pro jednou." "Co když zítra tu rybu náhodou objevíte? Pokusíte se ji dostat?" "To by vám ušetřilo výdaje, co? Vaši rybu neuvidíme. Jedem na východ. Tam je nádhernej rybolov. Měl byste to někdy zkusit." "Vy už jste si to celé promyslel, že jo?" "Ještě jedna věc," řekl Quint. "Budu potřebovat jednoho muže s sebou. Přišel jsem vo pomocníka a nemůžu se pustit za takovou velkou rybou bez dalšího páru rukou." "Přišel jste o pomocníka? Spadl do moře?" "Ne. Dal vejpověď. Měl pocuchaný nervy. Při týhle práci se to po čase stává hodně lidem. Začnou moc přemejšlet." "Vám se to ale nestává." „Ne. Já vím, že jsem chytřejší než ty ryby." "To stačí? Být prostě chytřejší?" „Až doteďka to stačilo. Ještě jsem živej. Tak co, seženete mi někoho?" "Vy sám si ho nemůžete najít?" "To nejde tak rychle a zvlášť ne pro tendle druh práce." "Koho si vezmete na pomoc zítra?" "Nějakýho kluka. Toho ale nemůžu potřebovat při lovu velkýho bílýho zabijáka." "Chápu," řekl Brody zamyšleně a začal uvažovat, jestli bylo zrovna moudré žádat Quinta o pomoc. Pak řekl ochable: „Já tam budu taky, víte." Hned, jak ta slova vyslovil, zděsilo ho a ohromilo, k čemu se zavázal.
"Vy? Ha!" Quintův posměch Brodyho pálil. "Dovedu si poradit." "Možná. Neznám vás. Ale nedovedete si poradit s velkou rybou, jestli nemáte ponětí o rybaření. Umíte plavat?" "Samozřejmě. Co to má s tím společného?" "Lidi spadnou přes palubu a někdy trvá hezkou chvilku, než se k nim dostanem." „O mne se nestarejte." "Jak chcete. Ale stejně potřebuju člověka, který se vyzná v rybách nebo aspoň ví něco o lodích" . Brody pohlédl přes stůl na Hoopera. Poslední věc, kterou si přál, bylo trávit dny na jedné lodi s Hooperem, zvláště v situaci, v níž ho Hooper přetrumfne ve vědomostech - když už ne v autoritě. Mohl by poslat Hoopera samotného a sám zůstat na břehu. Ale to, jak cítil, by byla kapitulace, konečné a neodvolatelné přiznání své neschopnosti čelit a přemoci podivného nepřítele, který vede válku proti jeho městu.
Kromě toho se možná Hooper během dlouhých dnů na lodi podřekne a prozradí, co dělal minulou středu, když pršelo. Brody byl málem posedlý touhou zjistit, co Hooper v ten den dělal, protože kdykoli začal uvažovat o různých alternativách, jediná, která se mu znovu a znovu vynořovala, byla ta, jíž se nejvíc bál. Chtěl vědět, že Hooper byl v kině nebo hrál karty ve Field klubu nebo kouřil nějakou drogu s partou hippies nebo se miloval s nějakou přítulnou dívkou. Bylo mu srdečně jedno, která z těchto možností byla ta pravá, pokud by věděl, že nebyl s Ellen, anebo že byl. To pomyšlení však bylo příliš protivné a sžíravé, než aby se s ním dokázal vyrovnat. Zakryl rukou sluchátko a obrátil se k Hooperoyi: "Chcete jet s námi? Quint potřebuje pomocníka." "Copak žádného nemá? To je pěkně nepromyšlený podnik." „Na tom ted nesejde. Chcete jet nebo nechcete?" "Chci. Pravděpodobně toho budu litovat až do konce života, ale pojedu. Chci tu rybu vidět a počítám, že tohle je moje jediná příležitost. " "Oukej, Quinte. Mám pro vás pomocníka," pokračoval Brody.

"Ví něco o lodích?" "Ví." "Tedy v pondělí ráno v šest. Přineste s sebou jídlo. Víte, jak se ke mně dostanete?" „Dálnicí dvacet sedm až k zatáčce na Promised Land. Je to tak?" „Jo. Ta cesta se jmenuje Cranberry Hole. Rovnou do města. Asi sto metrů za posledními domy zahnete doleva na postranní cestu." „Je tam značka?" „Ne, ale jiná cesta tam nevede. Dojedete rovnou k mýmu doku. " „Je tam jenom vaše loď?" „Jo. Jmenuje se Orca. " „Dobře. Na shledanou v pondělí." „Ještě něco," zadržel ho Quint. "Hotově a každej den předem." „Jistě, ale proč?" „Jinak nekšeftuju. Nechci, abyste mi spad přes palubu s mýma prachama v kapse." „Dobrá. Dostanete to tak, jak si přejete." Zavěsil a řekl Hooperovi: "Pondělí ráno v šest, ano?" „Jo. " Meadows poznamenal:
"Vyrozuměl jsem správně, že pojedeš s nimi, Martine?" Brody přikývl: „Patří to k mé práci." "Řekl bych, že nemáš tak docela pravdu." "Teď je už na úvahy pozdě." „Jak se jmenuje jeho loď?" zeptal se Hooper.
„Myslím, že říkal Orca. Nemám potuchy, co to znamená." "To je jméno vražděící velryby." Meadows, Hooper a Whitman se zvedli. "Hodně štěstí," přál novinář. "Trochu vám ten výlet závidím. Mohlo by to být vzrušující." "S gustem bych se bez toho vzrušení obešel," řekl Brody, "ale rád bych měl tu proklatou věc vyřízenou."
Hooper se otočil u dveří a řekl:
"Když myslím na vražděící velrybu, na něco si vzpomínám.
Víte, jak říkají Australané velkým bílým žralokům?" „Ne," ozval se Brody a najednou měl pocit, že už mu ti žraloci začínají lézt krkem. "Jak?" „Bílá smrt. " „Nemohl jste si odpustit, abyste mi to nepověděl, co?" bručel Brody, když za nimi zavíral dveře. Právě vycházel z budovy, když ho muž u přijímacího stolku zastavil. „Někdo vás volal šéfe, když jste byl uvnitř s těmi pány. Nechtěl jsem vás rušit." "Kdo ?" „Paní Vaughanová." Paní Vaughanová?" Pokud si mohl Brody vzpomenout, nikdy v životě nehovořil s Eleanor Vaughanovou telefonicky.
"Říkala, abych vás nerušil, že může počkat. " „Raději ji zavolám hned. Je tak plachá, že kdyby jí nad hlavou hořel dům, zavolala by hasiče a omlouvala, se, že je obtěžuje, a jestli by se náhodou nemohli zastavit, až budou někde v sousedství." Když se vracel do kanceláře, vybavilo se mu, co Vaughan jednou o Eleanoře řekl: kdykoli psala šek třeba jen na jeden dolar, odmítla napsat "#1.00$". Pokládala to za urážku, jako kdyby tím chtěla naznačit, že osoba, která si na šek vybere hotovost, by se mohla pokusit něco si tam připsat. Vytočil číslo Vaughanova bytu a Eleanor zvedla sluchátko, sotva telefon prvně zazvonil. Asi seděla u aparátu. „Martin Brody. Volala jste." „Ano. Hrozně nerada vás obtěžuji, Martine. Kdybyste snad raději... " "To je v pořádku. Oč jde?" „Je to.... důvod, proč vás volám je... vím totiž, že s vámi Larry mluvil, tak jsem si myslela, že kdyby... kdyby něco nebylo v pořádku... " Ona docela nic neví, pomyslel si Brody. Ať se propadnu, jestli jí to řeknu. Nahlas se zeptal: „Proč? Nevím, co máte na mysli." „Nevím, jak bych to přesně vyjádřila, ale... Larry moc nepije, víte. Velmi zřídka, alespoň ne doma."
„A ?" „Dnes večer, když přišel domů, vůbec nepromluvil. Šel do své pracovny a... myslím si to aspoň... vypil skoro celou láhev whisky. Teď spí. Usnul na židli." Pro to se netrapte, Eleanor. Má patrně nějaké starosti. My všichni se čas od času pěkně namažeme." „Já vím. Jenom... něco není v pořádku, Martine. Poznám to. Takhle se dřív nechoval. Myslím, že snad... jste jeho přítel. Nevíte, co by to mohlo být?" Přítel! myslel si Brody. To sice Vaughan říkal, ale Brody měl poněkud jiný názor.
„Bývali jsme přátelé," řekl. „Ne, opravdu, Eleanor, nevím.
Promluvím si s ním, jestli si to přejete." "Udělal byste to, Martine? To bych byla moc ráda, ale...prosím... neříkejte mu, že jsem vám volala. Nemá rád, když se mu pletu do jeho záležitostí." „Neřeknu. A už se netrapte. Pokuste se usnout." „Myslíte, že ho mám nechat sedět na té židli?" Jistě. Zujte mu boty a hoďte přes něj pokrývku. Bude mu docela dobře. "
Paul Loeffler stál za pultem svého lahůdkářství a díval se na hodiny. "Tři čtvrti na devět," hlásil manželce, baculaté hezké ženě jménem Rosa, která rovnala krabice másla v lednici. "Co bys řekla, abychom to dneska ošidili a zavřeli o patnáct minut dřív." „Po takovém dni, jako byl dnešní, proč ne," řekla Rosa. „Devět kilo salámu! Kdy jsme jen naposledy prodali devět kilo salámu za jediný den." „A švýcarský sýr!" dodal Loeffler. ‚Jakživi jsme celou zásobu nevyprodali. Takových pár dní bychom mohli potřebovat. Rostbíf, játrová paštika, všechno. Jako kdyby každý od Brooklyn Heights až po East Hampton se u nás zastavil na sendviče." "Brooklyn Heights vem čert. Pensylvánie! Jeden člověk vykládal, že jede až z Pensylvánie. Jen aby uviděl tu rybu. Copak v Pensylvánii nemají ryby?" "Kdo ví? Tady to brzo bude jako na Coney Islandu." "Veřejná pláž asi po dnešku vypadá jako smetiště." „Ale stojí to za to. Zasloužíme si pár dobrých dnů." "Slyšela jsem, že jsou pláže zase zavřené," řekla Rosa. „No jo. Jak říkám, když prší, tak leje." „O čem to mluvíš?" „Ani přesně nevím. Pojď, zavřem to tady."

ČÁST TŘETÍ 11

Moře bylo hladké jako želatina a nečeřil je ani sebemenší vánek. Slunce sálo z vody tetelivé vlny vedra. Sem tam poletovala mořská vlaštovka, čas od času se spustila střemhlav dolů, vylovila sousto potravy a opět se vznesla. Zůstávaly po ní drobné kruhy, které se bez ustání šířily.
Loď seděla tiše na hladině a nechala se zvolna unášet věčným pohybem moře. Dva rybářské pruty v držácích na zádi táhly v olejnaté brázdě za lodí drátěná lana. Hooper seděl na zádi vedle hektolitrového barelu plného vnitřností a krve. Každou chvilku v něm zalovil sběračkou a obsah vhodil do vodní brázdy.
Na přídi se ve dvou řadách vršilo deset dřevěných sudů o velikosti tak pětadvacetilitrového pivního soudku. Každý byl obalený několika vrstvami třičtvrticoulového konopného provazu, který končil ve třicetimetrovém kotouči. Na konci každého lana byl připevněný ocelový hrot harpuny.
Brody seděl na speciální otáčecí židli, přišroubované k palubě, na níž sedávali rybáři při vytahování ulovených ryb. Snažil se neusnout. Bylo mu horko a celé tělo měl lepkavé potem. Vítr nezafoukal už plných šest hodin, co zde dřepěli a čekali. Brody měl sluncem spálenou šíji, a jakmile pohnul hlavou, límec košile ho škrábal do citlivé pokožky. Zápach vlastního těla, smíšený s páchnoucínů vnitřnostmi házenými do moře, mu zvedal žaludek.
Připadal si jako uvařený.

Zvedl oči k postavě na kapitánském můstku. Quint měl na sobě bílou rozhalenku, vybledlé modré džínsy, bílé ponožky a zašedlé tenisky. Brody ho odhadl asi na padesát. Ačkoli mu kdysi bylo dvacet a jednoho dne mu bude šedesát, Brody si ho nedokázal představit ani v podobě mladé, ani v podobě budoucí. Teď vypadal, jako by mu nikdy nebylo méně a jako by mu nikdy nemělo být víc.
Byl přes sto osmdesát centimetrů vysoký a velmi hubený; mohl vážit kolem devadesáti. Lebku měl holou - nikoli oholenou, protože na lysině nebyly černé tečky - ale tak lysou, jako kdyby mu vlasy vůbec nikdy nenarostly. Ted, když slunce stálo vysoko na obloze a pálilo, měl na hlavě námořnickou čepici. Obličej měl, stejně jako celou postavu, tvrdý a hranatý a čněl z něj dlouhý
rovný nos. Kdykoli se podíval ze svého kapitánského můstku dolů, Brodymu připadalo, že na něho míří svýma očima - nejtemnějšíma očima, jaké kdy viděl, jako kdyby nos byl hlavní pušky. Vítr, sůl a slunce mu zbarvily pokožku do hněda a pokryly ji vráskami. Pozoroval upřeně brázdu za lodí a jen zřídka zamrkal.
Brodymu stékal po hrudi pramének potu. Zavrtěl se na židli a otočil hlavu. Ihned ucítil cukavou bolest na krku. Chtěl také sledovat brázdu, ale odraz slunečních paprsků ve vodě jej řezal do očí. Obrátil se tedy zase nazpět. "To jsem blázen, jak to děláte, Quinte," řekl. "Copak nikdy nenosíte brýle proti slunci?" Quint se podíval dolů.
„Nikdy." Jeho hlas zněl naprosto neosobně. Nebyl ani přátelský, ani nepřátelský a nepovzbuzoval k dalšímu hovoru.
Brody se nudil a chtělo se mu mluvit. "Jak je to možné?" "Nepotřebuju je. Vidím věci takový, jaký jsou. Je to tak lepší."
Brody pohlédl na hodinky. Bylo něco málo po druhé. Ještě tři nebo čtyři hodiny, než pro dnešek skončí a budou moci jít domů. "Máte mnoho takových dnů?" zeptal se. Vzrušení a očekávání z časného rána ho už dávno přešlo. Byl si jistý, že tento den už rybu neuvidí.
"Jakejch?" "Jako je dnešní. Když se celý dlouhý den nic neděje." "Někdy. " "Lidé vám platí, i když nic nechytí?" "Takový jsou podmínky." "I když docela nic nebere?" "To se stává málokdy. Obyčejně se na návnadu něco chytne. Někdy to můžeme dokonce nabodnout. " "Nabodnout?" "Železem." Quint ukázal na harpunu na přídi.
"Co všechno harpunujete, Quinte?" "Všechno, co plave vokolo." "Opravdu? Já bych..." "Něco zabírá na návnadu," přerušil ho Quint.
Brody si zaclonil rukou oči a podíval se dozadu tak daleko, kam až dokázal dohlédnout. Ale brázda byla neporušená a moře nadále klidné a hladké.
"Kde?" "Moment," řekl Quint. "Uvidíte." S měkkým kovovým zasyčením se drát rybářského prutu na pravoboku začal ohýbat přes burtu a zařezával se do hladiny rovnou stříbrnou čarou.
"Popadněte prut!" velel Quint. „Až vám řeknu, zasekněte." "Je to žralok?" zeptal se Brody. Z rozčilení nad vyhlídkou, že se snad konečně setká s rybou - bestií, lidožroutem, noční můrou, se mu rozbušilo srdce. V ústech měl vyprahlo.
Otřel si ruce o kalhoty, vzal prut z držáku a zastrčil ho do otáčecího čepu před židlí. Quint se zasmál úsečným nepříjemným chechtotem. "Ten? Jen ňákej malej špunt. Aspoň se zacvičíte, než nás ta ryba najde." Quint sledoval drát několik vteřin a pak poručil: „zasekněte!" Brody postrčil brzdu na navijáku, naklonil se kupředu a zatáhl.
Konec prutu se ohnul do oblouku, začal tedy pravou rukou otáčet klikou navijáku, aby rybu přitáhl, ale nešlo to. Drát se neustále odvíjel.
"Šetřte si energii," radil mu Quint. Hooper seděl na palubním nosníku na zádi. Ted vstal a řekl: "Utáhnu brzdu na doraz." "To nedělejte. Na prut nešahejte," řekl Quint.
Hooper zmateně a trochu uraženě vzhlédl. Brody si všiml jeho dotčeného výrazu a pomyslel si: už bylo načase, aby tě někdo usadil. Po chvilce Quint dodal: "Když se brzda moc utáhne, vytrhne mu to hák z huby." "Tak?" "Myslel jsem, že o chytání ryb toho víte víc." Hooper mlčel. Obrátil se a znovu se posadil na nosník.
Brody držel prut oběma rukama. Ryba se potopila do hloubky a pohybovala se pomalu ze strany na stranu, ale drát už netáhla. Brody začal navíjet - předkláněl se a otáčel rychle klikou podle toho, jak drát povoloval. Táhl nazad a svaly v ramenou a v zádech se mu napínaly. Levé zápěstí ho bolelo a v prstech pravé ruky cítil křeč od navíjení.
"Co jsem to, k čertu, chytil?" „Modrýho," řekl Quint.
"Váží aspoň půl tuny." Quint se zasmál. "Tak vokolo pětasedumdesáti kilo." Brody táhl. Předkláněl se, táhl a předkláněl se, až konečně slyšel Quinta. "Už ho máte! Tak držte!" Teprve pak přestal navíjet.
Hladkým neuspěchaným pohybem se Quint svezl po žebříku z můstku. V ruce držel kulovnici - starou vojenskou M-1. Postavil se u burty a pohlédl dolů. "Jestli chcete tu rybu vidět, tak se pojďte kouknout." Brody postupoval k boku lodi a stále navíjel. Z tmavé vody zasvítil ostrou modří žralok. Mohl mít tak přes dva metry, štíhlý, s dlouhými prsními ploutvemi. Plaval pomalu ze strany na stranu.
Už nezápasil. "Krásný," poznamenal Hooper.
Quint odjistil pušku, a když žralok zvedl hlavu k hladině, zmáčkl spoušť a třikrát rychle vystřelil. Kulky vyrazily do žralokovy hlavy čisté, kulaté otvory. Krev se neobjevila. žralok se zachvěl a znehybněl.
„Je po něm," konstatoval Brody.
"Hovno po něm. Je jen vomráčenej." Quint vytáhl z kapsy rukavici, vklouzl do ní a uchopil drátěné lano. Z pochvy za pasem vytrhl nůž. Zvedl žraločí hlavu vysoko nad vodu a ohnul se přes burtu. Žralok měl tlamu otevřenou asi na pět až deset centimetrů.
Jeho pravé oko, zčásti zakryté bílou blánou, zíralo prázdně na Quinta. Quint mu vrazil ostří nože do tlamy a pokoušel se ji víc rozevřít, ale žralok skousl a držel nůž v malých trojúhelníkovitých zubech. Quint tahal a kroutil nožem, až ho dostal ven. Zastrčil ho zpět do pochvy a z jiné kapsy vytáhl štípací kleště. "Počítám, že mi platíte dost, tak si můžu dovolit přijít vo hák a kus drátu," řekl.
Přiložil kleště k drátu a chystal se ho přeštípnout. „Počkat," řekl a zastrčil je do kapsy. Znovu uchopil nůž. "Koukejte se. Na todle je každej fanda." Držel drát v levé ruce a vyzvedl žraloka z vody. Jediným zručným pohybem mu rozpáral břicho od řitní ploutve až po čelisti. Maso se rozevřelo a krvavé vnitřnosti - bílé, červené a modré - padaly do vody,

jako když se sype prádlo z koše. Pak teprve odštípl drátěný nástavec a žralok sklouzl zpět do moře. Jakmile mu zmizela hlava pod hladinou, začal sebou házet v mraku vlastní krve a vnitřností. Hltal všechno kolem, a jak polykal, tělo sebou škubalo a kusy vnitřností, vypadávající ven z díry v břiše, zmizely znovu v jeho jícnu.
"Teď dávejte pozor!" řekl Quint. "Jestli budeme mít štěstí, v minutě se kolem něj shluknou jiný modrý a pomůžou mu sežrat sama sebe. Jestli jich bude dost, uvidíte vopravdickou žravou zuřivost. Todle je podívaná, co? Lidi to baštěj."
Brody, neschopný vydat ze sebe hlásku, se díval, jak žralok požírá vlastní vnitřnosti. Vtom spatřil záblesk modře, který se vynořil ode dna. Malý žralok - ne větší než něco přes metr - chňapl po těle vykuchané ryby. Jeho čelisti se sevřely na kuse odchlípeného masa. Třásl hlavou ze strany na stranu a mrštné rybí tělo připomínalo hada. Urval kus masa a spolkl ho. Nato se objevil další žralok a ještě další a brzo se voda přímo vařila. Skvrny krve se mísily s kapkami vody, která vystřikovala nad hladinu:
U burty ležel hák. Quint ho uchopil jako sekeru, nahnul se nad vodu, náhle udělal výpad kupředu a hned potom trhl nazpátek. Na háku se kroutil malý žralok a chňapal kolem sebe. Quint vytáhl z pochvy nůž, rozpáral mu břicho a hodil ho zpět do moře.
"Ted něco uvidíte." Brody nedokázal spočítat žraloky, kteří se najednou objevili.
Bylo to jako exploze. Na hladině se všemi směry míhaly ploutve a ocasy bily do vody. Mezi zvukem cákání se ozvalo občasné chrupnutí, jak ryba narážela na rybu. Brody se podíval na svou košili. Byla postříkaná vodou a krví. Mela trvala několik minut, až zůstali jen tři velcí žraloci. Plavali sem a tam pod povrchem vody. Muži je mlčky pozorovali, až konečně zmizel i poslední.
„Páni," vydechl Hooper.
"Tak se mi zdá, že vám to moc nevoní," poznamenal Quint.
"Máte pravdu. Nerad vidím, jak zvířata umírají jen proto, aby se lidé bavili." Quint se uchechtl a Hooper dodal: "Vám se to snad líbí?" "Todle není věc záliby. Vydělávám si tím na živobytí." Quint sáhl do bedny s ledem a vytáhl další hák, na němž byla sépie nabodnutá již předtím, než lod vyplula. Byla připevněná k ramenu a hrotu háku. Pomocí kleští nasadil Quint na konec drátu nástavec, spustil návnadu z paluby a uvolnil asi třicet metrů drátu, který se táhl v olejnaté brázdě za lodí.
Hooper začal znovu nabírat a házet vnitřnosti do vody. Brody se zeptal: "Chce někdo pivo?" Quint a Hooper přikývli. Sešel tedy dolů a vzal z chladničky tři plechovky. Když odcházel z kabiny, všiml si dvou starých popraskaných a pokroucených fotografií, připíchnutých napínáčky k dřevěnému pažení. Na jedné z nich byl Quint. Stál až po boky v hromadě velkých, podivně vyhlížejících ryb. Druhá ukazovala hlavu mrtvého žraloka, který ležel na pláži. Na obrázku nebylo nic, k čemu by ho Brody mohl přirovnat, takže nedokázal odhadnout jeho velikost. Vyšel z kabiny, dal oběma mužům pivo a posadil se znovu na otáčecí židli.
"Viděl jsem vaše fotografie," obrátil se na Quinta. "Co je to za ryby, jak mezi nimi stojíte?" "Tarponi. Před ňákým časem jsem rybařil na Floridě. Jakživ jsem nic takovýho neviděl. Za štyry večery jsme chytili třicet, možná štyrycet tarponů -velikejch tarponů." "Vy jste si je nechali?" zeptal se Hooper. „Mají se přece házet zpět do moře." "Zákazníci je chtěli. Nejspíš na fotky, myslím. Když se dobře rozsekají, slouží jako návnada."
"Podle vaší řeči jsou užitečnější mrtví než živí." "Tak je to s většinou ryb a zvířat. Ještě jsem nezkoušel jíst živýho bejka," chechtal se Quint.
"A co ten druhý obrázek?" zeptal se Brody. Je na něm nějaký žralok. " "No, neřek bych ňákej. Byl to velkej bílej - asi čtyři až pět metrů dlouhej. Vážil přes patnáct set kilo." "Jak jste ho chytil?" "Na železo. Ale povídám vám," zasmál se Quint, "dost dlouho bylo nerozhodný, kdo koho vlastně chytí." "Jak to myslíte?" "Ta potvora napadla loď. Bez příčiny, jen tak. Seděli jsme tady na palubě a hleděli si svýho, když najednou bác! Jako bysme se srazili s náklaďákem. Můj pomocník si dřepnul na zadnici a zákazník vřeštěl jako divej. Myslel, že se potápíme. Pak do nás ten parchant praštil znova. Střelil jsem do něj harpunu a pak jsme ho honili - podržte se, my se za ním honili přes půl Atlantiku." "Jak jste ho mohli sledovat?" ptal se Brody. "On se nepotopil?" Nemoh. Táh se za ním sud. Sud plave na povrchu moře, víte.
Ten neřád ho stáh pod vodu, ale jen na chvíli. Konečně se utahal a přiblížil se k hladině. Pořád jsme sledovali ten sud. Po několika hodinách jsme do žraloka vpálili další dvě harpuny. Teprve potom vyplaval, docela tichej. Hodili jsme mu provaz kolem vocasu a přitáhli ho na břeh. A celou tu dobu se zákazník podělával strachy, protože si myslel, že se loď potopí a ta mrcha nás sežere.
Nejsrandovnější bylo, že když jsme rybu dostali a byli jsme uvázaný u břehu - zdraví a celí - a už nám žádný potopení nehrozilo, ten pitomec mi nabídl pět set dolarů, jestli řeknu, že tu rybu chytil na drát a udici. Měla díry po železe po celým těle a von chtěl, abych přisahal, že ji dostal na prut. Pak mi začal vykládat, že by mi měl platit jen půlku mzdy, protože jsem ho připravil o příležitost chytit ji na udici. Řek jsem mu, že bych se byl rozloučil s jedním hákem, se třema sty metrů drátu, patrně s jedním navijákem, s jedním prutem a docela určitě i s tou rybou. Žvanil něco o slávě a reklamě, kterou financoval. Řek jsem mu, že si může strčit slávu i reklamu do zadnice, že mi jde jen vo prachy." "Nejde mi z hlavy ta věc s hákem a drátem," řekl Brody. "Jaká věc?" "To, co jste vypravoval. Vy se přece nepokusíte dostat toho žraloka na udici a drát, nebo jo?" "Hrome, to se ví, že ne! Z toho, co jsem vo tý vaší rybě slyšel, je ta moje na fotografii úplný štěně." "Proč máme tedy ve vodě návnadu?" „Dva důvody: předně by moh velkej bílej tu návnadu spolknout. Přeštíp by drát hezky rychle, ale věděli bysme, že je někde vokolo nás. To je moc užitečný. Za druhý nikdy nevíte, jaký potvory ty návnady v brázdě přivolaj. I když se ta vaše ryba neukáže, třeba padnem na něco jinýho, co stojí za to." "Co například?" "Kdopak ví, třeba něco užitečnýho. Jednou jsem na sépii dostal mečouna. Kvůli tý blbosti se rtutí je nikdo teď na kšeft nechytá, a tak je můžeme v Montauku střelit za dva a půl dolaru za libru.
Nebo se chytne něco, co vám udělá moc dobře - jako takovej žralok mako. Když platíte čtyři stováky, pak za to můžete chtít ňákou srandu, no ne?" „Dejme tomu, že se velký bílý přiblíží. Co uděláte nejdřív?" "Ňák ho zabavím, aby zůstal

nablízku do tý doby, než se mu dostanu na kobylku. To nejsou žádný čáry, žraloci jsou pitomý ryby. Záležet bude na tom, jak začne von. Jestli na nás sehraje ten samej trik jako tenkrát ta bestie a napadne loď, začnem se do něj strefovat harpunou, jak nejrychlejc dovedem. Pak se vod něj vodtáhnem a počkáme, až se utahá. Jestli popadne jeden z drátů, nic ho nezastaví, když bude mít chuť pelášit. Zkusím ho vobrátit k lodi - zatáhnout brzdu navijáku na doraz - a risknout, že se utrhne. Dost možná, že hák hezky zčerstva vohne, ale dostanem ho dost blízko, abysme do něj napálili harpunu. Až v něm uvízne aspoň jedna harpuna, pak už to bude akorát otázka času. Nejspíš poplave za nosem brázdou, buď na hladině, nebo pod. To nám dá zabrat. Ta sépie ho dlouho zajímat nebude. Ryba takovejch rozměrů slupne sépii a vůbec neví, že něco sežrala. Musíme jí nabídnout něco extrovního. Něco, co nevodmítne a v čem bude vězet velkej hák, kterej ji udrží aspoň tak dlouho, než do ní vrazíme jedno nebo dvě železa." „Jestli bude hák moc nápadný," řekl Brody, „nevyhne se návnadě?" "Ne. Žraloci nemají mozky. Sežerou všecko. Jak jednou začnou žrát, můžete jim hodit samotnej hák a voni ho popadnou, pokud ho viděj. Jednoli mýmu kamarádovi chtěla taková bestie spolknout motor, připevněnej na vnější straně člunu. Vyplivla ho jen proto, že se jí nevešel do chřtánu." Hooper, který stále házel vnitřnosti do vody, se ozval:
"Co míníte tím extrovním vnadidlem, Quinte?" "Jo, vy myslíte to; co jsem říkal, že žralok nevodmítne." Quint se usmál a ukázal na zelené vědro z umělé hmoty, které stálo uprostřed paluby. "Koukněte se sám. Je to tam v tom kontejneru. Šetřím si to pro takovýho zabijáka, po kterým teď jdem. Pro jinou rybu by toho byla škoda." Hooper šel po palubě až k plechové nádobě. Otevřel kovové závěry po obou stranách a zdvihl víko. Prudce vydechl, když viděl, co je uvnitř. Ve vodě plaval ve svislé poloze maličký delfín. Mrtvá hlava se mu klátila podle pohybu lodi. Nebyl delší než šedesát centimetrů. Z propíchnutého místa pod čelistí zelo oko velkého háku na žraloky a z břicha mu koukala špička ozubeného háku. Hooper sevřel stěny kontejneru a řekl:
„Novorozeně. " "Ještě lepší," opravil ho Quint a zašklebil se. "Vůbec nenarozenej. " Hooper zíral několik vteřin upřeně do plechovky, pak víko přirazil a zeptal se: "Kde jste k němu přišel?" „Asi šest mil vocaď na východ. Proč?" "Chci říct, jak jste k němu přišel?" "Jak byste myslel? Přece z matky." "Vy jste ji zabil?" „Ne," zasmál se Quint. "Skočila mi do lodi a spolkla prášky pro spaní." Odmlčel se a čekal, že se Brody s Hooperem budou taky smát, ale když zustali vážní, dodal: "Koupit se nedaj, to snad víte." Hooper se díval upřeně na Quinta. Byl vzteklý a rozzuřený.
"Nevíte snad, že jsou chránění?" "Když chytám ryby, mladej, tak chytám, co chci." "K čemu jsou tedy zákony?" "Co vy vlastně děláte, Hoopere?" "Jsem ichtyolog. Studuji ryby. Proto jsem tady. To jste nevěděl?" Lidí, který si najímají mou loď, se na nic nevyptávám. Dobrá tedy, vyděláváte si na živobytí tím, že studujete ryby. Kdybyste musel pracovat, abyste se uživil - myslím takovou práci, při který je výdělek závislej na množství vycezenýho potu, věděl byste toho víc vo tom, co vlastně zákony znamenaj. Jistě, delfíni jsou chráněný, ale ten zákon nebyl udělanej, aby si Quint nemoh chytnout jednoho nebo dva na návnadu. Ten zákon byl vydanej, aby se nelovili ve velkým a aby se zabránilo několika pitomcům střílet je ze sportu. Něco vám povím, Hoopere. Můžete nadávat a skučet, jak chcete, ale neříkejte Quintovi, že si nesmí chytit několik ryb, aby mu pomohly vydělávat na živobytí." "Hleďte, Quinte, věc se má tak, že delfíni jsou chránění, protože jim hrozí vyhynutí. To, co děláte vy, proces jen urychluje." "Nepovídejte mi tady takový blboviny. Řekněte rybářům tuňáků, aby přestali chytat delfíny do sítí. Řekněte japonskejm rybářům, aby je nechytali na háky. Odpovědí vám, abyste jim políbil prdel. Mají doma hladový krky. Můj krk je taky hladovej."
"Rozumím," řekl Hooper. "Budete to tedy dělat dál a za chvíli nic nezbyde. Začnete s něčím jiným. Je to stupidní."
„Pozor na jazyk, mladej," odsekl Quint a jeho hlas byl náhle nezvučný a studený. Díval se přitom Hooperovi přímo do očí. „Proč?" „Nedělejte ze mě blba." Hooper neměl v úmyslu ho urazit a překvapovalo ho, že si to Quint takto vykládá.
"Nic takového jsem nemyslel, proboha. Chtěl jsem jen...
Brody, sedící na židli mezi oběma muži, se rozhodl, že je načase rozmluvu ukončit. "Nechte toho, Hoopere, jo? Nejsme tady proto, abychom debatovali o ekologii. " "Co vy víte o ekologii, Brody?" zeptal se Hooper. "Vsadím se, že všechno, co to pro vás znamená, je asi tolik, jako kdyby vám někdo řekl, že nesmíte pálit listí v zadní zahradě."
„Poslyšte vy! Nestojím o poučné kecy nějakého bohatého hejska." "Tak je to tedy! Bohatý hejsek! To vás žere, co?"
"K čertu s vámi! Jsme tady proto, abychom dostali rybu, která zabíjí lidi, a jestli nám jeden delfín pomůže zachránit bůhví kolik životů, pak se mi to zdá docela v pořádku. " Hooper se ušklíbl a řekl:
"Teď jste najednou expert na zachraňování lidských životů.
Podívejme se! Jak mnoho jich mohlo být zachráněno, kdybyste byl dal uzavřít pláže." Brody vyletěl ze židle a zařval:
„Držte hubu!" Bezděčně spustil pravou ruku k boku. Zarazil se, když nenahmatal pouzdro. Náhlé poznání, že kdyby měl u sebe pistoli, byl by ji asi použil, ho poděsilo. Stál proti Hooperovi, který ho zuřivě pozoroval.
Quint se ostře zasmál a napětí povolilo. "Vy jste mi povedenej párek. Myslíte si, že když máte oba díru do zadnice, jste buhvíjak chytrý," poznamenal. "Tohle jsem čekal hned, jak jste dneska ráno přišli na palubu."
Druhý den lovu byl stejně klidný jako první. Když v šest ráno opustili dok, vál mírný jihozápadní větřík a sliboval ochlazení. Plavba kolem Montauk Pointu byla houpavá. Do deseti hodin vítr ustal a loď ležela na skelném moři jako papírový šálek v louži. Obloha byla bez mraků, ale slunce zastíral těžký opar. Když jet Brody vozem do přístavu, zapnul si rádio a ve zprávách se dozvěděl, že znečištění ovzduší v New Yorku dosahuje kritického stadia. Onemocnělí lidé a někteří z těch, kteří již byli nemocní nebo staří, zemřeli. Už se oblékl rozumněji než předešlého dne. Měl na sobě bílou košili s krátkými rukávy, upnutou ke krku, lehké bavlněné kalhoty, bílé ponožky a tenisky. Aby mu lépe ubíhal čas, přinesl si knihu s titulem Smrtící panna - román o tajích sexu, vypůjčený od Hendrickse. Neměl dvakrát chuť ubíjet čas hovorem, který mohl vést k opakování včerejší scény s Hooperem. Přivedlo ho to do rozpaků.
Hoopera asi taky. Dnes spolu sotva prohodili slovo a většinou se obraceli se svými poznámkami na Quinta. Brody si nebyl jist, zda by dokázal Hooperovi předstírat zdvořilost.
Všiml si, že ráno je Quint vždycky zamlklý, uzavřený a zdrženlivý. Slova se z něj musela páčit. Ale jak den pokračoval, uvolňoval se a byl stále povídavější. Když ráno vyjeli z doku, Brody se zeptal, jak se pozná, na kterém místě je třeba

rybu hledat.
"To se nepozná." "Nevíte to?" Quint zavrtěl hlavou.
"Podle čeho tedy to místo vybíráte?" "Jen tak. " "Co hledáte?" "Nic. " "Řídíte se podle přílivu nebo podle odlivu?" "Asi tak ňák. " "Záleží na tom, jestli je voda hluboká nebo mělká?" "Někdy. " "Jak tomu mám rozumět?" Na okamžik si Brody pomyslel, že mu Quint vůbec neodpoví. Díval se přímo před sebe a upíral oči na obzor. Pak ze sebe, jako by ho to stálo strašnou námahu, vypravil:
"Velký ryby nebejvaj v mělkejch vodách. Ale člověk nikdá neví." Brody cítil, že by o tom měl přestat mluvit a nechat Quinta na pokoji, ale zajímalo ho to. Zeptal se tedy: Jestli tu rybu najdeme nebo ona nás, bude to šťastná náhoda, viďte?" "Tak ňák." "Něco jako najít jehlu v kupce sena." "Ne tak docela. " „Ne? Proč?" „Při příznivým přílivu můžem do večera za sebou zanechat brázdu dlouhou dobrejch deset mil, i víc." „Nebylo by lepší zůstat na vodě i v noci?" "Proč?" "Abychom tu brázdu ještě prodloužili. Ve dne ujedeme deset mil a v noci mužeme ujet aspoň dvacet." "To by nebylo dobrý." "Myslíte?" "Kdybysme tady zůstali celej měsíc a projeli celým tím zatraceným oceánem, tak by nám to nepomohlo. To nemá smysl." Quint se ušklíbl, zřejmě při pomyšlení na brázdu plnou návnady, která by křižovala moře sem a tam.
Brody se vzdal dalšího hovoru a pustil se do čtení Smrtící panny.
Teprve v poledne se Quint uráčil zase promluvit. Drátěná lana se táhla za lodí již přes čtyři hodiny. Ačkoli mu výslovně ten úkol nikdo nepřidělil, Hooper se chopil sběračky, hned jak vyjeli. Seděl na zádi, nabíral vnitřnosti a házel je do vody. Asi v deset hodin spolkla návnadu na jednom z prutů nějaká ryba a připravila jim několikavteřinové vzrušení. Ukázalo se, že šlo o tříkilového bonita, který stěží dostal hák do tlamy. V deset třicet chňapl malý modrý žralok po udici na levoboku. Brody začal hned navíjet. Quint vyzvedl rybu z vody, rozřízl jí břicho a pustil ji zpět do moře. Žralok chabě chňapal po kusech sama sebe a posléze zmizel v hlubině. Žádný jiný žralok se k hostině nedostavil. Něco po jedenácté spatřil Quint, jak se k brázdě blíží srpovitá hřbetní ploutev mečouna. Tiše čekali a prosili rybu, aby chňapla po návnadě. Ale mečoun obě sépie ignoroval a kroužil asi padesát metrů za lodí. Quint cukal jednou z návnad, trhal drátem sem a tam, takže se sépie začala pohybovat jako živá, ale na mečouna tím neudělal pražádný dojem. Konečně se Quint rozhodl, že ho bude harpunovat. Nastartoval motor a řekl Brodymu a Hooperovi, aby vytáhli oba dráty z vody navijákem. Sám manévroval s lodí v širokém kruhu. Jeden harpunový hrot byl již připravený na přídi.
Quint jim vysvětlil postup útoku: Hooper bude řídit loď. Quint se postaví na konec plošiny na přídi a bude držet harpunu nad pravým ramenem. Až se dostanou k rybě, zamíří hrotem harpuny vlevo či vpravo, podle toho, jakým směrem bude Hooper podle jeho příkazů loď natáčet. Musí manévrovat lodí tak dlouho, dokud harpuna nebude směřovat přímo na rybu. Bude to něco jako dodržet kurs podle kompasu. Půjde-li všechno hladce, přiblíží se k rybě a Quint do ní zasekne harpunu, kterou bude držet na pravém rameni. Vrh asi čtyřmetrový kolmo dolů. Brody bude stát u sudu, a až se ryba potopí, zajistí plynulé odvíjení lana.
Všechno šlo dobře až do posledního okamžiku. Loď se pomalu s tichým předením motoru přiblížila k mečounovi, který odpočíval na hladině. Kormidlo citlivě reagovalo a Hooper mohl přesně provádět Quintovy rozkazy. Potom bůhví jak se to stalo, ryba zjistila přítomnost lodi. Ve chvíli, kdy Quint pozvedl paži k vrhu, se mečoun prudce naklonil kupředu, bouchl ocasem a jako blesk zmizel v hlubině. Quint mrštil harpunou, vykřikl: "Bodni!" a minul mečouna o dva metry. Byli zase tam kde předtím.
"Včera jste se ptal, jestli je hodně takovejch dnů jako ten včerejší," začal Quint. "Takový dni často přicházejí po dvou. Dneska jsme už měli mít několik modrejch." "Je to počasím?" "Snad. Lidi se cítěj blbě a ryby asi taky." Snědli oběd - obložené chleby a pivo -, a když skončili, Quint si prohlédl pušku. Pak slezl do kabiny a vrátil se s přístrojem, jaký Brody nikdy dřív neviděl. "Máte prázdnou plechovku od piva?" zeptal se Quint. "Mám. K čemu ji potřebujete?" "Ukážu vám." Přístroj vypadal jako ruční granát - kovový válec s rukojetí na konci. Quint strčil do válce plechovku, otáčel s ní, až bylo slyšet cvaknutí, a pak vzal z kapsy košile slepou patronu ráže dvacet dva milimetry. Zasunul ji do malého otvoru na spodku válce a otáčel rukojetí, dokud se neozvalo další cvaknutí. Podal tu podivnou věc Brodymu. "Vidíte tu páčku tady?" zeptal se a ukázal na horní část rukojeti. "Zamiřte to vzhůru k nebi, a až vám řeknu, postrčte páčku. " Quint vzal svou M-1, odjistil ji, zvedl k rameni a řekl:
"Teď!" Brody trhl páčkou. Ozvala se ostrá rána následovaná mírným zpětným nárazem. Plechovka vyletěla kolmo do vzduchu. Točila se a v jasném slunci zářila jako diamant. Dosáhla nejvyššího bodu své dráhy - ve zlomku vteřiny, kdy visela nehybně ve vzduchu, Quint vypálil. Mířil nízko, aby ji trefil, až bude padat. Zasáhl ji do dna. Ozvalo se hlasité cvrnknutí a plechovka se poroučela do moře. Hned se nepotopila, ale vznášela se a poskakovala po hladině nakloněná k jedné straně. "
"Chcete si to taky zkusit?" zeptal se Quint Brodyho.
"To se rozumí." "Pamatujte si, že musíte zamířit na vršek a jít kapánek dolů.
Jestli vystřelíte, až bude padat nebo stoupat, bude to mnohem těžší. Kdybyste ji nezasáhl poprvé, namiřte znovu a střelte ještě jednou." Brody podal Quintovi vrhač a vzal do ruky pušku. Postavil se k burtě. Jakmile Quint vrhač nabil, Brody křikl: "Teď!" a Quint nechal plechovku vyletět. Brody vypálil. Nic se nestalo. Zkusil to znovu, když byla v nejvyšším bodě oblouku. Zase nic. Zamířil příliš vysoko. „Sakra," ulevil si. "Zatracená smůla." "Na to si musíte zvyknout. Zkuste ji trefit teď." Plechovka plavala na tiché vodě, tak patnáct nebo dvacet metrů od lodi. Byla do poloviny potopená. Brody zamířil - vědomě o vlásek níž - a stiskl spoušť. Ozvalo se kovové cinknutí, jak kulka narazila na plech. Plechovka zmizela.
"Máme ještě jednu. Chcete to taky zkusit, Hoopere?" zeptal se Quint. „Ne, děkuji." "Proč ne? Co je s váma?" "Nic. Prostě nechci střílet." Quint se usmál. "Trápí vás ty piksly ve vodě, že jo? Naházíme tam spoustu všelijakýho svinstva. Asi zreziví a spadne ke dnu. Tam dole to pořádně zaneřádí." „Proto ne," řekl Hooper a dával si dobrý pozor, aby se nenechal vyprovokovat. "Prostě to nemám rád." "Bojíte se pušek?" "Bojím? Vůbec ne." "Už jste někdy střílel?"

Brodyho fascinovalo Quintovo naléhání. Hooperovo vykrucování mu dělalo radost. Neuhodl však, proč to Quint dělá. Snad měl špatnou náladu, když se nudil a nechytal ryby. Ani Hooper nevěděl, proč se ho Quint vyptává, a nelíbilo se mu to. Měl pocit, že má být nějakým způsobem pokořen.
"Jistě," řekl. "Střílel jsem z pušky." "Kde? U vojáků?" "Ne, já..." "Sloužil jste vůbec v armádě?" "Ne." "To jsem si moh myslet." "Co tím chcete říct?" "Sázím se, že jste ještě panic, člověče." Brody se podíval na Hooperuv obličej, aby viděl, jak na to zareaguje. Na vteřinu, se jejich oči setkaly. Pak Hooper odvrátil zrak a tvář mu zčervenala. "Co tím sledujete, Quinte?" Quint se opřelo židli a zazubil se. "Docela nic. Jen tak přátelsky tlachám, aby nám uběhl čas. Můžu si vzít vaši plechovku, až to pivo dopijete? Brody si rád vystřelí ještě jednou. " "Jen si ji vezměte a o mne se nestarejte."
Následující hodinu seděli mlčky. Brody dřímal v otáčecí židli. Stáhl si klobouk přes obličej, aby se chránil před sluncem. Hooper seděl na zádi a nabíral vnitřnosti. Tu a tam potřásl hlavou, aby zahnal spánek. Quint byl na kapitánském můstku a pozoroval brázdu. Námořnickou čepici si posunul do týla. Náhle řekl klidně a věcně: „Dostali jsme návštěvu." Brody se rázem probudil. Hooper vstal. Drátěné lano na pravoboku se rychle a hladce odvíjelo. "Chyťte prut!" křikl Quint na Brodyho. Strhl čepici a hodil ji na lavici.
Brody vzal prut z držáku a upevnil ho do otočného čepu před sebou. Pevně držel.
"Až vám řeknu," pokračoval Quint, "utáhněte brzdu a zasek-
něte. " Drát se přestal odvíjet.
"Čekejte, obrací se. Začne nanovo. Nechci, abyste ho zasek teď, nebo hák vyplivne." Ale drát ležel nepohnutě a ochable ve vodě. Po chvíli Quint řekl: "Ať jsem prokletej. Začněte navíjet." Brody poslechl. Drátěné lano se navíjelo lehce, až příliš lehce. Brody necítil ani slabý odpor, způsobený návnadou na háku. "Přidržujte ho prsty nebo se zamotá," radil Quint. "Ať to bylo, co bylo, vzalo si to návnadu hezky jemně. Snad ji z udice zrovna slíbal." Lano vyšlo konečně z vody a zůstalo viset na konci prutu. Nebyl na něm ani hák, ani návnada, ani nástavec. Bylo čistě ucvaknuté. Quint seskočil z můstku a podíval se na to zblízka. Ohmatal konec, přejel prsty kolem okrajů řezu a pak se zahleděl upřeně do brázdy za lodí. "Tak bych řekl, že jsme se právě seznámili s vaším přítelem." "Cože!" zvolal Brody. Hooper seskočil z nosníku a rozčileně vyhrkl:
"Neděláte si blázny? To je přece úžasné!" "Teda jen hádám," přiznal Quint, "ale vsadil bych si na to. Tenhle drát byl překousnutej čistě. Na jedno skousnutí. Bez zaváhání. Nejsou na něm žádný stopy. Ryba asi vůbec nevěděla, že ho má v hubě. Vcucla návnadu a sklapla čelisti. Tak se to stalo." "Co teď uděláme?" zeptal se Brody.
„Počkáme a uvidíme, jestli zbaští i tu druhou sépii nebo jestli vyleze blíž k hladině. " "Toho delfína nepoužijete?" „Až budu nabeton vědět, že je to von. Až se na toho holomka podívám a zjistím, že je dost velkej, abych mu vobětoval svou nejlepší návnadu. Tydle ryby žerou všecko svinstvo, co lidi vyhazujou do odpadků. Nechce se mi hodit delfína ňákýmu malýmu špuntovi. " Čekali. Na hladině se nic nepohnulo. Ptáci se nepotápěli a ryby nevyskakovaly. Jediným zvukem bylo plesknutí, kdykoli Hooper hodil do moře dávku vnitřností. Pojednou se začal odvíjet drát na levoboku.
„Nechte prut v držáku," řekl Quint. „Nemá smysl něco připravovat. Překousne i tendle." Brodymu bylo vzrušením horko. Byl rozčilený a zároveň se bál, ohromovala ho vidina netvora, který plave pod nimi, netvora, jehož sílu si vůbec nedovedl představit. Hooper stál u burty na levoboku očarován rychle se odvíjejícím lanem. Drát se náhle přestal odvíjet a poklesl.
„Do prdele práce!" vykřikl Quint. "Udělal to zas." Vzal prut z držáku a začal navíjet. Drátěné lano bylo překousnuté stejným způsobem jako to první. "Dáme mu ještě jednu příležitost. Přidělám tam silnější nástavec. Jestli jde vo toho velkýho bílýho neřáda, ani todle ho nezastaví." Sáhl do bedny s ledem pro další návnadu a nahradil drátěný nástavec kovovým. Ze zásuvky v kokpitu vyndal asi metr dvacet dlouhý a deset milimetrů silný řetěz. "Vypadá jako vodítko na psa," poznamenal Brody.
"To taky bejvalo." Quint připevnil jeden konec řetězu k oku háku s návnadou, druhý k drátěnému lanu. "Dokáže překousnout i tohle?" "Ale jo. Bude mu to asi chvíli trvat, ale dokáže to, když se mu zachce. Všecko, co zkouším udělat, je zpitomět ho trošku a vylákat ho k hladině." "Co uděláte, jestli vám to nevyjde?" "To ještě nevím. Můžu vzít deseticentimetrovej hák na žraloky a řetěz a spustit to všecko i s návnadou do moře. Ale kdyby to spolk, nevěděl bych co s ním. Vyrval by všecky pacholata, co mám na palubě. Dokaď ho neuvidím, nebudu nic riskovat a motat řetěz kolem něčeho důležitýho." Quint mrštil hákem s návnadou přes palubu a odvinul několik metrů drátu. "Tak polez, ty syčáku," řekl. "Ať si tě vomrknem." Všichni tři sledovali drát na levoboku. Hooper se nahnul, nabral plnou sběračku splašků a vylil je do brázdy. Něco zahlédl. Otočil se prudce doleva. To, co spatřil, mu vyrazilo dech. Vydal z hrdla chrochtavý, nejasný zvuk, ale ten postačil, aby probudil zájem jeho společníků. "Kristepane!" vydechl Brody.
Necelé tři metry od zádi, blíže k pravoboku, se objevil plochý, kónický rypec ryby. Trčel z vody asi na půl metru. Z tmavošedého vršku hlavy svítily černé oči. Na obou koncích rypce, tam, kde šeď přecházela ve smetanovou bělobu, byly nozdry - hluboké rýhy v pancéřové kůži. Tlama byla pootevřená - ponurá, tmavá jeskyně, střežená obrovskými trojúhelníkovitými zuby. Ryba a muži se pozorovali asi deset vteřin. Pak Quint zaječel: „Železo!" a uposlechnuv sám sebe, hnal se kupředu a začal tahat harpunu. Brody sáhl po pušce. V tom okamžiku sklouzla ryba tiše zpět do vody. Dlouhý srpovitý ocas švihl jednou - Brody po něm vystřelil, ale minul se - a ryba zmizela.
„Je pryč," konstatoval Brody.
"Fantastická," řekl Hooper. "Ta ryba odpovídá všem mým představám. A víc než to. Je fantastická. Její hlava má určitě víc než metr v průměru." "Možná," souhlasil Quint a šel na záď. Uložil tam dva harpunové hroty, dva sudy a dva kotouče provazu. "Pro případ, že přijde nazpátek." "Už jste někdy viděl takovou rybu, Quinte?" zeptal se Hooper. Oči mu zářily a překypoval nadšením a vzrušením.
"Takovou ne," přiznával Quint.
"Jak byste řekl, že je dlouhá?" "Těžko říct. Sedum metrů, možná víc. Nevím. Jak jsou tydle ryby jednou delší než dva metry, je s nima potíž. Tadle potvora nám dá zabrat. " "Doufám, že se vrátí," řekl Hooper.

Brodyho zamrazilo. Otřásl se.
"Víte, co mě ohromilo?" zeptal se a kroutil hlavou. "Ten žralok vypadal,jako by se smál." "Tak vypadají vždycky, když mají votevřenou tlamu," řekl Quint. "Nedělejte z něj víc, než je. Je to němej kýbl plnej vodpadků."
"Jak můžete něco takového říct!" rozčilil se Hooper. "Je to krasavec. Podíváte se na něj a začnete věřit v zázraky. Na něm je nejlíp vidět, co dokáže udělat příroda, když se jí zachce." "To jsou voloviny," řekl Quint a vyšplhal se po žebříku na kapitánský můstek. "Teď toho delfína už použijete?" zajímal se Brody. „Není to nutný. Na hladinu jsme ho už dostali. Vrátí se." Zatímco Quint mluvil, ozval se svištivý zvuk. Hooper se otočil. Zvuk se dal přirovnat k měkkému zasyčení.
"Koukněte se, " řekl Quint.
Přímo proti lodi, ve vzdálenosti asi deseti metrů, se objevila trojhranná hřbetní ploutev přes třicet centimetrů vysoká. Rozřezávala vodu a zanechávala za sebou zčeřenou brázdu. Za ploutví následoval vysoko vztyčený ocas, který zuřivě bil na obě strany.
"Útočí na loď," zaječel Brody. Bezděčně couval na sedadle otáčecí židle, aby se vytáhl co nejdál. Quint se svezl se zaklením z můstku.
"Bez výstrahy, holomek," nadával. "Podejte mi to železo." Ryba připlula až k lodi. Zvedla svou plochou hlavu, jedním ze svých černých očí se podívala upřeně a prázdně na Hoopera a zmizela pod lodí. Quint popadl harpunu a otočil se zády k levoboku. Násadou harpuny uhodil do otáčecí židle. Hrot harpuny se uvolnil a dopadl na palubu.
"Krucinálfagot!" zařval Quint. "Je tam ještě?" Hmátl dolů, sebral hrot a zarazil ho zpátky do násady.
„Na vaší straně! Na vaší straně!" křičel Hooper. "Tuhle stranu už minul." Quint se otočil právě včas, aby zahlédl, jak se šedohnědý obrys ryby vzdaluje od lodi a začíná se potápět. Upustil harpunu, ve vzteku popadl pušku a vystřelil do vody.
„Parchant," ulevil si. "Kdyby nás aspoň varoval." Pak odložil pušku a začal se smát. Měl bych bejt vlastně vděčnej, že nenapad loď." Pohlédl na Brodyho a dodal: "Nahnal vám strach, co?" "To bych řekl," přiznával Brody. Potřásal hlavou, jako by si chtěl srovnat myšlenky a roztřídit všechno. co právě viděl. "Pořád tomu nemůžu uvěřit." Hlavou se mu honila spousta představ.
Všechny měly tvar torpéda letícího kolmo vzhůru temnotou a trhajícího ubohou Christine Watkinsovou na kusy; viděl před sebou chlapce na gumové matraci, nic netušícího až do chvíle, kdy ho uchvátila záhadná příšera. Věděl, že ho tyto představy budou pronásledovat v noci, ve snech naplněných násilím a krví. Znovu se mu zjeví žena, která na něj křičela, že zabil jejího synka.
„Neříkejte mi, že tahle věc je ryba," řekl posléze. "Vypadá spíš jako monstrum vyrobené pro film Dvacet tisíc mil pod mořem. " „Je to ryba," řekl Hooper. Vzrušení a nadšení z něj ještě nevyprchalo. "A jaká ryba! Skoro jako megalodont."
„O čem to mluvíte?" ptal se Brody.
"Trochu jsem to přehnal, ale když kolem vás plave něco takového, připomene vám to megalodonta. Co říkáte vy, Quinte?" "Říkám, že jste chytil úžeh a blábolíte. " "Ale kdepak. Co myslíte, jakých rozměrů tyto ryby dorůstají?" "Ve vodhadech nevynikám. Řek bych, že tadle ryba je asi šesti až sedmimetrová. Budu teda tvrdit, že dorůstaj do sedmi metrů.
Jestli zejtra uvidím jinou, řekněme osmimetrovou, budu tvrdit, že dorůstaj do osmi metrů. Vodhady jsou v tomhle případě na hovno." „Jak jsou tedy doopravdy dlouzí?" zeptal se Brody a hned ho zamrzelo, že se ptal. Přepadl ho pocit, jako by se tou otázkou Hooperovi podřizoval. Ale Hooper byl v té chvíli příliš zaujatý a příliš rozčilený, než aby se na Brodyho vytahoval. "To je právě to, co žádný neví. V Austrálii se prý před časem zapletl nějaký žralok do řetězů a utopil se. Změřili ho a měl podle zpráv dvanáct metrů." "Tedy dvakrát tak velký jako ten náš," vydechl Brody. Jeho mozek, který sotva dokázal zaregistrovat před chvílí spatřenou rybu, se nemohl tak rychle vyrovnat s obrovitostí oné, o níž mluvil Hooper.
"Lidé všeobecně uznávají nejvyšší možnou délku devět metrů," pokračoval Hooper. "Ale ta číslice není ověřená. Je to, jak říká Quint. Jestli zítra uvidí třeba dvacetimetrového, přijme ho taky. Skutečně děsivá je představa, která člověkem otřese, a může být i pravdivá, že dole v hlubinách žijí až třicetimetroví bílí žraloci." "Blbost," poznamenal Quint suše.
„Netvrdím to. Říkám jen, že by to mohlo být," hájil se Hooper.
"Stejná blbost." "Snad ano, snad ne. Podívejte se, latinské pojmenování pro tohoto žraloka je Carcharodon megalodon; ryba, která existovala před třiceti nebo čtyřiceti tisíci roky. Máme zkamenělé zuby megalodonta. Patnácticentimetrové. To by odpovídalo rybě o rozměrech pětadvaceti až třiceti metrů. Ty zuby jsou přesně takové jako zuby dnešních velkých bílých. Chci říct jenom, že tyto dvě ryby patří ke stejnému druhu. Kdo může dokázat, že megalodont skutečně vyhynul? Proč by vyhynul? Nedostatek potravy nemá.
Když se v moři uživí velryby, je tam dost žrádla i pro žraloky takové velikosti. Protože jsme zatím nikdy neviděli třicetimetrového bílého, neznamená to, že neexistuje. Neměl by důvod, proč by se přibližoval k hladině. Jeho potrava je v hlubinách.
Mrtvý by nevyplaval na břeh, protože nemá plovací měchýř.
Dovedete si představit, jak by takový třicetimetrový bílý vypadal?
Dovedete si představit, co by mohl udělat? Jakou sílu by měl?" „Ani bych nechtěl," otřásl se Brody. "Byl by jako lokomotiva s tlamou plnou řeznických nožů."
"Chcete říct, že ten náš je jen mládě?" zeptal se Brody a začínal mít pocit osamění a zranitelnosti. Ryba tak obrovská, jak ji popisoval Hooper, by mohla rozžvýkat loď na třísky.
„Ne, tohle je dospělá ryba. Jsem si tím jist. Ale je to jako s lidmi.
Někteří jsou malí a jiní větší. Co bych za to dal, kdybych jednou mohl vidět megalodonta." "Vy jste se zbláznil," řekl Brody.

"Kdepak, člověče. Přemýšlejte trochu. Bylo by to stejné jako najít sněžného muže." "Heleďte, Hoopere!" ozval se Quint. "Nemyslíte, že byste moh s těma pohádkama už přestat? Starejte se raděj o návnadu. Rád bych tu rybu chytil."
"Jistě." Hooper se vrátil na své místo na zádi a začal zase nabírat sběračkou vnitřnosti a házet je do moře.
"Myslíte, že se vrátí?" ptal se Brody.
"Nevím," řekl Quint. „Nikdy nevíte, co tydle parchanti udělaj." Z kapsy vylovil blok a tužku. Natáhl levou paži rovně ke břehu. Zavřel pravé oko a díval se podél ukazováku levé ruky. Pak něco načmáral do bloku. Polmul rukou o několik centimetrů doleva.
Znovu se podíval a napsal další záznam. Viděl, jak ho Brody zvědavě sleduje, a tak řekl:
"Chci vědět, kde jsme. Kdyby se ta ryba do večera neukázala, víme, kam máme zejtra jet." Brody se zadíval k pobřeží. Clonil si oči rukou a pomrkával, ale všechno, co viděl, byla jen mlhavá šedá čára pevné země.
"Co si vyznačujete?" "Maják na mysu a vodárnu ve městě. Ty dvě se řadí různým způsobem, podle toho, odkud na ně koukáte." "Vy je vidíte?" Brody si namáhal zrak, ale podařilo se mu zahlédnout jen nerovnosti pobřeží. "Jistě. I vy byste je viděl, kdybyste strávil na moři třicet let jako já." Hooper se usmál a podotkl: "Vy si skutečně myslíte, že žralok zůstane na jednom místě?" "Nevím, ale tentokrát jsme ho našli tady a ne jinde." "Drží se vytrvale v blízkosti Amity," poznamenal Brody. "Protože tam má co žrát," řekl Hooper. V jeho hlase nebyla žádná ironie ani popichování. Přesto jeho poznámka zapůsobila na Brodyho jako jehla bodající do mozku. Čekali tři hodiny, ale žralok se neukázal. Pohyb moře ochabl a brázda za lodí byla pomalejší. Něco po páté Quint řekl: „Měli bysme skončit. Pro dnešek je toho dost."
"Kam myslíte, že ten žralok odplaval?" zeptal se Brody. Byla to spíš řečnická otázka. Věděl, že mu na ni nikdo přesně neodpoví.
"Kamkoli," řekl Quint, "když vo ně stojíte, nejsou k mání. Když je nechcete vidět nebo když je nečekáte, ukážou se. Dělaj všecko vobráceně, parchanti. " "Neměli bychom tady zůstat celou noc a házet návnadu?" „Ne. Jak jsem už řek, všeho moc škodí. Došly nám zásoby. A vůbec, čtyřiadvacetihodinovej den mi neplatíte." "Seženu ty peníze. Uděláte to?" Quint chvíli uvažoval. "Ne. Sice je to lákavý, ale nevěřím, že se dneska v noci ještě něco semele. Brázda s návnadou by byla moc veliká a zmatená. I kdyby ten holomek přišel až k boku lodi a podíval se na nás, vůbec bysme vo tom nevěděli. Leda by se do jednoho z nás zakousnul. Platil byste mi jen za to, že se vyspíte na prknech paluby. Mám dva důvody, proč na to nepřistoupím: kdyby byla brázda s návnadou moc velká, tak by nás to přibilo na tendle flek na celej zejtřek. Za druhý: v noci chci mít loď v doku." „Máte asi pravdu," řekl Brody. "I vaše žena bude radši, když vás bude mít v noci doma." "Nemám ženu, " řekl Quint.
"Promiňte." "Není co. Nikdy jsem ji nepotřeboval." Quint se otočil a vyšplhal po žebříku na můstek.
Ellen chystala zrovna dětem večeři, když u dveří zařinčel zvonek. Hoši se dívali v obývacím pokoji na televizi. Ellen zavolala:
"Otevřete někdo, prosím!" Slyšela otvírání dveří, nějaký hovor a o chvíli později se na prahu kuchyně objevil Larry Vaughan. Naposledy ho viděla před dvěma týdny. Změna, která se s ním za tu dobu stala, ji poděsila. Nemohla od něho odvrátit oči. Jako obvykle byl bezvadně oblečený - modrý blejzr, propínací košile, šedé kalhoty a plátěné polobotky. Jen jeho tvář prodělala změnu. Zhubl, a jak to bývá u mnohých lidí, kteří na sobě nemají přebytečný tuk, Vaughanova hubenost se zračila nejvíc v obličeji. Oči měl zapadlé a jejich barva Ellen připadala světlejší než jindy; byla popelavě šedá. I pleť měl do šeda a kůži na lícních kostech ochablou. Co chvíli si olízl vlhké rty.
Ellen se přistihla, jak na něj ci ví, a to ji uvedlo do rozpaků. Sklopila oči a řekla: „Dobrý den, Larry." zastavil jsem se tady...," Vaughan couval ke schodům do obývacího pokoje a nahlédl dovnitř. "Nejdřív bych prosil... nemáte něco k napití?" "Samozřejmě. Víte, kde máme pití, tak si posložte sám. Ráda bych vám nalila, ale mám ruce od kuřete."
„Neobtěžujte se, najdu to." Vaughan otevřel příborník, vyndal láhev a nalil si sklenici džinu. „Jak jsem říkal, jen jsem se tu zastavil, protože se chci rozloučit." Ellen pokládala kousky kuřete na pánev. Zarazila se. "Jedete pryč? Na jak dlouho?" „Nevím. Asi nadobro. Nemám, co bych tady dělal." "Co bude s vaším podnikem?" „Je pryč... nebo spíš brzo bude." "Jak to myslíte? Podnik nemůže přece zmizet ze světa." "Nebude mi už patřit. Těch několik aktiv náleží ted mým... partnerům." Jako by to slovo vyplivl a potom si důkladně přihnul džinu. Chtěl asi spláchnout nepříjemnou pachuť. "Říkal vám Martin o naší rozmluvě?" Ellen se podívala na pánev, obrátila porce kuřete a kývla hlavou.
"Jsem si jist, že o mně nemáte nejlepší mínění." „Nemám právo vás soudit, Larry." „Nechtěl jsem nikomu ublížit. Doufám, že mi to věříte." "Věřím. Kolik toho ví Eleanor?" "Nic chudinka. Rád bych ji toho ušetřil, jak jen to bude možné.
Proto se chci odstěhovat. Má mě ráda, to víte, a nesnesl bych, aby se to mezi námi nějak zkazilo." Vaughan se naklonil nad dřez. „Někdy si myslím - vlastně jsem si to často myslel celá léta -, že my dva bychom se byli k sobě bezvadně hodili." Ellen se začervenala.
"Jak jste na tohle přišel?" „Jste z dobré rodiny. Já musel tvrdě bojovat, abych se s některými lidmi seznámil. Vy je všechny znáte. Hodili bychom se k sobě. Hodili bychom se i do Amity. Jste rozkošná, hodná a silná.
Byla byste pro mne skutečným přínosem. Myslím, že bych vám poskytl život, který jste milovala." Ellen se usmála. "Nejsem tak silná, jak si myslíte, Larry. Nevím, jestli bych byla tak dokonalým... přínosem." "Moc se podceňujete. Doufám, že si Martin uvědomuje, jaký poklad ve vás má." Vaughan dopil a položil sklenici do dřezu. "Snění k ničemu nevede." Přešel kuchyň, dotkl se Ellenina ramene a políbil ji na vlasy. „sbohem,děvče. Vzpomeňte si někdy na mne."
Ellen se na něj podívala. "Vzpomenu." Políbila ho na tvář.
"Kam půjdete?" „Nevím ještě. Možná do Vermontu nebo do New Hampshiru.
Snad budu prodávat půdu lyžařským klubům. Kdo ví? Možná že s tím sportem sám začnu." „Pověděl jste to Eleanor?" "Řekl jsem jí, že se asi odstěhujeme. Jen se usmála a řekla: Jak si přeješ." "Odjíždíte brzo?" "Hned jak si promluvím s právním zástupcem o svých...
pasívech. " "Pošlete nám lístek, abychom věděli, kde jste?" "Určitě. Sbohem." Vaughan vyšel z místnosti a Ellen už jen

zaslechla, jak za ním kIaply dveře. Když dala chlapcům večeři, šla nahoru a posadila se na postel. Život, který jste milovala, řekl Vaughan. Jaký by byl život s Larrym Vaughanem? Měla by peníze a všude by ji přijímali. Nebyla by přišla o způsob života, jemuž od dětství přivykla. Nepocítila by touhu obnovovat si sebevědomí a potvrzovat vlastní ženskost, nebylo by zapotřebí zahazovat se s Hooperem. Vlastně tomu sama nevěřila. Stejně by ji k něčemu podobnému dohnala nuda jako většinu žen, které trávily dovolenou v Amity, zatímco jejich mužové pracovali v New Yorku. Život s Larrym Vaughanem by plynul bez starostí a překážek, naplněný lacinými zážitky.
Když uvažovala o všem, co jí Vaughan řekl, začala si náhle uvědomovat, jak bohatý je život s Brodym. Byl mnohem lepší, než jaký by jí nějaký Larry Vaughan mohl poskytnout; spojení malých nezdarů a drobných triumfů, které dohromady tvořily něco, co se podobalo štěstí. Čím víc o tom přemýšlela, tím víc poznávala, co času a citu vyplýtvala ve snaze udržet si sny svého mládí.
Vtom ji přepadl strach - strach, že je už příliš pozdě, že se může něco stát dřív, než toto nové poznání vychutná. Podívala se na hodinky. Bylo šest dvacet. Martin měl být už dávno doma. Něco se stalo, pomyslela si. Prosím tě, bože, jen ne jemu!
Zezdola zaslechla otevírání dveří. Vyskočila, běžela do haly a utíkala dolů po schodech. Ovinula paže kolem Brodyho krku a políbila ho vášnivě na ústa.
"Panebože," řekl, když ho konečně pustila, "tomuhle říkám přivítání. "

"Todleto si na loď nepustím!" prohlásil Quint.
Stáli v doku v ranním rozbřesku. Slunce vyčistilo obzor, ale leželo nad nízkým hřebenem mraků, které se na východě dotýkaly
moře. Od jihu vanul mírný vítr. Loď byla připravena k vyplutí. Na přídi stály sudy. Pruty vězely v držácích a nástavce byly upnuty do ok na navijácích. Motor tiše předl. Malé vlnky narážely na výfukovou rouru a tvořily na vodě bublinky. Kašlavé výfukové plyny odnášel vítr.
Na konci doku vlezl nějaký člověk do lehkého nákladního vozu a nastartoval. Vůz se začal pomalu rozjíždět po špinavé silnici. Na jeho dveřích se černal nápis: Oceánografický ústav ve Woods Hole. Quint stál zády k lodi proti Brodymu a Hooperovi. Mezi nimi byla hliníková klec. Měla něco přes sto osmdesát centimetrů na výšku, půl druhého metru na šířku a metr na hloubku. Uvnitř byl kontrolní panel, nahoře dvě válcovité nádrže. Na podlaze ležely láhve se stlačeným vzduchem značky Scuba, regulátor, maska a speciální potápěčský oblek.
"Proč ne?" namítl Hooper. "Moc neváží a mohu ji strčit někam, 'kde nebude překážet. " "Zabere moc místa." "Právě tohle jsem říkal," prohodil Brody. "Ale nechce ani slyšet. " Co to k ďasu vůbec je?"
"Protižraločí klec," vysvětloval jim Hooper. "Potápěči je používají, aby se chránili, když plavou v moři. Dal jsem ji přivézt z Woods Hole v nákladďáku, který právě odjel." "Co s ní chcete dělat?" „Až vyslídíme rybu, nebo až ryba vyslídí nás, spustím se v kleci do moře a udělám si několik snímků. Nikomu přede mnou se ještě nepodařilo tak velikého žraloka vyfotografovat." "Ani nápad," řekl Quint. "Tadle věc na mou loď nesmí!" "Proč ne?" "Protože je to blbost. Rozumnej člověk ví, kam až může jít. Ten váš nápad s klecí přesahuje všecky meze." "Jak to víte?" "Prostě to vím. Taková veliká ryba shltne vaši klec k snídani." „Myslíte? Já ne. Možná že do ní vrazí, třeba po ní i chňapne, ale nevěřím, že by se ji doopravdy pokusila spolknout." "Ale jo, jestli uvidí vevnitř něco tak šťavnatýho, jako jste vy." "Pochybuji. " "Nechte toho, povídám." "Podívejte se, Quinte, tohle je pro mne jedinečná příležitost. A nejen pro mne. Nenapadlo by mě to, kdybych byl včera tu rybu neviděl. Je jedinečná, aspoň na této polokouli. I když lidé filmovali velké bílé žraloky už dřív, žádný nevyfotografoval sedmimetrového bílého, plovoucího volně v moři. Nikdy!"
"Řekl, abyste toho nechal," vložil se do sporu Brody. "Tak toho nechte. Kromě toho si za vás nechci brát odpovědnost. Jedeme na moře, abychom tu rybu zabili, a ne, abychom ji filmovali." Jakou odpovědnost? Za mě odpovědný nejste." "Ale jo, jsem. Tenhle výlet hradí město Amity. Co řeknu, to platí. " Hooper se obrátil ke Quintovi. "Zaplatím vám." Quint se usmál. "Kolik?" "Nechte toho!" zasáhl Brody. "Je mi jedno, co řekne Quint. Já říkám, že tu klec s sebou nepovezeme." Hooper ho ignoroval. Mluvil ke Quintovi.
„sto dolarů. Hotově. A předem, jestli chcete." Sáhl do kapsy u kalhot a vytáhl náprsní tašku.
„Povídal jsem ne!" vyštěkl Brody.
"Co tomu říkáte, Quinte? Sto babek na dlaň. Tady jsou." Hooper odpočítal pět dvacetidolarových bankovek a podával je Quintovi. "Nevím," váhal Quint. Pak natáhl rulm po bankovkách a řekl: „Do prdele, co je mi do toho, jestli se někdo chce dát zabít." "Jestli vezmete tu klec na palubu, nedostanete svých čtyři sta dolarů," obrátil se Brody ke Quintovi. Pro sebe si však myslel: když se chce Hooper zabít, ať si to udělá někde jinde. "Když nevezmete na palubu klec," prohlásil Hooper, "nepůjdu tam ani já. " "Jděte do hajzlu," zavrčel Brody. „Pro mě za mě si zůstaňte na suchu. " "Quint s vámi asi nesouhlasí, co, Quinte? Chcete vyplout na moře a chytat rybu jen s šéfem na palubě? Jak by se vám to zamlouvalo?" "Najdeme si za vás náhradu," řekl Brody.
"Tak se do toho pusťte," vyjel na něj Hooper. "Hodně štěstí." "Tohle nemůžete udělat," prohlásil Quint. "Ne tak zčistajasna." "K čertu s tím!" vykřikl Brody. „Pojedeme až zítra. Hooper se může vrátit do Woods Hole a hrát si tam se svýma rybičkama." Hooper měl zlost, strašnou zlost, a dřív než si to mohl rozmyslet, vyhrkl:
"Můžu si najít i jinou zábavu, třeba nějakou paničku... sakra!
Zapomeňte na to!" Nastalo několikavteřinové dusivé ticho. Brody zíral na Hoopera a nemohl uvěřit tomu, co slyšel. Nebyl si jist, kolik bylo v Hooperově poznámce skutečné podstaty a kolik prázdné hrozby. Vtom ho přemohl vztek. Dvěma skoky se ocitl u Hoopera, popadl ho oběma rukama za límec a sevřel mu prsty kolem krku. "Co jste to řekl? Co to znamenalo?" Hooper sotva dýchal. Zaťal nehty do Brodyho prstů. "Nic," sípěl. "Nic." Snažil se couvnout, ale Brody ho stiskl ještě pevněji. "Co jste tím mínil?" "Nic. Říkám vám, že nic. Měl jsem vztek. Něco jsem říct musel. " "Kde jste byl minulou středu odpoledne?" „Nikde." Hooperovi vystoupila na spánku žíla. "Pusťte mě. Vždyť mě uškrtíte." "Kde

jste byl?" Brody přitlačil. "V motelu. A ted mě pusťte." Brody povolil sevření. "S kým?" zeptal se a v duchu se modlil: pane bože, jen ať to nebylo s Ellen; ať má věrohodné alibi. "S Daisy Wickerovou." "Lháři!" Brody ho znovu popadl za krk. Cítil, jak se mu oči plni slzami. „Proč jsem lhář? Jak to sakra myslíte?" Hooper se kroutil, aby se osvobodil. „Daisy Wickerová je totiž lesbička. Co jste spolu dělali? Háčkovali ?" Jak se mu Brodyho prsty vrývaly do krku, smysly mu přestávaly sloužit. Brody ho pustil a strčil do něj. Hooper dopadl na zem a sál do plic vzduch. "Co vy na to? To jste takovej frajer, že dokážete znásilnit i lesbičku?" Hooperovi se rychle vyjasňovalo v hlavě. "Přišel jsem na to, až... až když už bylo pozdě. " "Jak to? Chcete mi namluvit, že s vámi šla do motelu a teprve tam se na vás vykašlala? Žádná taková by s vámi do motelu nešla." "Jenže Daisy šla." Zoufale se snažil udržet tempo s Brodyho otázkami. "Řekla, že chce... že je načase, aby to zkusila. Pak to prostě nešlo. Bylo to strašné." „Nedělejte ze mě blbce." "Vůbec ne. Můžete si to ověřit." Hooper věděl, že výmluva je slabá. Brody si to může snadno zjistit. Nic lepšího si však nedokázal vymyslet. Až půjde večer domů, zavolá Daisy Wickerovou z telefonní budky a požádá ji, aby jeho lež potvrdila. Nebo se jednoduše do Amity už nevrátí. Pojede na sever, v Orient Pointu se nalodí a zmizí ze státu dřív, než se Brody k Daisy Wickerové dostane.
"Ověřím si to," ujistil ho Brody. "Na to můžete vzít jed." Quint se rozchechtal.
"Todle je nejsrandovnější věc, co jsem kdy slyšel. Chtěl se vyspat s lesbičkou." Brody se pokoušel číst v Hooperově tváři. Hledal, co by ho usvědčilo ze lži. Ale Hooper upíral oči vytrvale na dok. "Tak co?" ozval se Quint. „Pojedem dneska nebo ne? Zaplatit mi musíte stejně, Brody." Brody se cítil mizerně. Měl chuť plavbu zrušit, vrátit se do Amity a vypátrat pravdu o Hooperovi a Ellen. Co když bude pravdou to nejhorší? Co udělá? PUjde za Ellen? Zbije ji? Odejde od ní? Co by tím získal? Musí mít čas na rozmyšlenou. Obrátil se ke Quintovi: „Pojedem. " "S klecí?" "S klecí. Když se ten hlupák chce nechat zabít, nehodlám mu v tom bránit." "Dobře. Tak jedem i s tím cirkusem." Hooper vstal a šel ke kleci.
"Dopravím ji na palubu," řekl chraptivě. "Vy dva ji postrčíte k okraji doku a nakloníte směrem ke mně. Pak jeden z vás půjde na loď se mnou a odneseme ji támhle do rohu." Brody s Quintem šoupali klec po dřevěných prknech. Brodyho překvapila její lehkost. I s potápěčskou výzbrojí uvnitř nevážila víc než půl metráku. Naklonil ji k Hooperovi, který uchopil dvě tyče a čekal, až se k němu připojí Quint. Oba muži snadno odnesli klec několik stop a postrčili ji do rohu pod trám, který podpíral kapitánský můstek. Hooper ji zabezpečil dvěma kusy lana.
Brody skočil na palubu a řekl: „Jedeme!" "Nezapomněl jste na něco?" zeptal se Quint.
"Na co?" , „Na moje štyry stovky." Brody vytáhl z kapsy obálku a podal ji Quintovi.
"Vy budete prachatej, Quinte." "To právě chci. Odvažte lana na zádi, jo." Sám odvázal lano na přídi a ve středu paluby a hodil je na dok. Když viděl, že je uvolněna i záď, posunul páku motoru kupředu, vymanévroval z kotviště a pak už se loď rychle hnula klidným mořem _ kolem mysu Hicks Island, Goff Point, Shagwong a Montauk. Brzo za sebou zanechali maják na mysu Montauk a namířili otevřeným oceánem na jihozápad.
Jak loď rytmicky najížděla na dlouhé vlny, Brodyho zuřivost postupně opadávala. Hooper mluvil možná pravdu. Bylo to docela pravděpodobné. Kdo by vymýšlel příběh, který se dá tak snadno ověřit? Ellen ho ještě nikdy nepodvedla, tím si byl jist. S muži neflirtovala. Pomyslel si však: se vším se musí jednou začít. Znovu cítil, jak se mu svírá hrdlo. Byl žárlivý, zraněný, nesvůj a rozrušený. Vyskočil a vylezl na kapitánský můstek. Quint mu udělal místo vedle sebe na lavici. Zasmál se:
„Málem došlo k posraný rvačce, co?" "To nic neznamená." "Ani bych nemyslel. Vo co vám jde? Myslíte, že vám přeříz paničku?" Potlačované obavy zhuštěné v jedné surové větě ho znovu vyvedly z míry.
"Co je vám, sakra, do toho?" "No dobře, ale kdybyste se mě zeptal, řek bych vám, že von to v sobě nemá." "Nikdo se vás neptá." Brody si přál změnit téma. Zeptal se tedy:
„Jedeme na to stejné místo?" „Jo. Už to nebude dlouho trvat." "Máme nějakou šanci, že tam ta ryba zase bude?" "Kdo ví? Nic jinýho dělat nemůžem." "Tuhle jste říkal v telefonu, že člověk musí být chytřejší než ryba. To je všechno? Je to jediné tajemství úspěchu?" "Jo, jediný. Ryby musíte voblafnout. To není žádnej kumšt.
Voni jsou strašně pitomý. " "Nikdy jste nepřišel na chytrou rybu?" "Nikdá. " Brody si vzpomněl na poťouchlou šklebící se tlamu, která na něj civěla z vody. "Nevím, nevím. Včera ta ryba vypadala hrozně zlá. Jako by chtěla být zlá. Jako by věděla, co dělá." "Hovno. Ta neví vůbec nic." "Mají ryby různé vlastnosti?" "Ryby?" chechtal se Quint. "To byste je dělal lepší, než jsou. Nemůžete se na ně dívat jako na lidi, i když jsou lidi někdy stejně pitomý jako ryby. Ryby dělaj všelijaký věci, ale po čase se naučíte znát všecko, co dovedou." "Pak to vlastně nebude boj s nepřítelem." "Ne. Vemte si například instalatéra, kterej chce uvolnit zacpanej vodpad. Bude držkovat a mlátit do toho francouzákem. Ale nebude si přitom myslet, že se s někým pere. Už jsem taky narazil na mizernou rybu a ta mi dala zabrat. Musel jsem na ni jít jiným způsobem. " "Existují ryby, které nemůžete chytit?" , "Jistě, ale to neznamená, že jsou chytrý nebo potměšilý nebo co.
Prostě nemaj hlad, když je chytáte, nebo jsou pro vás moc rychlý. Nebo jste jim nenabíd tu pravou návnadu."
Quint se na okamžik odmlčel a potom pokračoval: "Jednou mě žralok skoro dostal. To už je takovejch dvacet let. Měl jsem na háku pěkně velkýho modrýho žraloka. Zatraceně prudce rycnul do lodi a stáh mě z paluby." "Co se stalo?"
"Vylez jsem zpátky na loď tak bleskurychle, že se mi zdálo, že jsem se nohama vůbec ničeho nedotknul mezi palubou a vodou. Měl jsem štěstí, že jsem sletěl do vody ze zádi, která je dost nízká a blízko hladiny. Padnout tak z boku, bůhví, co bych byl dělal. Dostal jsem se z vody dřív, než si ryba uvědomila, že jsem tam sletěl.
Měla práci s hákem v hubě." „Dejme tomu, že byste spadl do vody s tímhle prevítem. Dalo by se něco dělat?" "Jo. Modlit se. Zrovna jako kdybyste vypadl z letadla bez padáku a doufal, že přistanete na kupě sena. Jedině bůh vás může zachránit, ale protože bůh vás sám strčil přes palubu, nedal bych za váš život ani niklák." "V Amity žije žena, která si myslí, že ví, proč máme takový pech. Tvrdí, že je to božská odplata. " Quint se usmál. "Snad. Pánbůh tu sakramentskou věc stvořil, tak snad jí může říct, co má dělat a co ne." "To myslíte vážně?" "Ne tak docela. Na náboženství moc nedám." "Tak proč si myslíte, že ti lidé byli zabiti?" "Smůla." Quint přiškrtil motor. Loď zpomalila a nechala se nést

vlnami. "Zkusím to změnit." Vytáhl z kapsy kus papíru, rozbalil ho, přečetl si své poznámky a dívaje se podél natažené paže, zkontroloval polohu. Otočil klíčkem od zapalování a motor se zastavil. Náhlé ticho bylo plné tíhy a hustoty.
"Tak,Hoopere, začněte házet ty sračky do vody." Hooper zdvihl poklici a začal nabírat a házet obsah barelu do moře. První dávka se rozstříkla po klidné hladině a olejnatá šmouha se pomalu šířila směrem na západ. Kolem desáté přišel větřík - ne silný, ale dost čerstvý, aby na hladině nadělal vlnky a ochladil muže, kteří seděli na palubě a mlčky zírali před sebe. Jediným zvukem bylo pravidelné cáknutí, jak Hooper na zádi vyhazoval vnitřnosti.
Brody seděl na otáčecí židli a snažil se neusnout. Zíval. Potom si vzpomněl, že dole na poličce nechal rozečtenou Smrtící pannu. Vstal, protáhl se a sešel po třech stupních do kabiny. Našel knihu a začal vystupovat nahoru, když si vzpomněl na ledničku. Podíval se na hodinky a řekl si: k čertu s tím! Tady se nedá vůbec nic dělat.
"Dám si pivo!" zavolal. "Chce někdo taky?" „Ne," odpověděl Hooper. "Jistě," řekl Quint. "Pak se můžem do plechovky strefovat." Brody vzal dvě piva, odtrhl kovové závěry a vylezl na palubu. Měl nohu na posledním schodu, když zaslechl Quintův studený, klidný hlas:
"Je tady." Brody nejdřív myslel, že Quint míní jeho, ale pak viděl, jak Hooper vyskakuje a šeptá: "Páni, na mou duši!" Brody cítil, jak mu zběsile tluče srdce. Rychle vkročil na palubu a zeptal se: "Kde?" „Zrovna tudle," řekl Quint. "U zádi." Brodymu chvilku trvalo, než se rozkoukal, ale pak zpozoroval ploutev - ostrý, drsný, hnědošedý trojúhelník, který prořezával vodu - a srpovitý ocas, tepající zleva doprava krátkými křečovitými údery. Ryba je asi třicet metrů za lodí, odhadoval, možná čtyřicet. "Je to určitě ta naše?" zeptal se.
„Jo," ujistil ho Quint.
"Co budete dělat?" „Nic. Počkám, co udělá vona. Hoopere, házejte ty sračky dál, ať ji dostanem blíž." Hooper zvedl barel k sobě na nosník a házel smrdutý obsah do moře. Quint šel dopředu a upevnil hrot harpuny ke dřevěné násadě. Zvedl sud a dal si ho pod paži. přes ruku, kterou držel harpunu, přehodil svinuté lano. Odnesl všechno na zád a položil na zem.
Ryba kroužila nazad i kupředu v brázdě. Zdálo se, že pátrá po zdroji krvavé páchnoucí pochoutky. "Sviňte ty dráty," řekl Quint Brodymu. "Teď už nám nejsou nic platný." Brody navinul lana jedno po druhém a nechal nabodnutou sépii dopadnout na palubu. Ryba se maličko přiblížila a stále pomalu kroužila. Quint postavil sud na nosník vlevo od Hooperova barelu a vedle něj si připravil lano. Pak vylezl na nosník a stál tam s připravenou harpunou.
"Tak pojd, holomku," řekl. „Pojd blíž." Ale ryba se nepřiblížila víc než na patnáct metrů.
"Tomu nerozumím," bručel Quint. „Měla by přijít a podívat se na nás. Brody, vyndejte z mý zadní kapsy štípačky a odštípněte ty sépie. Hoďte je přes palubu. Snad ho přitáhne žrádlo. A koukejte, ať to cákne hodně- vysoko, až je hodíte. Musí poznat, že se tam něco děje." Brody udělal, co Quint nařídil. Čeřil hladinu ozubcem a stále upřeně pozoroval ploutev, protože si představoval, jak se ryba náhle vynořuje z hloubky a popadá ho za ruku.
„Naházejte tam taky ty druhý sépie, když už jste v tom. Jsou támdle v bedně. Naházejte tam taky pivo." „Pivo? Proč pivo?" "Čím víc toho dostanem do vody, tím líp. Vůbec nesejde na tom, co to je. Hlavně aby o nás dostal zájem." "Co s tím delfínem?" zeptal se Hooper.
„Není možná, pane Hooper," zašklebil se Quint. „Myslel jsem, že jste proti." "Teď už je to jedno," namítl Hooper rozčileně. "Chci tu rybu vidět. " "Uvidíme ji," ujistil ho Quint. "Až bude čas delfína použít, udělám to." Proud nesl sépie směrem ke žralokovi a jedna z plechovek piva se houpala na povrchu a pomalu mizela u zádi. Ryba se však nepřibližovala. Čekali. Hooper nabíral vnitřnosti, Quint stál připraven na nosníku a Brody u jednoho z prutů.
„Do prdele," odfrkl Quint. „Nemám na vybranou." Odložil harpunu a seskočil z nosníku. Zdvihl víko kontejneru vedle Brodyho a Brody uviděl mrtvé oči maličkého delfína, který se kymácel v napěněné vodě. Ten pohled ho odpuzoval. Odvrátil se. "Tak chlapíku," řekl Quint. "Tvůj čas přišel." Vzal z bedny řetěz, dlouhý asi jako vodítko na psa, a vklínil jeden konec do háku, vyčnívajícího z delfínovy čelisti. Druhý konec řetězu uvázal na třičtvrtěcoulový konopný provaz. Rozvinul několik metrů, přeřízl ho a připevnil důkladně k úvaznému pacholeti na burtě pravoboku.
"Tvrdil jste, že žralok to pachole vyrve, "poznamenal Brody.
"Jo, to asi udělá. Ale sázím se, že se mi podaří vpálit do něj železo a přešmiknout lano dřív, než ho napne a pachole vyrve." Quint popadl řetěz a hodil ho dolů. Vyšplhal znovu na nosník a vytáhl delfína za sebou. Z pochvy u pasu vyndal nůž. Levou rukou držel delfína před sebou nad vodou a pravou mu nadělal řadu mělkých zářezů do břicha. Začala z něj vytékat smrdutá hnědá tekutina a v kapkách dopadala na vodu. Quint hodil delfína do moře, vypustil asi dva metry drátu, pak si dal lano pod nohu na nosník a pevně je přišlápl. Delfín plaval těsně pod hladinou téměř dva metry od lodi.
"Sakra, není to moc blízko?" ptal se Brody.
"Tak to musíbejt. Nemůžu na něj vystřelit na dvacet metrů."
"Proč stojíte na tom lanu?" „Abych udržel delfína tam, kde je. Nechci ho připevňovat těsně k lodi. Jestli po něm žralok chňapne a nebude mít volnej prostor k útěku, bude sebou mlátit vokolo nás a rozbije nás na cucky." Quint potěžkal harpunu a zadíval se na žraločí ploutev.
Ryba se přiblížila. Stále kroužila kupředu a nazad, ale při každém kruhu zmenšovala vzdálenost mezi sebou a lodí o několik stop. Pak se zastavila sedm nanejvýš devět metrů od zádi. Na okamžik jako by ležela ve vodě bez pohnutí a pak zamířila přímo proti lodi. Spustila ocas pod hladinu. Hřbetní ploutev sklonila nazad a zmizela pod vodou. Jen obrovská hlava se vypjala vzhůru pootevřená tlama v zuřivém šklebu, oči černé a bezedné.
Brody na ni zíral v němé hrůze. Cítil, že tak nějak by to vypadalo, kdyby se člověk pokoušel snést pohled ďábla.
"Hej, ty bestie!" hulákal Quint.
Stál na nosníku doširoka rozkročený, ruce svíraly násadu harpuny, která mu spočívala na rameni. „„Pojď blíž a koukni se, co pro tebe mám." Ještě okamžik stála ryba ve vodě a pozorovala. Pak se strašná hlava nehlučně ponořila do vln a ryba byla pryč.

"Kam zmizela?" zeptal se Brody.
„Přijde," ujistil ho Quint. „Pojď sem, rybo," předl. "Pojď, rybo.
Pojď si pro večeři." Ukázal harpunou na plovoucího delfína.
Vtom se loď prudce naklonila ke straně. Quintovi uklouzly nohy a padl naznak na nosník. Hrot harpuny vypadl z držáku a zachřestil na prknech paluby. Brody klopýtl a zachytil se židle, která se s ním zatočila. Hooperem to smýklo až k burtě na levoboku. Lano s delfínem se napjalo a zachvělo. Uzel, kterým bylo zabezpečeno k pacholeti, se tak pevně zatáhl, že se lano téměř zploštilo a vlákna se třepila. Dřevo pod pacholetem zapraskalo. Pak lano odskočilo nazpátek, zplihlo a zkroutilo se ve vodě vedle lodi.
„Do prdele, " zařval Quint.
"Jako kdyby věděl, co chcete udělat," vydechl Brody. Že na něj chystáte past." "Krucinál! Jakživ jsem nenarazil na takovou potvoru!" "Věděl, že dostane delfína, když vás porazí." "Hovno věděl. Hnal se po delfínovi a minul ho." "Z opačné strany lodi?" zeptal se Hooper pochybovačně. "Vlezte mi všichni na záda," zuřil Quint. „Ať udělal co chtěl, vyšlo mu to." "Jak se zbavil háku?" chtěl vědět Brody. "Pachole nevytrhl." Quint přešel k burtě na pravoboku a začal lano vytahovat.
„Buď překousl řetěz, nebo... hm, hm. Je to tak, jak jsem si myslel. " Sklonil se přes burtu a vzal za řetěz. Vytáhl ho na palubu. Byl netknutý, stále připevněný k oku háku. Ale hák byl zničený. Ocelový držák už nebyl zakroucený, ale téměř rovný, se dvěma malými vypuklinami, které zbyly po vykování.
„Probůh," vyhrkl Brody. "Tohle udělal hubou?" "Narovnal to pěkně," řekl Quint. „Netrvalo mu to déle než jednu nebo dvě vteřiny." Brody se cítil zmámený a nesvůj. Konečky prstů se mu chvěly.
Dopadl na židli, několikrát se zhluboka nadechl a snažil se potlačit strach, který se v něm vzmáhal.
"Kam myslíte, že odplaval?" zeptal se Hooper. Stál na zádi a díval se do vody.
"Je tu někde vokolo. Řek bych, že se vrátí. Ten delfín byl pro něj jako malina pro slona. Bude slídit ještě po něčem." Dal dohromady harpunu, rozvinul lano a uložil to všechno na nosník. "Budeme muset čekat. Házejte ty sračky dál do moře, Hoopere. Přivážu ještě ňáký sépie a spustím je přes palubu.'" Brody sledoval Quinta, jak kolem každé sépie omotává provaz a spouští je do moře. Přivazoval je k pacholatům, k držákům na pruty a téměř ke všemu, kolem čeho se dal udělat uzel. Když takto umístil asi tucet sépií na různých místech a v různých hloubkách kolem lodi, vyšplhal na můstek a posadil se.
"Ten žralok je chytrý," začal Brody v naději, že mu Quint bude odporovat.
"Chytrej nechytrej, to člověk neví," řekl Quint, "ale dělá věci, který jsem ještě žádnou rybu dělat neviděl." Odmlčel se a pak dodal spíš k sobě než k Brodymu: "Ale já toho hajzla dostanu. To je nabeton !" "Jak to můžete tak jistě vědět?"
„No, vím to. A ted mě nechte bejt,jo?" Byl to rozkaz, ne žádost, a ačkoli se Brodymu chtělo hovořit o čemkoli, i o rybě, aby se zbavil představy bestie číhající pod lodí, už se na nic neptal. Podíval se na hodinky. Ukazovaly pět minut po jedenácté. Seděli a vyčkávali, že se každým okamžikem objeví žraločí ploutev. Hooper nabíral vnitřnosti. Pokaždé, když dávka dopadla na vodu, Brodymu to připomínalo zvuky, jaké vydává člověk, když má průjem.
V půl dvanácté Brodyho vyburcovalo ostré zvučné prasknutí.
Quint seskočil z můstku, přeběhl palubu a vylezl na nosník. Popadl harpunu, opřel ji o rameno a bedlivě zkoumal vodu kolem zádi.
"Co to, k čertu, bylo?" ptal se Brody.
"Vrátil se." "Jak to víte? Co znamená ten rámus?" "Prask provaz. Sežral jednu sépii." „Proč by provaz praskal? Proč by ho nepřekousl?" "Von do toho asi vůbec nekous. Von tu sépii vcucnul a provaz se mu dostal rovnou za zuby, když zavřel hubu. Představuju si, že to udělal takhle," Quint trhl hlavou ke straně, "a provaz se přetrhnul." "Jak je možné, že jsme to slyšeli, když to prasklo pod vodou?" "Von to nepřekous pod vodou, krucinál. Překous to rovnou tady." Quint ukázal na několik stop provazu volně visícího od pacholete ve středu paluby. Brody si najednou všiml, že další provaz několik stop dál podél burty náhle povolil. "Už má zase jednu!" řekl. Vstal ašel k burtě. Vytáhl lano. "Musí být přímo pod námi." "Chce si někdo zaplavat?" žertoval Quint.
"Spustím do vody klec," navrhl Hooper. „Zbláznil jste se?" "Vůbec ne. Ta klec ho přinutí, aby vyplaval." "S vámi uvnitř?" zeptal se Brody.
"Ne hned. Nejdřív se přesvědčím, co žralok udělá. Co tomu říkáte, Quinte?" "Můžem to zkusit. Spustit klec do vody ještě nic neznamená. ZaplatiÍ jste si to." Odložil harpunu a spolu s Hooperem šli ke kleci. Položili ji na bok, Hooper otevřel horní dvířka a prolezl jimi.
Uchopil láhve se stlačeným vzduchem, regulátor, masku a vlhký neoprénový oblek a hodil všechno ha palubu. Klec opět narovnali a šoupali ji po palubě k burtě na pravoboku.
"Máte tady nějaké lano?" zeptal se Hooper. "Potřeboval bych přivázat klec k lodi." Quint sešel dolů a vrátil se se dvěma kotouči. Jedno uvázal k pacholeti na přídi a druhé k pacholeti ve středu lodi. Pak oba konce připevnil k tyčím na vršku klece.
"Oukej,"řekl Hooper. „Dolů s ní." Nadzvedli klec, překlopili ji nazad a postrčili přes palubu. Potopila se několik stop pod hladinu, kam až jí lano dovolilo, a tam klesala a stoupala pomalu ve vlnách.
"Proč si myslíte, že ho tohle vyláká z vody?" zeptal se Brody.
„Neřekl jsem, že ho to vyláká z vody. Ale přinutí ho to, aby vyplaval a přišel se přesvědčit, jestli je to něco k žrádlu," odpověděl Hooper.
"To nám nepomůže," odsekl Quint. "Nemůžu ho nabodnout, když je štyry metry pod hladinou." "Jednou vyleze," ujišťoval Hooper. „Nic jiného nám zatím nezbývá. " Ale ryba se neobjevovala a klec ležela klidně ve vodě. "Hele, zase jedna sépie v čudu," poznamenal Quint a ukazoval dopředu. "Je tady, hajzl." Naklonil se přes burtu a křičel: „Proklatá potvoro! Vylez ven, ať do tebe můžu střelit!" Po patnácti minutách šel Hooper do kabiny. Za okamžik se objevil s

filmovou kamerou ve vodotěsném obalu a něčím, co vypadalo jako hůl s řemínkem na jednom konci.
"Co chcete dělat?" ptal se Brody. „Půjdu do vody. Třeba ho vylákám." „Zbláznil jste se. Co uděláte, jestli opravdu vyleze?" „Nejdřív ho vyfotografuju. Pak se ho pokusím zabít." "Čím, že jsem tak smělý?" "Tímhle, " řekl Hooper a zvedl hůl.
„Nápad za všecky drobný," chechtal se Quint posměšně. „Jestli se vám to nepovede, můžete ho s tím třebas ulechtat k smrti." "Co je to?" zajímal se Brody. "Říká se tomu všelijak, ale ve skutečnosti je to podmořská puška. " Zatáhl za oba konce hole a rozdělil ji na dvě části.
"Sem dovnitř," ukázal na komoru v místě, kde se hůl dělila, "vložím patronu ráže dvanáct." Vyndal ji z kapsy a zasunul do komory. Pak obě části zase spojil. "Až se dostanu hodně blízko k rybě, bodnu ji a náboj ji zasáhne. Když ji správně trefím - do mozku, to je jediné spolehlivé místo -, zabiju ji. "I tak velkou rybu?" "Myslím, že i takovou. Když ji správně trefím." "A jestli netrefíte? Dejme tomu, že ji o vlásek minete." "Toho se bojím." "Taky bych se bál," řekl Quint.
„Nejsem zrovna žhavej, aby mě ten dvaapůltunovej vyčuranej dinosaurus sežral." "To mi starosti nedělá," řekl Hooper. "Spíš se obávám, že když se netrefím, zaženu ho. Pravděpodobně se potopí a nikdy se nedozvíme, jestli je po něm, nebo není." „Dokud zase někoho nesežere," podotkl Brody.
"Správně. " "Vy jste zatracenej blázen," řekl Quint.
„Myslíte, Quinte? Vy jste zatím velký úspěch neměl. Mohli bychom tady trčet celý měsíc a dovolit mu, aby žral návnady rovnou pod lodí." "Vyleze," tvrdil Quint. "Dejte na mý slova." "Umřete na sešlost věkem, než ten vyleze, Quinte. Řekl bych, že nás tahle ryba všechny převezla. Nehraje podle pravidel." Quint se podíval na Hoopera a klidně řekl: "Chcete mě poučovat, mladej?" "Nic takového, ale říkám vám, že podle mého názoru tu rybu nezvládnete. "
"Dobře, mladej. Vy si tedy myslíte, že to dokážete líp než Quint?" "Říkejte si tomu, jak chcete. Věřím, že tu rybu zabiju."
"To je skvělý! Znamenitý! Máte k tomu jedinečnou příležitost." Brody je přerušil. "Moment, Quinte. Nemůžeme ho v tom nechat samotného." "Co do toho strkáte nos? Podle toho, co jsem viděl, byste se radoval, kdyby vlez do klece a už z ní nikdá nevylez. Aspoň by mu to překazilo... " „Držte hubu!" rozkřikl se Brody. Ve svých pocitech se nevyznal. Na jedné straně mu bylo lhostejné, jestli Hooper žije nebo
ne - dokonce se mohl těšit vyhlídkou na jeho smrt. Ale taková pomsta by byla neodůvodněná a docela pravděpodobně i nezasloužená. Dokázal si přát něčí smrt? Ne. Ještě ne! "Tak se do toho dejte," popichoval Quint Hoopera. „Vlezte do toho krámu." "Hned to bude." Hooper si svlékl košili, tenisky a kalhoty a začal si navlékat neoprénový oblek. "Až budu uvnitř," obrátil se k Brodymu, když strkal ruce do gumových rukávů, "stůjte tady a hlídejte. Kdyby se vynořil dost blízko, můžete si na něj střelit." Podíval se na Quinta. "A vy si připravte harpunu..."
"Udělám, co já budu chtít," prohlásil Quint. "Vy se starejte vo sebe. " Když se Hooper oblékl, upevnil regulátor na hrdlo láhve se stlačeným vzduchem, utáhl matičku a otevřel ventil. Dvakrát vdechl, aby se přesvědčil o plynulém toku vzduchu. "Pomozte mi s tím," požádal Brodyho. Brody držel potápěčské láhve, zatímco Hooper vklouzl rukama do popruhů a kolem pasu si omotal řemen. Pak si nasadil na hlavu masku. "Měl jsem si přinést olověné závaží," řekl. "Teď bych ho potřeboval." "Víc byste potřeboval rozum," podotkl Quint. Hooper provlékl pravé zápěstí řemínkem na konci podmořské pušky, levou rukou zvedl kameru a řekl: "Oukej." Šel k burtě. "Chyťte každý jeden provaz a tahejte, až se vršek klece objeví u hladiny. Potom otevřu dvířka, vlezu dovnitř a vy můžete lana spustit. Klec na nich zůstane viset. Plováky zatím nepoužiju, leda by některé lano prasklo." "Nebo ho něco rozžvejkalo," poznamenal Quint.
Hooper se na něj podíval a usmál se. „Dík za připomínku." Quint s Brodym zatáhli za lana a klec se vynořila. Když se horní dvířka objevila nad hladinou, Hooper kývl: „.Fajn. Je to dobrý." Než si nasadil masku na hlavu, plivl do ní a rozmazal slinu po skle.
Sáhl po trubici regulátoru, vložil si náustek do úst a vdechl. Pak se sklonil přes burtu a otevřel dvířka klece. Začal si klekat na burtu, ale zarazil se. Vyndal náustek: "Něco jsem zapomněl." Nos měl schovaný pod maskou, takže jeho hlas zněl tlumeně a dutě. Přešel palubu a zvedl své kalhoty. Hrabal v kapsách, až našel to, co hledal. Rozepjal zip potápěčského obleku.
"Co to máte?" zajímal se Brody.
Hooper mu ukázal žraločí zub zasazený ve stříbře. Dvojče toho, který věnoval Ellen. Vhodil ho do obleku a zapjal zip.
"Člověk musí být opatrný," usmíval se. Znovu přešel palubu, přiložil náustek ke rtům a klekl si na burtu. Naposledy se nadechl a vklouzl otevřenými dvířky do klece. Brody ho sledoval a uvažoval, zda vůbec ještě chce zjistit pravdu o něm a o Ellen.
Hooper se podržel tyčí kousek nad dnem klece. Zkroutil se a pak se postavil. Natáhl ruku ke dvířkám a zavřel je. Pak vzhlédl k Brodymu, spojil palec a ukazováček ruky na znamení. že je všechno v pořádku a ponořil se. "Myslím, že můžeme klec spustit," prohodil Brody.
Uvolnili lana a nechali klec klesat až byl vršek asi metr dvacet pod hladinou. "Vemte si pušku." řekl Quint. "Je dole na polici." Vylezl na nosník a zvedl harpunu na rameno. Brody šel dolů, vzal pušku a pospíchal na palubu. Tam ji zlomil a vložil do komory patronu. "Jestlipak má Hooper dost vzduchu?" zeptal se.
"Nemám tušení," odpověděl Quint. "Ať ho má, kolik chce,
pochybuju, že bude tak dlouho živej, aby ho moh vydejchat." "Máte možná pravdu. Sám jste však říkal, že člověk nikdy neví.
co taková ryba udělá. " "Jo, ale todle je něco jinýho. Todle je, jako když strkáte ruku do vohně a doufáte, že se nespálíte. Rozumnej člověk by takový voloviny nedělal." Dole Hooper čekal, až se rozptýlí bubliny, způsobené sestupem klece. V masce měl vodu. Zaklonil tedy hlavu, zmáčkl horní část masky a vyprázdnil ji prudkým fouknutím. Byl klidný. Vždycky když se potápěl, všemi smysly vnímal pocit úlevy a volnosti. Byl sám v modrém tichu, protkaném paprsky slunečního světla, které tančily vodou. Jediným zvukem bylo jeho vlastní dýchání - hluboký dutý zvuk, když vdechoval a měkký proud bublin, když vydechoval. Zadržel dech a ticho bylo úplné. Bez závaží byl příliš lehký a musel

se přidržovat tyčí, aby potápěčské láhve nebouchaly do dvířek nad jeho hlavou. Otočil se a podíval se vzhůru na trup lodi - na šedé těleso, které sedělo nad ním a pohupovalo se pomalu na vlnách. Zamrzelo ho, že je v kleci. Věznila ho, omezovala jeho pohyby a bránila mu, aby se radoval z volného pohybu pod vodou. Pak si ale připomněl, proč v ní je, a byl za ni vděčný.
Rozhlížel se po rybě. Věděl, že nebude zalezlá pod lodí, jak se domníval Quint. Nemohla se nikde schovávat ani klidně odpočívat. Musela se pohybovat, když chtěla žít. I při jasném slunečním svitu byla viditelnost v šeré vodě špatná - neviděl dál než na dvanáct metrů. Otáčel se pomalu dokola, snažil se proniknout okrajem šera a zachytit náznak barvy nebo pohybu. Podíval se pod loď, tam, kde se voda měnila z modré v černou. Nic. Pohlédl na hodinky a odhadl, že bude-li ovládat své dýchání, mohl by zůstat pod vodou alespoň o půl hodiny déle.
Jedna z malých bílých sépií, nesena pohybem moře, vklouzla mezi mříže klece a uvázaná na provaze se mu zatřepetala před obličejem. Vystrčil ji ven.
Podíval se dolů. Odvrátil zrak a znovu se podíval stejným směrem. Z modré tmy se vynořil - pomalu a ladně - žralok. Vystupoval z temnot bez viditelného úsilí, anděl smrti, který přichází k předurčené schůzce. Hooper ho s okouzlením sledoval; zároveň se mu chtělo uprchnout, ale nezmohl se na jediný pohyb. Ryba se blížila a on obdivoval její zbarvení: to, co na hladině vypadalo hnědošedě, zmizelo. Hřbet ohromného těla byl ocelově šedý a tam, kde se ho dotkly pruhy slunce, namodralý. Pod boční čarou byl smetanově, duchovitě bílý.
Hooper chtěl pozvednout kameru, ale paže ho neuposlechla. Za minutku, řekl si, za minutku.
Ryba připlavala blíž tichá jako stín a Hooper se stáhl dozadu.
Její hlava byla už jen několik stop od klece, když se náhle otočila a začala Hoopera míjet. Ledabyle, jako by pyšně předváděla svou nevypočitatelnou velikost a sílu. Nejdřív ho minul rypec, pak čelist, pootevřená a usmívající se, vyzbrojená řadami pilovitých trojhranných zubů. Pak černé, bezedné oko, zdánlivě na něho namířené. Žábry se vlnily - nekrvavé rány v ocelové kůži.
Bezděčně prostrčil ruku mřížemi a dotkl se žralokova boku. Byl chladný a tvrdý, vůbec ne slizký, ale hladký jako vinyl. Hooper laskal konečky prstů jeho tělo - kolem prsních ploutví, řitní ploutve, tlustých a pevných pohlavních orgánů - dokud (zdálo se mu, že ryba nemá konce) ho přes prsty nepleskl rozkmitaný ocas.
Ryba se od klece vzdalovala. Hooper slyšel slabé výbuchy a spatřil tři spirály zlostných bublin, které se šířily jedna za druhou dolů vodou, pak zpomalily a zastavily se kousek nad rybou. Střely z pušky. Ještě ne, řekl si. Nechá rybu udělat ještě jedno kolo kvůli snímkům. Žralok se začal obracet. Opisoval křivku a pryžovité prsní ploutve měnily úhel. "Co tam dole, k čertu, dělá?" řekl Brody. „Proč ho svou zbraní nebodne?" Quint nedpověděl. Stál na nosníku, harpunu sevřenou v pěsti a díval se soustředěně do vody.
"Vylez, rybo," říkal. „Pojď ke Quintovi. " "Vidíte ji? Co dělá?" „Nic. Ještě nic." Ryba se vzdálila z okruhu Hooperovy viditelnosti - přeludná stříbřitě šedá šmouha, kreslící pomalé kruhy. Hooper zvedl kameru a stiskl spoušť. Věděl, že film nebude za moc stát, dokud se ryba k němu znovu neotočí, ale chtěl ji zachytit, až se bude vynořovat z temnoty. V hledáčku viděl, jak k němu míří. Pohybovala se teď rychle, bila zuřivě ocasem, otevírala a zavírala tlamu, jako by lapala po dechu. Hooper zvedl pravou ruku, aby mohl lépe zaostřit. Nezapomeň zaostřit znovu, říkal si, až se žralok zase obrátí. Ale žralok se neobrátil. Celým tělem mu proběhlo zachvění, když se přiřítil těsně ke kleci. Narazil do ní hlavou, zaklínil rypec mezi dvě tyče a roztáhl je od sebe. Rypec uhodil Hoopera do prsou a odhodil ho nazpátek. Kamera mu vypadla z rukou a náustek z úst. Ryba se převrátila na bok, bila ocasem a tlačila své mohutné tělo dál do klece. Hooper tápal po náustku, ale nemohl ho najít.
Hruď se mu křečovitě svírala nedostatkem vzduchu.
"Útočí!" vykřikl Brody. Popadl jedno z lan, na kterých byla klec zavěšena, a zoufale se snažil vytáhnout ji z vody.
Bůh zatraťtvou všivou duši, ty potvoro!" řval Quint.
"Harpunujte ji!" „Nemůžu. Musím ji dostat na hladinu. Vylez, ty ďáble! Ty mrcho!" Ryba vycouvala z klece a otočila se v úzkém kruhu ostře doprava. Hooper si sáhl za hlavu, našel hadici regulátoru a sunul po ní ruku, až nahmatal náustek. Vložil si ho do úst. Zapomněl nejdřív vydechnout a místo vzduchu nasál vodu. Dusil se, dokud se náustek nevyčistil, a pak se bolestně nadýchl. Teprve teď si všiml široké mezery mezi tyčemi a uviděl obrovskou hlavu deroucí se do klece. Zvedl ruce nad hlavu a sahal po dvířkách.
Ryba vrazila hlavu do uvolněného prostoru mezi tyčemi a při
každém úderu ocasu je roztahovala víc a víc. Hooper se přitiskl k zadní stěně klece. Viděl před sebou tlamu, která po něm chňapala a snažila se ho dosáhnout. Vzpomněl si na svou zbraň. Opatrně spouštěl ruku, aby ji uchopil. Ryba sebou hodila kupředu a Hooper si s hrůzou odsouzence uvědomil, že na něj dosáhne. Čelisti se mu sevřely kolem trupu. Ucítil strašlivý tlak, jako by mu někdo drtil vnitřnosti. Vrazil pěst do černého oka. Ryba skousla a poslední věc, kterou Hooper viděl, než zemřel, bylo oko, zírající na něj mrakem jeho vlastní krve. „Dostal ho!" zařval Brody. ‚Dělejte něco!" "S tím je už ámen," řekl Quint. "Jak to víte? Třeba ho zachráníme." Je mrtvej." Žralok vycouval z klece s Hooperem v tlamě. Potopil se několik stop pod hladinu a polykal vnitřnosti, které mu uvízly v jícnu. Pak se otřásl, vyrazil kupředu mocným pohybem ocasu a znovu se vynořil s obětí v hubě.
"Vylézá!" křičel Brody.
"Chyťte pušku!" volal Quint. Ohnul ruku v lokti, připravený mrštit harpunou.
Ryba rozrazila vodu asi pět metrů od lodi a ve vodní sprše se vztyčila. Hooperovo tělo jí trčelo z tlamy. Hlava a paže se klátily ochable na jedné straně, nohy, lýtka a chodidla na druhé.
V několika vteřinách, kdy byl žralok nad hladinou, se Brodymu zdálo, že se na něj z masky dívají Hooperovy skelné mrtvé oči. Na okamžik žralok setrval vítězně a pohrdavě ve své poloze a zdálo se, že vyzývá k smrtelné pomstě.
Ve stejném okamžiku sáhl Brody po pušce a Quint mrštil harpunou. Terč byl obrovský: celá plocha bílého břicha a nepříliš velká vzdálenost byly příznivé pro zdárný hod nad hladinou. Ale ve chvíli, kdy Quint mrštil harpunou, ryba

začala klouzat zpět do vody a železo dopadlo vysoko nad ni. Ještě vteřinu zůstala na hladině, s hlavou nad vodou a s nešťastným Hooperem v tlamě.
"Střelte!" řval Quint. Pro Kristovy rány, střelte!" Brody vystřelil bez míření. První dvě kulky dopadly do vody před rybu. Třetí k Brodyho zděšení trefila Hoopera do krku. "Hergot dejte mi tu zatracenou flintu." Quint vyrval pušku Brodymu z rukou. Jediným rychlým pohybem ji pozvedl k rameni a dvakrát vystřelil. Ale ryba se s posledním prázdným pohledem začala ponořovat pod hladinu. Kulky pleskly neškodně do víru, který vznikl v místech. kde byla před chvílí její hlava.
Jako by tam ryba nikdy nebyla. V tichu bylo slyšet jen šepot větru. Klec pod hladinou vypadala nepoškozená. Voda zůstala klidná. Jedině Hooper byl pryč. "Co budeme dělat?" zeptal se Brody. "Co, proboha, můžeme vlastně dělat? Je po všem. Snad abychom se vrátili na břeh."
"Jo, vrátíme se. Prozatím," řekl Quint. "Prozatím? Jak to myslíte? Vždyť nemůžeme vůbec nic dělat. Ta ryba nás dostala. Není skutečná, není přirozená." "Cítíte se poraženej?" "Taky jsem. Všechno, co můžeme dělat, je čekat, až se bůh nebo příroda nebo peklo, které nám tohle spískalo, rozhodne, že je toho dost. Vymklo se nám to z rukou." "Z mejch teda ne!" prohlásil Quint. Já tu mrchu zabiju." „Nevím, jestli po tom všem, co se dneska stalo, pro vás seženu peníze. " "Nechte si svý prachy. Tohle už není věc peněz." "Jak to?" Brody se podíval na Quinta, který stál na zádi a toporně hleděl na místo, kde ještě před chvílí trčela žraločí hlava. Snad čekal, že se každým okamžikem znovu vynoří, svírajíc roztrhané tělo v tlamě. Pátral v moři a horoucně si přál další střetnutí. „Zabiju tu mrchu," opakoval. "Jestli chcete, přijďte. Jestli ne, zůstaňte doma. Ale já ji zabiju." Při těch slovech mu Brody pohlédl do očí. Vypadaly stejně temně a bezedně jako oči žraloka.
"Přijdu," řekl. "Vypadá to, že nemám na vybranou." „Ne, na vybranou nemáte," souhlasil Quint. Vytáhl z pochvy nůž a podal ho Brodymu. "Tumáte. Vodřízněte lana klece a pojedem vocaď." Když uvázali loď v doku, Brody šel ke svému vozu. Na konci doku byla telefonní budka. Pod vlivem dřívějšího rozhodnutí zavolat Daisy Wickerovou se Brody bezděčně zastavil. Rozmyslel si to však a pokračoval dál k vozu. Jaký to má smysl, ptal se sám sebe. Jestli se něco dělo, teď je stejně konec. Ale po cestě do Amity ještě uvažoval, jak asi Ellen reagovala, když se dověděla o Hooperově smrti. Quint poslal zprávu pobřežní hlídce a Brody požádal důstojníka ve službě, aby to sdělil Ellen a zároveň jí řekl, že s ním je všechno v pořádku. Než dorazil domů, Ellen se už dávno vyplakala. Plakala mechanicky a zlostně, ani ne tak moc pro Hoopera jako nad beznadějí a hořkostí dalšího ztraceného života. Víc líto jí bylo Larryho Vaughana, neboť Larry byl dlouholetým přítelem rodiny. Hooper byl "milencem" jen v povrchním slova smyslu. Nemilovala ho. Využila ho, a ačkoli byla vděčná za to, co jí dal, necítila k němu žádné závazky. Litovala, že zemřel, právě tak, jako by litovala jeho bratra Davida, kdyby se dozvěděla o jeho smrti. V její mysli zůstali teď oba jen vzpomínkami na minulost.
Zaslechla Brodyho vůz na cestě a otevřela dveře. Bože, vypadá jako spráskaný pes, pomyslela si, když ho uviděla jít k domu. Měl zapadlé oči a šel trochu shrbeně. Mezi dveřmi ho políbila a řekla:
„Potřeboval by ses napít. Vypadáš hrozně." "To bych potřeboval." Vstoupil do obývacího pokoje a dopadl na židli. "Co bys rád?" Cokoli. Hlavně aby to bylo pořádně silné." Šla do kuchyně, naplnila sklenici napůl vodkou, dolila pomerančovou šťávou a donesla mu to. Posadila se na opěradlo židle a pohladila ho po vlasech.
"Tady máš tu lysinku," řekla s úsměvem. "Už jsem ji tak dlouho nehladila; málem jsem zapomněla, že nějaká je." "Divím se, že mně vůbec ještě nějaké vlasy zůstaly. Kristepane, jakživ se už nebudu cítit tak starý jako dneska." "To si dovedu představit. Teď už je po všem." "Kéž by bylo! Opravdu bych si to přál." "Jak to myslíš? Je přece konec, nebo ne? Nemůžete nic dělat" "Zítra zase vyjíždíme. V šest." "To snad nemyslíš vážně." "Bohužel myslím." "A proč? Co si představuješ, že můžete ještě dělat?" "Chytit tu rybu a zabít ji." "A věříš tomu?" "Nevím, ale Quint tomu věří. Divila by ses, jak ten tomu věří." "Ať si tedy jede sám. Ať se dá zabít, když chce." "To nejde." "Proč ne?" "Je to moje povinnost." "Nic takového není tvoje povinnost!" vykřikla. Měla zlost a byla poděšená. Oči se jí začaly plnit slzami. Brody chvíli přemýšlel a pak řekl: „Ne, není. Máš pravdu." "Proč tedy? Proč?" "Nemyslím, že bych to uměl vysvětlit. Sám to nevím." "Chceš tím něco dokázat?" "Možná. Nevím. Jakživ jsem neměl takový pocit. Když Hooper přišel o život, měl jsem chuť všeho nechat." "Proč sis to rozmyslil?" „Asi kvůli Quintovi." "Chceš říct, že si od něho necháš rozkazovat, co máš dělat?" "Ne. Nic mi neřekl. Je to zvláštní pocit, který nedovedu nějak definovat. Ale vzdát celou věc není přece řešení. Tím se to neskončí." „Proč je konec tak důležitý?" Z různých důvodů. Quint má pocit, že jestli tu rybu nezabije, všechno, v co věří, je pochybené." "A ty?" Brody se pokusil o úsměv.
„Asi proto, že jsem potřeštěný polda." „Nedělej hloupé vtipy!" vykřikla Ellen a slzy jí vyhrkly z očí. "Co bude se mnou a s dětmi? Chceš se dát zabít?" „Ne, to nechci. Je to proto..." „Myslíš si, že to byla tvoje chyba. Myslíš si, že jsi za to odpovědný." "Odpovědný? Za co?" „Za toho malého chlapce a starého muže. Myslíš si, že zabitím žraloka se všechno napraví. Toužíš po pomstě." Brody vzdychl. „Možná, nevím. Cítím, že... Věřím, že jediná možnost, jak vrátit městu život, je zabít tu bestii." „Asi jsi ochotný se dát zabít taky." „Nemluv tak hloupě. Vůbec nejsem ochotný se dát zabít. Nejsem dokonce ochotný - jestli tohle je to slovo, které se ti líbí -jít na tu zatracenou lod znovu. Myslíš, že se mi tam na moři líbí?
Není minuta, abych neměl strach. Je mi z toho na zvracení." "Tak proč tam chceš jít? Nemůžeš myslet taky na někoho jiného než jenom sobecky na sebe?" namítla.
Její reakce ho překvapila. Potřeboval se ospravedlnit a nenapadlo ho, že se chová jako sobec.
"Mám tě rád." řekl. "Víš to.... ať je to jak chce." "To určitě." řekla trpce. "To určitě." Večeřeli mlčky. Po jídle sebrala Ellen nádobí, umyla je a šla nahoru. Brody chodil po obývacím pokoji a zhasínal světla. Právě když vztáhl ruku po vypínači v hale, ozvalo se zaklepání. Otevřel venkovní dveře a spatřil Meadowse. Ahoj, Harry. Pojd dál." "Je už pozdě. Chtěl jsem k vám jenom tohle hodit." Podal Brodymu nacpanou obálku.
"Co je to?" "Otevři to a uvidíš. Promluvíme si až zítra." Meadows se otočil a vykročil po pěšině k okraji chodníku, kde měl zaparkovaný vůz s rozsvícenými světly a běžícím motorem. Brody za ním zavřel a roztrhl obálku. Uvnitř byl obtah

první strany zítřejšího Leaderu s červeně zatrženým hlavním článkem.

SLOVO POLITOVÁNÍ
V minulých třech týdnech se v Amity odehrálo několik tragédií. Obyvatelé a návštěvníci města jsou vystaveni nepředstavitelnému nebezpečí, které nikdo nedokáže odvrátit.
Včera padl za oběť velkému bílému žralokovi další lidský život. Matt Hooper, mladý oceánograf z Woods Hole, přišel o život, když se pokoušel bestii sám zabít. Lidé budou možná uvažovat, jestli odvážný pokus pana Hoopera byl rozumný, ale ať to nazvou statečností, nebo bláznovstvím, nelze pochybovat o motivu, který ho vedl k tomuto osudnému kroku. Snažil se pomoci Amity.
Utrácel vlastní peníze i čas v úsilí obnovit klid a mír v této nešťastné obci. Byl naším přítelem a obětoval život, abychom my, jeho přátelé, mohli žít!
... A SLOVO DÍKŮ
Od chvíle, kdy se zákeřný žralok poprvé objevil v Amity, jeden člověk trávil každou minutu dne tím, že se pokoušel chránit své spoluobčany. Je jím Martin Brody, šéf zdejší policie.
Když žralok prvně zaútočil, chtěl Brody okamžitě informovat o nebezpečí veřejnost a uzavřít pláže. Ale sbor neprozíravých hlasů, včetně vydavatele těchto novin, tvrdil, že to není třeba. Riskněme to, říkali jsme, a nebezpečí zmizí. Ukázalo se, že právě my jsme neměli pravdu.
Některým lidem v Amity dost dlouho trvalo, než si z toho vzali ponaučení. Když po opakovaných útocích žraloka Brody trval na uzavření pláží, pomlouvali ho a vyhrožovali mu. Těm několika největším křiklounům nešlo o zájem veřejnosti, ale především o vlastní zisk. Brody nepovolil a opět se ukázalo, že měl pravdu.
Teď riskuje život ve stejné výpravě, která stála život Matta Hoopera. My všichni se musíme modlit za jeho bezpečný návrat a poděkovat mu za statečnost a poctivost. Brody řekl nahlas:
„Děkuji ti, Harry."
Kolem půlnoci začal vát silný vítr od severovýchodu. Hvízdal žaluziemi a brzo přinesl prudký déšť, který stříkal na podlahu ložnice. Brody vstal z postele a zavřel okno. Pokoušel se znovu usnout, ale myšlenky mu nedaly spát. Vstal, oblékl si koupací plášť, šel dolů do obývacího pokoje a pustil si televizi. Měnil kanály, až našel film Víkend ve Waldorfu s Ginger Rogersovou. Posadil se do křesla a okamžitě upadl do neklidné dřímoty.
V pět ho probudilo vrnění televizního monoskopu. Vypnul přístroj a naslouchal větru. Zmírnil se a zdálo se, že vane z jiné strany. Stále však přinášel déšť. Brody uvažoval, zdali by neměl zavolat Quintovi, ale pak si řekl, že to nemá cenu. Vyjedou, i kdyby se vítr změnil ve vichřici. Šel nahoru a v tichosti se oblékl. Než odešel z ložnice, podíval se na Ellen. Spala a ve spánku se mračila.
"Mám tě rád," zašeptal a políbil ji na čelo. "A ty to víš." Začal sestupovat ze schodů, ale vrátil se a nahlédl do pokoje chlapců. Všichni tři spali. Když dojel k doku, Quint už čekal, vysoká netečná postava, jejíž žlutý nepromokavý oblek svítil pod tmavou oblohou. Brousil harpunový hrot karborundovým brouskem. "Měl jsem chuť vás zavolat," řekl Brody, když si natahoval dlouhý kabát do deště. "Co říkáte tomu počasí?" "Nic. Za chvíli se vyjasní. Jestli ne, je to jedno. Von tam stejně bude. " Brody se podíval na letící mraky. „Je dost šero." "To se nám hodí," řekl Quint a skočil na palubu. "Jen my dva?" "Jo. Čekal jste někoho?" "Nečekal, ale myslel jsem si, že byste chtěl ještě další pár rukou. " "Vy tu rybu znáte zrovna tak dobře a jedny ruce navíc už nás nevytrhnou. Stejně je to jen naše věc." Brody si stoupl na nosník a právě se chystal seskočil na palubu, když si všiml dehtované plachty, která byla v koutě přes něco přehozená. "Co je to?" zeptal se ukázal tím směrem. "Ovce." Quint zastrčil klíček do motoru. Motor zakašlal, pak chytil a začal stejnoměrně klapat. K čemu?" Brody sestoupil na palubu. "Chcete ji obětovat?" Quint vyštěkl krátkým, ponurým smíchem. "Tak ňák. Je to návnada. Naservírujem mu malou snídani, než se do něj pustíme.
Odvažte lano na zádi." Šel dopředu a odhodil lana z přídě a ze středu. Brody natahoval ruku pro lano na zádi a vtom zaslechl motor automobilu. Světla ozářila cestu a ozval se skřípot pneumatik vozu, který zastavil na konci mola. Vyskočil z něj nějaký muž a běžel k Orce. Byl to Bill Whitman, reportér z Timesů. Málem jste mi ujeli," vyhrkl a prudce oddychoval.
Co chcete?" zeptal se Brody.
Chci jet s vámi, tedy přesněji řečeno, bylo mi nařízeno jet s vámi." Jděte do prdele, chlape," rozkřikl se Quint. "Já vás neznám a nikdo s námi nepojede. Brody, uvolněte lano!" "Proč ne?" namítl Whitman. „Překážet vám nebudu. Snad bych mohl i pomoct. Podívejte se, člověče, tohle je sólokapr. Jestli se vám podaří tu rybu chytit, chci být u toho."
„Jděte se vysrat," doporučil mu Quint. "Najmu si člun a pojedu za vámi." Quint se zachechtal.
Jen do toho. Jděte a najděte vola, kterej by byl vochotnej vzít vás do člunu. Zkuste nás najít: Tohle je velkej oceán. Odhoďte to lano, Brody." Brody hodil lano na dok. Quint přidal plyn a loď vykouzla z kotviště. Brody se ohlédl a viděl, jak se Bill Whitman vrací po molu ke svému vozu.
Moře kolem Montauku bylo neklidné, neboť vítr - teď jihovýchodní - foukal proti vlnám. Loď se kymácela a její příď se ponořovala a rozšiřovala mraky kapek. Mrtvá ovce narážela do prken paluby.
Jakmile se dostali na volné moře a zamířili k jihozápadu, pohyb lodi se uklidnil. Déšť se změnil v mrholení a každým okamžikem ubývalo bílých čepiček klouzajících z hřebenů vln.
Asi za patnáct minut objeli mys, Quint ubral plyn a loď zpomalila. Brody se zadíval k pobřeží. V rostoucím světle rozeznal bezpečně věž vodárny - černý bod tyčící se z šedého proudu pevniny. Maják ještě svítil. „Nejsme tak daleko na moři jako jindy," poznamenal.
"Ne. " „Jen pár mil od břehu, že?" "Asi tak ňák. " "Proč tedy zastavujete?" "Mám takovej pocit," řekl Quint a ukázal doleva na hrozen světel nedaleko pobřeží. To jsou světla z Amity." A?" Řek bych, že ta potvora nebude dneska daleko. Jsem si jistej, že bude někde mezi tímdle flekem a Amity." „Proč?" "Jak jsem řek. Mám prostě takovej pocit.

Tydle věci se nedaj vysvětlit. " "Už dvakrát jsme ho našli mnohem dál."
"Spíš našel von nás. " "Co to znamená, Quinte? Přece jste tvrdil, že neexistuje něco takového jako chytrá ryba a teď z téhle děláte přímo génia." "To jste drobet přehnal." Brody se nad Quintovým potměšilým, záhadným tónem naježil. "Co to na mě hrajete, Quinte?"' „Nic. Jestli budu vedle, tak budu vedle." „A zítra to zkusíme někde jinde." Brody si přál, aby se Quint mýlil a aby měli klidný den.
Možná že ne zejtra, ale už dneska. Nezdá se mi, že budem muset čekat moc dlouho." Quint vypnul motor, šel na záď a vyzvedl barel s vnitřnostmi na nosník. "Začněte házet návnadu," vybídl Brodyho a podal mu sběračku. Odkryl ovci, uvázal jí provaz kolem krku a položil na burtu. Rozřízl jí břicho a pak hodil zvíře do vody. Nechal ji odplavat asi šest metrů od lodi a teprve potom uvázal lano k pacholeti na zádi. Šel dopředu, odvázal dva sudy a odnesl je spolu s kotouči lana a harpunovými hroty zpátky na záď. Umístil sudy po obou stranách nosníku, každý vedle jeho vlastního lana, a nasadil hrot harpuny na dřevěnou násadu. "Oukej," řekl. „A ted uvidíme, jak dlouho mu to potrvá." Obloha se rozjasnila šedým denním světlem. Světla na pobřeží zhasínala jedno po druhém. Pach splašků, které házel do moře, obracel Brodymu žaludek. Litoval, že něco nesnědl - cokoli -, než odešel z domova.
Quint seděl na kapitánském můstku a sledoval rytmický pohyb moře.Od sezení na tvrdém nosníku Brodyho bolela zadnice a po chvíli cítil únavu i v paži, kterou bez ustání nabíral. Vstal tedy, protáhl se a zkoušel pokračovat ve své činnosti vestoje. Náhle uviděl obrovskou hlavu žraloka - necelé dva metry od zádi - tak blízko, že se mohl předklonit a dotknout se jí sběračkou. Černé oči se na něho upíraly, stříbřitě šedý rypec mířil přímo na něj, pootevřené čelisti se šklebily. "Panebože!" zvolal Brody a v úleku se snažil odhadnout, jak dlouho už tam ryba byla, než vstal a otočil se. "Je tady!" Quint sklouzl po žebříku a ve vteřině se ocitl na zádi. Vyskočil na nosník, ale v té chvíli žraločí hlava zmizela ve vodě. O vteřinu později vrazila do nosníku. Čelisti se sevřely kolem dřeva, hlava sebou zuřivě házela ze strany na stranu. Brody se chytil pacholete a držel se ho, neschopný odvrátit pohled od temných očí. Loď se otřásala a trhla sebou pokaždé, když ryba otočila hlavou. Quint uklouzl a padl koleny na nosník. V tu chvíli ryba nosník pustila a zmizela pod hladinou. Všechno bylo zase klidné. "Čekal na nás!" křičel Brody . "Já vím." „Jak věděl...?" "To je už jedno. Teď jsme ho dostali." „My jeho? Copak jste neviděl, co prováděl s lodí?" „Pořádně s ní zatřepal, že jo?" Lano s ovcí se napjalo, na okamžik se zachvělo a pak ochablo. Quint vstal a zvedl harpunu. „Zbaštil ovci. V minutě bude zpátky." "Jak to, že si tu ovci nevzal dřív?" „Nemá slušný vychování, chechtal se Quint. "Tak polez, ty svině! Polez a dostaneš, co ti patří." Brody si všiml, že Quintova tvář plane jako v horečce. Tmavé oči se leskly. Odhodlání mu stáhlo rty do pokřiveného úsměvu a odhalilo zuby. Očekáváním se mu napjaly šlachy na krku a kotníky rukou zbělely. Loď se znovu otřásla a ozval se tupý náraz.
"Co dělá?" Quint se naklonil přes bok lodi a vykřikl: "Tak vylez, všiváku! Nemysli si, že mě potopíš dřív, než tě dostanu, ty hajzle!" "Vy si myslíte, že nás potopí? Co vlastně dělá?" „Zkouší prokousnout díru do dna tý mizerný kocábky. Podívejte se do stoky. Vylez, ty mizernej čubčí synu." Quint pozvedl harpunu. Brody si klekl a zdvihl poklop nad prostorem, kde byl motor. Podíval se do tmavé olejnaté díry. Ve stokách stála voda, ale tam byla vždycky. Neviděl žádný nový otvor, kterým by do lodi teklo.
"Vypadá to dobře, bohudíky," řekl. Hřbetní ploutev a ocas se vynořily asi devět metrů od pravé strany zádi a sunuly se k lodi. "Polez," lákal útočníka Quint. "Tak polez." Doširoka se rozkročil, levou ruku si opřel v bok a v pravé, vztažené k obloze, sevřel harpunu. Když se žralok přiblížil k lodi na tři metry, Quint mrštil železem.
Harpuna se zabodla před hřbetní ploutev. Hned nato praštila ryba hlavou do lodi. Celá loď se vychýlila prudce do strany. Quint upadl na záda a uhodil přitom hlavou do stojanu otáčecí židle. Po krku mu začal stékat pramének krve. Vyskočil a zařval: "Dostanu tě, ty zatracenej neřáde! Dostanu tě!" Lano připevněné k železnému hrotu harpuny sklouzlo z paluby do vody, a jak se ryba potopila, strhla z nosníku i sud, který zmizel pod vodou. „Je pryč i se sudem," řekl Brody.
„Ne na dlouho. Vrátí se a já to do něj naperu znova. A potom ještě jednou a pořád, až bude mít dost. Pak bude náš, prevít" Quint se opřel o nosník a díval se do vln. Jeho sebedůvěra byla nakažlivá a Brody najednou cítil radost, úlevu a příjemné vzrušení. Byl to zvláštní pocit osvobození od stínu smrti. "Do prdele," ulevil si a pak si teprve všiml krve na Quintově krku. "Krvácíte na hlavě." "Přineste ještě jeden sud. Přineste ho sem. A ne, abyste zamotal provaz. Chci, aby klouzal hladce jako úhoř." Brody běžel na příď, odvázal sud, hodil si kotouč lana přes ruku a přinesl všechno Quintovi.
"Vrací se," Quint ukázal doleva. Sud se vynořil z vody a poskakoval po hladině. Quint zatáhl za provaz upevněný k dřevěné násadě a vytáhl ho na palubu. Připevnil násadec k novému hrotu a zvedl harpunu nad hlavu. "Vylejzá." Ryba rozrazila vodu několik metrů od lodi a jako zvedající se raketa začala vystupovat kolmo z vody - rypec, čelist, prsní ploutve.
Pak se vynořilo kouřově bílé břicho, pánevní ploutev a obrovské pohlavní orgány.
"Vidím tvýho pinďoura, ty parchante!" zaječel Quint a mrštil druhým železem, vkládaje do toho vrhu všechnu sílu paže i zad. Železo zasáhlo rybu do břicha v okamžiku, kdy mohutné tělo začalo padat kupředu. S hromovým úderem dopadl žralok na hladinu a rozstříkl oslepující proudy vody přes palubu.
"A je vyřízenej," liboval si Quint, když se druhý kotouč začal odvíjet a soukat trhavě přes palubu. Loď se naklonila jednou a pak znovu a ozvalo se přidušené zaskřípění. Jen mě napadni! Jen to zkus! Už s sebou nevemeš nikoho, ty mrcho!" Quint běžel na příď a nastartoval motor. Přidal plyn a loď se začala vzdalovat od plovoucích sudů.
"Poškodil něco?" zeptal se Brody.
„Jo, máme trošku těžkou záď. Asi do ní udělal díru. S tím si hlavu nedělám. Vodu vypumpujem."
"Tak, to bysme konečně měli," řekl Brody skoro šťastně. ' "Co bysme měli?" "Ta potvora je hotová... mrtvá." "Ne tak docela. Koukněte." Za lodí pluly dva červené sudy. Už se na hladině nehoupaly. Ryba je táhla značnou silou, takže letěly vodou, hrnuly před sebou vlny a za sebou zanechávaly brázdu.
"Honí nás?" zeptal se Brody.

Quint přikývl. "Proč? Teď si už přece nemyslí, že jsme k žrádlu." „Ne, to si nemyslí. Je v bojovný náladě." Poprvé zpozoroval Brody na Quintově tváři náznak neklidu. Nebyl to strach ani poplach, ale pohled stísněného soustředění, jako kdyby se ve hře změnila bez předchozího upozornění pravidla, nebo sázky byly zvýšeny. Když navíc vycítil změnu v Quintově chování, dostal strach. "Už jste se někdy setkal s takovou rybou?" "Ne, s takovou ne. Některý loď sice napadly, jak jsem vám onehdá vykládal. Ale většinou, jakmile do nich napasujete železo, přestanou bojovat a místo toho zápasí s tou bodavou věcí, která v nich vězí." Brody se podíval na záď. Loď plula mírnou rychlostí, otáčela se sem a tam podle toho, kam Quint náhodně stočil kormidlo. Sudy se za ní vytrvale držely. "Do prdele s tím!" řekl Quint. "Jestli chce boj, má ho mít." Zpomalil běh motoru, seskočil z můstku, postavil se na nosník a zvedl harpunu. Do tváře se mu vrátilo vzrušení. "Tak, ty hovnožroute. Jen polez, ať to máš vodbytý." Sudy se blížily. Brázdily hladinu - nejdřív třicet metrů, potom pětadvacet a pak dvacet. Brody zahlédl plochou šedou masu při pravoboku lodi asi dva metry pod hladinou.
"Je tady!" křičel. "Míří dopředu!" "Já blbec!" nadával si Quint. protože špatně odhadl délku lana. Spěšně uvolnil hrot harpuny od násady, strhl z pacholete provaz připevněný k násadě, seskočil z nosníku a uháněl na příď. Tam odvázal třetí sud a narazil hrot harpuny znovu na násadu. Postavil se na konec plošiny a pozdvihl harpunu.
Žralok se vzdálil z dosahu. Ocas se vymrštil nad hladinou asi sedm metrů před lodí. Oba sudy narazily na záď současně. Uhodily však jen jednou. Pak se rozdělily a každý klouzal podél jednoho boku.
Asi třicet metrů před lodí se ryba otočila. Hlava se vynořila nad vodu, ale hned se zase potopila. Ocas, tyčící se vzhůru jako plachta, začal tepat vodu.
"Už jde!" zvolal Quint.
Brody se hnal po žebříku na můstek. Právě když se tam dostal, viděl Quinta, jak se staví na špičky a připravuje se k hodu. Ryba narazila do příď s hlukem, který připomínal zdušenou explozi. Quint mrštil harpunou. Harpuna se rybě zasekla do vršku hlavy nad pravé oko a pevně držela. Jak ryba couvala, lano se pomalu sesouvalo z paluby. Prima," pochvaloval si Quint. "Tentokrát to dostal do palice." Ve vodě byly teď tři sudy a klouzaly po hladině. Potom zmizely.
"Hergot! Sakra!" láteřil Quint. "Tohle není vobyčejná ryba. Copak se může potopit se třema železama v těle a se třema sudama, který ji držej nahoře?" Loď se zachvěla. Trochu se nadzvedla a pak dopadla zpět. Sudy vyplavaly, dva po jedné straně a jeden po druhé. Hned nato se znovu potopily. O několik vteřin později se objevily dvacet metrů od lodi.
„Jděte dolů!" požádal Quint Brodyho, zatímco si připravoval další harpunu. „Mrkněte se, jestli nám ten hajzl něco neproved." Brody vlezl do kabiny. Bylo tam sucho. Odtáhl roztřepený koberec: spatřil padací dvířka a zvedl je. Pod podlahou kabiny byla voda. Potopíme se, myslel si a vzpomněl si na strašidelné sny svého dětství. Vyšel ven a řekl Quintovi: „Moc dobře to tam nevypadá. Pod podlahou kabiny je spousta vody. " "Kouknu se na to sám. Tumáte," podal Brodymu harpunu.
„Jestli přijde, až budu dole, vražte to do něj." Šel na příď a zmizel v kabině.
Brody stál na můstku, držel harpunu a sledoval plovoucí sudy. Teď ležely klidně na vodě, jen se tu a tam zatřásly podle toho, jak se ryba dole pohnula. „Jak se ti umírá?" zeptal se ryby tiše. Zaslechl bzučení elektrického motoru.
"Pěkně nám to nakřáp. Ale žádný strachy," říkal Quint, když se vrátil. Vzal od Brodyho harpunu. „Navrtal dno, ale pumpy se vo to postaraj. Budeme ho moct vzít do vleku." Brody si otřel dlaně o kalhoty. "Vy ho chcete vzít do vleku?"
„„Jo. Až chcípne." "Kdy to bude?" "To se pozná!" „A do té doby?" "Budem čekat." Brody se podíval na hodinky. Bylo půl deváté. ' Čekali tři hodiny. Sledovali sudy; pohybovaly se stále pomaleji po nahodilé cestě mořem. Nejprve mizely pod vodou každých deset nebo patnáct minut a o několik metrů dál se opět objevovaly.
Pak se potápěly ve stále delších intervalech a v jedenáct hodin zůstávaly na povrchu už téměř hodinu. V jedenáct třicet se líně převalovaly ve vodě. Déšť ustal a vítr se změnil na příjemný vánek. Obloha byla jako neporušený příkrov šedi.
"Co myslíte,je po něm? „Pochybuju. Ale asi už do toho nemá daleko. Nebude to dlouho trvat a hodíme mu smyčku na vocas a potáhnem ho, až se utopí." Quint vzal kotouč provazu z barelu na přídi. Jedním koncem ho přivázal k pacholeti na zádi. Na druhém konci udělal smyčku.
U paty výložníku jeřábu byl elektrický vrátek. Quint ho spustil, aby se ujistil, že funguje. Pak ho zase zastavil. Zpomalil motor a kormidloval loď směrem k sudům. Jel pomalu, opatrně, připraven loď okamžitě stočit, kdyby ryba zaútočila. Ale sudy ležely na vlnách klidně.
Quint nechal motor běžet, jen dokud se loď nedostala k sudům.
Natáhl se přes burtu s hákem v ruce, zachytil lano a vytáhl jeden sud na palubu. Snažil se od něj odvázat lano, ale uzel byl prosáklý vodou a napjatý. Vytáhl tedy z pochvy na opasku nůž a lano přeřízl. Zabodl nůž do burty, aby mohl volnou levačkou držet lano a pravou posunovat sud na palubu. Vylezl na burtu,provlékl lano kladkou na vrcholu výložníku a pak ho táhl dolů k elektrickému vrátku. Otočil ho několikrát kolem bubnu vrátku a teprve potom spustil startér. Jakmile se lano napjalo, loď, zatížená váhou ryby, se těžce položila na pravobok. „Stačí na to ten naviják?" zajímal se Brody.
"Řek bych, že jo. Jakživ bych toho prevíta nevyzvedl z vody, ale sázím se, že nám tohle pomůže." Elektrický vrátek se pomalu otáčel, předl a lano se každé tři čtyři vteřiny otočilo jednou kolem bubnu. Chvělo se a kapky vody stříkaly Quintovi na košili. Pojednou se začalo navíjet až příliš rychle, zapletlo se a zašmodrchalo. Loď odskočila.
"Přetrhlo se?" zeptal se Brody.
"Hovno!" Quintovi se v očích objevil strach. "Ten neřád leze ven." Hnal se k řízení a přidal plyn. Bylo však již pozdě. Ryba se hlučně vymrštila z vody po pravé straně lodi. V tom okamžiku hrůzy, kdy se vynořila v celé své obrovitosti, Brody prudce vydechl. Vztyčila se jim nad hlavami a vrhla na palubu stín. Prsní ploutve se vznesly jako křídla, ztuhlé a rovné - a jak ryba padala kupředu, Brodymu se zdálo, že se po něm natahují. Dopadla na záď s otřásajícím praskotem a táhla loď pod hladinu. Voda se převalila přes nosník. Ve vteřině stáli oba muži až po pás ve vlnách.
Ryba tam ležela, její čelist byla asi metr od Brodyho prsou. Tělo sebou škubalo a Brody měl dojem, že v černém oku,

velkém jako baseballový míč, vidí odraz své vlastní podoby.
„Do pekel s tvou černou duší, dáble!" ječel Quint. „Potopils mi
loď!" Sud spadl do kokpitu a lano se zkroutilo jako červ. Quint popadl harpunový hrot na konci lana a vrazil ho do měkkého, bílého břicha ryby. Z rány se vyvalila krev a zalila Quintovi ruce. Loď se potápěla. Záď byla úplně pod vodou a příď vyčnívala nad hladinu. Ryba se skulila ze zádi a sklouzla zpět do vln. Lano, připevněné k harpunovému hrotu, který Quint vrazil do žraloka, se začalo odvíjet.
V tu chvíli ztratil Quint rovnováhu a padl naznak do vody. "Nůž!" zařval zvedaje levou nohu nad hladinu, aby Brody viděl, že se mu provaz omotal kolem nohy. Brody se podíval na burtu pravoboku. Nůž tam vězel, zabodnut do dřeva. Brody se pro něj natáhl, vykroutil ho a otočil se, aby se prodral stále hlubší vodou ke Quintovi. Nemohl se však pohybovat dost rychle. S bezmocnou hrůzou sledoval Quinta, natahujícího k němu ruku s napjatými prsty - oči široce rozevřené a prosebné - jak pomalu mizí v tmavé vodě." Náhlé ticho prostoupil syčivý zvuk, když se loď začala zvolna propadávat do moře. Voda už sahala Brodymu až po ramena. Držel se zoufale tyče výložníku. Gumový polštářek vyskočil na vlny vedle něho a Brody ho popadl. Unese tak osmiletého kluka, připomněl si Hendricksova slova. Viděl ocas a hřbetní ploutev prorážet hladinu asi dvacet metrů daleko. Ocas mávnul jednou vlevo, jednou vpravo, hřbetní ploutev se přibližovala. "Jedeš pryč, potvoro!" řval Brody. "Zmiz!" Ryba se blížila. Pohybovala se pomalu, ale vytrvale. Sudy a lano táhla za sebou.
Výložník se potopil a Brody ho pustil. Snažil se dostat k přídi lodi, která teď stála téměř kolmo. Než se tam dostal, příď vystoupila ještě výš a náhle tiše a rychle sklouzla pod hladinu. Brody sevřel polštářek. Zjistil, že když se na něj položí předloktím a bude neustále šlapat vodu, může se nějakou dobu udržet na hladině, aniž by se vyčerpal.
Ryba se blížila. Byla od něho už jen několik stop. Brody viděl její kónický rypec zblízka. V pocitu beznaděje vykřikl, zavřel oči a čekal na smrt, kterou si nedovedl představit. Nic se nestalo. Otevřel oči. Ryba se ho skoro dotýkala. Byla od něj jen půl metru, překvapivě nehybná a tichá. A pak se začalo ocelově šedé tělo potápět do šera mořské hlubiny. Jako zjevení ztrácející se a mizející v temnotách.
Brody ponořil hlavu do vody a otevřel oči. Palčivou slanou mlhou viděl, jak ryba klesá v pomalých ladných spirálách a táhne za sebou Quintovo tělo - paže přitisknuté k trupu, hlava zvrácená nazad, ústa otevřená v němém protestu. Rybu už nebylo vidět. Na dno neklesla, protože jí v tom bránily sudy. Zůstala trčet někde v prostoru, kam světlo již nepronikalo, a Quintovo tělo se stalo pouhým stínem, pomalu se otáčejícím v příšeří.
Brody se díval, dokud ho nerozbolely plíce nedostatkem vzduchu. Zvedl hlavu, protřel si oči a rozhlížel se, až v dálce objevil černý bod městské vodárny. Pak zamířil ke břehu.